

ТАХЕРЕ МАФИ ВЪЗПЛАМЕНИ МЕ

Част 3 от „Хрониките на Джулиет“

Превод от английски: Цветелина Тенекеджиева, 2014

chitanka.info

*На читателите ми.
Заради любовта и подкрепата.
Тази книга е за вас.*

ПЪРВА ГЛАВА

Аз съм пясъчен часовник.

Седемнайсетте ми години са рухнали и са ме затрупали вътре в мен. Чувствам краката си пълни с пясък и залепени един за друг, съзнанието ми прелива от зрънца колебливост, от невзети, нетърпеливи решения, докато времето изтича от тялото ми. Малката стрелка на часовник ме потупва по рамото, едно и две, три и четири, шепне ми здравей, стани, изправи се, време е

да се събудиш

да се събудиш

— Събуди се — прошепва той.

Рязка глътка въздух и съм будна, но не ставам, изненадана съм, но не и уплашена, вирам се в така съкрушително зелените очи, които сякаш знаят твърде много, твърде добре. Ейрън Уорнър Андерсън е надвесен над мен, оглежда ме с тревожни очи, ръката му е спряла във въздуха, сякаш тъкмо се е канел да ме докосне.

Отдръпва се.

Вперва облещен поглед в мен, а гърдите му се надигат и спадат.

— Добро утро — допускам аз. Не знам дали мога да вярвам на гласа си, на часа и този ден, на думите, отронващи се от устните ми, и на тялото, в което живея.

Забелязвам, че е облечен в бяла риза, наполовина натъпкана в изненадващо неизмачканите му черни панталони. Ръкавите ѝ са навити над лактите му.

Усмивката като че ли му причинява болка.

Надигам се до седнало положение и Уорнър се отдръпва, за да ми направи място. Затварям очи, за да потуша внезапната замаяност, и си налагам да остана неподвижна, докато чувството отшуми.

Уморена съм и изнемощяла от глад, но като изключим няколкото болезнени места по тялото ми, май съм добре. Жива съм. Дишам и мигам... и се чувствам като човек... и знам причината за това.

Поглеждам го в очите.

— Ти ми спаси живота.

Простреляха ме в гърдите.

Бащата на Уорнър пусна един куршум в тялото ми и още усещам отзвук от изстрела. Ако се съсредоточа, мога да изживея наново момента, в който се случи; болката: толкова силна, толкова нетърпима; никога няма да успея да я забравя.

Вдишвам уплашено.

Най-накрая усещам познатата чуждост на тази стая и мигновено ме обзема паника, крещяща, че се будя не там, където съм заспала. Сърцето ми препуска и се отдръпвам от Уорнър, блъсвам главата си в рамката на леглото, вкопчила пръсти в чаршафите, мъчейки се да не поглеждам към твърде познатия ми полилей...

— Спокойно... — казва ми Уорнър. — Всичко е наред...

— Защо съм тук? — Паника, паника, ужас замъглява съзнанието ми. — Защо си ме върнал тук...?

— Джулиет, моля те, не ти мисля лошото...

— Тогава защо си ме довел тук? — Гласът ми започва да пресеква и се боря да го укротя. — Защо си ме върнал в тази кланица...

— Трябваше да те скрия някъде. — Той въздъхва, вдига поглед към стената.

— Какво? Но защо?

— Никой не знае, че си жива. — Обръща се към мен. — Трябваше да се върна в базата. Да се преструвам, че всичко е постарому, а не ми оставаше много време.

Прогонвам страха си и заключвам вратата след него.

Оглеждам лицето му, анализирайки търпеливия, откровен тон на гласа му. Спомням си как снощи — трябва да е било снощи — лежеше до мен в тъмното, спомням си лицето му. Спомням си колко нежен беше, грижовен и мил... той спаси живота ми. Сигурно ме е донесъл до леглото. Настанил ме е до себе си. Той трябва да е бил.

Но когато поглеждам надолу към тялото си, откривам, че съм облечена в чисти дрехи, няма кръв, няма рани — нищо подобно, и се питам кой ли ме е изкъпал, кой ли ме е преоблякъл, и се опасявам, че това също е било дело на Уорнър.

— Ти ли... — Замислям се, докосвайки ръба на ризата, в която съм облечена. — Ти ли... ами... дрехите ми...

Той се усмихва. Взира се в мен, докато бузите ми не пламват и не решавам, че го мразя съвсем мъничко, после поклаща глава. Свежда поглед към дланите си.

— Не — отговаря накрая. — Момичетата се погрижиха. Аз само те пренесох до леглото.

— Момичетата — прошепвам замаяно аз.

Момичетата.

Соня и Сара. Близначките лечителки, и те бяха тук, помогнали са на Уорнър. Помогнали са му да ме спаси, защото той е единственият човек, който може да ме докосва, единственият човек на света, способен безопасно да преведе лечебната им сила към тялото ми.

Мислите ми горят.

Къде са момичетата какво се е случило с момичетата и къде е Андерсън и какво става с войната и о боже къде са Адам и Кенджи и Касъл и трябва да ставам трябва да ставам трябва да ставам от леглото и да тръгвам

но

Само помръдвам и Уорнър ме хваща. Чувствам се замаяна, нестабилна, все още имам усещането, че краката ми са закотвени към леглото, и изведнъж ми става трудно да дишам, пред очите ми започват да танцуват светли точки, прималява ми. Трябва да стана. Трябва да стана.

Не мога.

— Уорнър. — Очите ми намират трескаво лицето му. — Какво се случва? Как върви битката...?

— Моля те — казва той, хващайки раменете ми. — Не бързай така, първо трябва да хапнеш нещо...

— *Кажси ми...*

— Не искаш ли да хапнеш първо? Или да си вземеш душ?

— Не — чувам се да отговарям. — Искам да науча на мига.

Една секунда. Две и три.

Уорнър вдишва дълбоко. Още милион секунди. Дясната му ръка е върху лявата, върти нефритения пръстен на малкото си пръстче отново и отново, и отново, и отново.

— Всичко приключи — казва той накрая.

— Какво?

Произнасям думата, но от устните ми не излиза звук. Вцепенена съм. Мигам сяпко с очи.

— Всичко приключи — повтаря той.

— Не.

Издишвам думата, издишвам чувството си за нереалност.

Той кимва. Не е съгласен с мен.

— Не.

— Джулиет.

— Не — казвам аз. — Не. Не. Не ставай глупав. — Казвам му. — Говориш врели-некипели. — Казвам му. — *Не ме лъжи, дяволите да те вземат...* — Но гласът ми вече е писклив и насечен, и треперещ... и... — Не — прошепвам, — не, не, не...

Този път успявам да стана. Очите ми бързо се пълнят със сълзи и мигат, мигат, но светът е просто петно пред тях и искам да се смея, защото си мисля колко ужасно, колко красиво е, че очите ни замъгляват истината, когато нямаме сили да я понесем.

Подът е твърд.

Знам го със сигурност, защото лицето ми внезапно се озовава притиснато в него, а Уорнър се опитва да ме хване, но ми се струва, че крещя и удрям ръцете му, защото вече знам отговора. Сигурно вече знам отговора, защото погнусата кипи във вътрешностите ми, смущава ги, но въпреки това задавам въпроса си. Лежа на земята, но някак продължавам да се препъвам и дупките в съзнанието ми се разтварят още повече, и се вирам в една точка от килима на няколко метра от мен, и не съм сигурна дали изобщо съм жива, но трябва да чуя отговора му.

— Защо? — питам.

Някаква дума, глупава и елементарна.

— Защо всичко е приключило? — питам го. Вече не дишам, дори не говоря, просто изпускам букви през устните си.

Уорнър не ме поглежда.

Гледа в стената и в пода, в чаршафите и в изпъкналите кокалчета на свитите си в юмруци ръце, но не и в мен, не и в мен... и следващите му думи са толкова, толкова тихи.

— Защото са мъртви, скъпа. Всички са мъртви.

ВТОРА ГЛАВА

Тялото ми блокира.

Костите ми, кръвта ми, мозъкът ми замръзват намясто, обзема ги внезапна, неконтролируема парализа, завладяваща така бързо тялото ми, че не успявам да си поема въздух. Хриптя, гълтайки дълбоки, напрегнати глътки кислород, а стените не спират да се въртят пред очите ми.

Уорнър ме придърпва в обятията си.

— Пусни ме — изпищявам, но само мислено, защото устните ми не функционират и сърцето ми е издъхнало, и съзнанието ми е отишло по дяволите, и очите ми... очите ми май кървят. Уорнър шепне успокоителни думи, които не чувам, и ръцете му обгръщат цялото ми тяло, мъчейки се да ми върнат самообладанието чрез физическа сила, но напразно.

Не чувствам нищо.

Уорнър ме клати напред-назад в прегръдките си, шепнейки утешително, а аз осъзнавам, че от гърлото ми се изтръгва горчив, оглушителен звук, жестока агония раздира тялото ми. Искам да проговоря, да възразя, да обвиня Уорнър, да го укоря, да го нарека лъжец, но не мога да пророня и дума, не мога да произнеса нищо друго, освен звуци, толкова окаяни, че ме карат да се срамувам от себе си. Изтръгвам се от хватката му, задъхана и превита надве, стиснала корема си.

— Адам. — Задавам се с името му.

— Джулиет, моля те...

— Кенджи. — Лицето ми е почти заровено в килима.

— Моля те, скъпа, нека ти помогна...

— Ами Джеймс? — чувам се да питам. — Той остана в базата на Пункт Омега... не искаха да го вземат...

— Всичко е унищожено — проронва бавно и тихо Уорнър. — Всичко. Изтезаваха някои от членовете на Пункт Омега, за да им издадат точното местонахождение на базата ви. После я бомбардираха.

— О, *боже!* — Покривам устата си с длан и впервам немигващ поглед в тавана.

— Толкова много съжалявам — казва той. — Нямах представа колко съжалявам.

— Лъжец — процеждам отровно аз. Кипя от ярост и злоба, но не ме е грижа. — Не съжаляваш изобщо.

Поглеждам към Уорнър точно навреме, за да видя как болката просветва и угасва в очите му. Той прочиства гърлото си.

— Наистина съжалявам — повтаря той тихо, но без колебание. Взима сакото си от близката закачалка, облича го, без да каже и дума.

— Къде отиваш? — питам го, станала гузна за момент.

— Нужно ти е време да го преглътнеш и очевидно компанията ми не ти помага. Ще свърша няколко задачи, докато се почувстваш готова да поговорим.

— Моля те, кажи ми, че грешиш. — Гласът ми рухва. Дъхът ми пресеква. — Кажи ми, че има вероятност да грешиш...

Уорнър впива очи в мен за един привидно безкраен момент.

— Ако имаше дори минимална възможност да ти спестя тази болка — казва накрая, — щях да го сторя. Трябва да знаеш, че не бих го казал, ако не беше самата истина.

И именно това — прямотата му — успява да ме срине.

Защото истината е толкова непоносима, че ми се иска да ме беше пощадил с лъжа.

Не си спомням кога си е тръгнал Уорнър.

Не си спомням как си е тръгнал, нито какво ми е казал. Знам единствено, че лежа свита на пода достатъчно дълго. Достатъчно дълго сълзите ми да се превърнат в сол, достатъчно дълго гърлото ми да пресъхне, устните ми да се напукат и главата ми да затупти по-силно от сърцето ми.

Поизправям се бавно и усещам как мозъкът ми се усуква болезнено някъде в черепа ми. Успявам да се кача на леглото и да седна там все още скована, но по-малко отпреди, и притискам колене към гърдите си.

Живот без Адам.

Живот без Кенджи, без Джеймс и Касъл, и Соня, и Сара, и Брендън, и Уинстън... и всички от Пункт Омега. Всичките ми приятели — унищожени с натискането на едно копче.

Живот без Адам.

Стисвам здраво коленете си, моля се болката да отшуми.

Но тя остава.

Адам го няма вече.

Първата ми любов. Първият ми приятел. Единственият ми приятел във време, когато нямах нищо, а сега вече го няма и не знам как ме кара да се чувствам това. Странно като че ли. Не на себе си. Усецам се празна и съкрушена, и предадена, и гузна, и бясна, и отчайващо, отчайващо тъжна.

Започнахме да се отчуждаваме още когато попаднахме в базата на Пункт Омега, но вината беше изцяло моя. Адам искаше повече от мен, а аз исках той да има дълъг живот. Исках да го защитя от болката, която щях да му причиня. Опитах да го забравя, да продължа напред без него, да се подготвя за бъдеще, в което той няма да присъства.

Мислех, че ако стоя настрана от него, ще спася живота му.

Глупаво момиче.

Сълзите са нови и се ронят все по-бързо, търкалят се тихо по бузите ми и се стичат в отворената ми, задъхана уста. Раменете ми не спират да се тресат и ръцете ми постоянно се свиват в юмруци, и тялото ми се свива от болезнени спазми, и коленете ми се блъскат, и стари навици изпълзват от кожата ми, и започвам да броя пукнатини и цветове, и звуци, и трепети... да се клатя напред-назад напред-назад напред-назад... и трябва да го забравя трябва да го забравя трябва трябва

Затварям очи

и дишам.

Хрипливи, тежки, дрезгави глътки въздух.

Вдишване.

Издишване.

Броя всичко.

И друг път съм се чувствала така, казвам си. Била съм и по-самотна, по-безнадеждна, по-отчаяна. И друг път съм се чувствала така, а съм оцеляла. Мога да го преживея.

Но никога досега не съм била така жестоко ограбена. Любов и надежди, приятелство и бъдеще: всичко изчезна. Ще трябва да започна отначало; отново да се изправя сама пред света. Ще трябва да направя един съдбовен избор: да се предам или да продължа напред.

Затова ставам на крака.

Главата ми се върти, мислите ми се блъскат една в друга, но аз преглъщам сълзите. Стисвам юмруци, сподавям писъците си, скътвам приятелите си дълбоко в сърцето си и

отмъщението

мисля си

никога не ми се е струвало толкова неустоймо.

ТРЕТА ГЛАВА

*Дръж се
Не се предавай
Вдигни поглед
Бъди силна
Не се предавай
Дръж се
Изглеждай силна
Стъпи здраво на крака
Един ден може да загубя
Един ден може
да **загубя**
оковите си*

Уорнър не може да скрие изненадата си, когато влиза в стаята.

Аз вдигам очи, затварям тефтерчето в ръцете си.

— Взимам си го — обявявам.

Той мига насреща ми.

— Май си се съвзела.

Кимвам през рамо.

— Тефтерчето ми просто си седеше тук на нощната масичка.

— Да — отвръща той бавно. Внимателно.

— Взимам си го.

— Разбирам. — Още стои до врата, още е замръзнал намясто, още се пули насреща ми. — Да не би... — той разклаща глава — ... извинявай, да не би да си тръгнала нанякъде?

Чак тогава осъзнавам, че вече съм преполовила пътя до вратата.

— Трябва да се измъкна оттук.

Уорнър мълчи. Прави няколко внимателни стъпки в стаята, съблича сакото си и го окачва на облегалката на един стол. Изважда три пистолета от кобура на гърба си и бавно ги подрежда на масичката, върху която бях намерила тефтерчето си. Когато най-сетне вдига поглед към мен, по лицето му се е появила лека усмивка.

Ръце в джобовете. Усмивката се разширява.

— Къде отиваш, ангелче?

— Трябва да се погрижа за някои неща.

— Така ли? — Обляга едното си рамо на стената, кръстосва ръце пред гърдите си. Не спира да се усмихва.

— Да. — Започвам да се ядосвам.

Уорнър чака. Пронизва ме с поглед. Кимва веднъж, сякаш казвайки: „Давай тогава“.

— Баща ти...

— Не е тук.

— О.

Опитвам да прикрия изненадата си, но вече не знам защо съм била толкова сигурна, че Андерсън ще е тук. Това усложнява нещата.

— Сериозно ли си мислеше, че можеш просто да излезеш от тази стая — пита ме Уорнър, — да почукаш на вратата на баща ми и да му видиш сметката?

Да.

— Не.

— На лъжата краката са къси — отвръща тихо Уорнър.

Стрелвам му гневен поглед.

— Баща ми го няма — повтаря Уорнър. — Тръгна към Капитола и взе Соня и Сара със себе си.

Ахвам ужасено.

— Не.

Уорнър не се усмихва вече.

— Те... живи ли са? — питам го.

— Не знам. — Свива рамене. — Предполагам, тъй като няма да са му от полза в друго състояние.

— Живи са? — Сърцето ми затуптява така бързо, че очаквам всеки момент да получа инфаркт. — Трябва да ги измъкна... трябва да ги намеря, трябва...

— Трябва какво? — Уорнър ме наблюдава изпитателно. — Как възнамеряваш да се добереш до баща ми? Как възнамеряваш да се пребориш с него?

— Не знам! — Вече крача нервно из стаята. — Но трябва да намеря момичетата. Нищо чудно да са единствените ми живи приятели на този свят и...

Млъквам.

Завъртам се рязко с изсочило в гърлото ми сърце.

— Ами ако има и други? — прошепвам, а ме е страх дори да се надявам.

Отивам до Уорнър.

— Ако има и други оцелели? — питам го с по-висок глас този път. — Ами ако се крият някъде?

— Не ми се вярва.

— Но има шанс, нали? — Отчаяна съм. — Ако съществува дори най-смътният шанс...

Уорнър въздъхва. Прокарва пръсти през косата по тила си.

— Ако и ти беше видяла опустошението, нямаше да говориш така. Надеждата ще те срине още повече.

Коленете ми започват да поддават.

Вкопчвам разтреперани ръце в рамката на леглото и дишам тежко. Вече нищо не знам. Не знам какво се е случило с Пункт Омега. Не знам къде е Капитолът, нито как да стигна дотам. Не знам дали ще успея да се добера до Соня и Сара навреме. Но не мога да се отърся от тази изненадваща, глупава надежда, че незнайно как и други от приятелите ми са оцелели.

Защото са силни и умни.

— От толкова време се готвят за война — чувам се да казвам. — Сигурно са имали някакъв резервен план. Скривалище...

— Джулиет...

— По дяволите, Уорнър! Трябва да опитам. Трябва да ми позволиш да проуча.

— Не е добре за теб. — Отказва да посрещне погледа ми. — Опасно е да се надяваш, че някой може да е оцелял.

Взира се в силния му мъжествен профил.

Той оглежда ръцете си.

— Моля те — прошепвам.

Той въздъхва.

— Утре или вдругиден ще трябва да посетя жилищните комплекси, за да проверя как върви възстановяването на района. — Усещам напрежение в гласа му. — Загубихме много цивилни. — Казва той. — Прекалено много. Естествено, останалите граждани са

наплашени и смирени, какъвто и беше планът на баща ми. Беше им отнета и последната капка надежда за въстание.

Напрегната въздишка.

— А сега редът бързо трябва да се възстанови — продължава той. — В момента разчистват телата от улиците и ги изгарят. Ремонтират пострадалите жилищни помещения. Задължават цивилните да се върнат на работа, прехвърлят сираците на други места, а останалите деца трябва да посещават училищата в секторите си. Възобновителите — продължава той — не дават време на народа да скърби.

Помежду ни се спуска тежка тишина.

— Мога да намеря начин да те върна в Пункт Омега, докато съм на посещение в комплексите — казва Уорнър. — Мога да ти покажа последиците от случилото се. И когато видиш всичко с очите си, ще трябва да направиш своя избор.

— Какъв избор?

— Трябва да решиш какъв ще е следващият ти ход. Може да останеш с мен — казва колебливо той — или, ако така предпочиташ, да ти уредя живот извън обсега на радарите ни, някъде на нерегулирана територия. Но в такъв случай ще живееш в изолация. — Обяснява тихо. — В никакъв случай не бива да те откриват.

— О.

Тишина.

— Да — потвърждава Уорнър.

Още тишина.

— Или — казвам аз — изчезвам оттук, намирам баща ти, убивам го и се справям с последиците сама.

Уорнър се опитва да пребори усмивката си, но не успява.

Свежда поглед и се позасмива леко, а после ме поглежда право в очите. Поклаща глава.

— Какво смешно има?

— Милото ми момиче.

— Какво?

— От доста време чакам този момент.

— За какво говориш?

— Най-сетне си готова — казва той. — Най-сетне си готова да се бориш.

В тялото ми се разлива същински шок.

— Разбира се, че съм готова.

Мигновено ме връхлитат спомени за бойното поле, за ужаса от смъртоносния изстрел. Не съм забравила приятелите си, нито новата си нагласа, решимостта си да постъпвам по различен начин от тук насетне. Да направя нещо значимо. Да се боря с цялото си сърце, без капка колебание. Каквото и да се случи, каквото и да открия, вече няма връщане назад. Няма други решения.

Не съм забравила.

— Продължавам напред, ако ще да умра.

Уорнър се изсвива на глас. Като че ли е на път да се разплаче.

— *Наистина* ще убия баща ти — казвам му — и наистина ще разгромя Възобновителите.

Той продължава да се усмихва.

— Ще го направя.

— Знам — казва той.

— Тогава защо ми се присмиваш?

— Не ти се присмивам — казва тихо той. — Просто се питах дали ще ти е нужна помощта ми.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Какво? — Мигам бързо и не вярвам на ушите си.

— Открай време те уверявам — казва Уорнър, — че двамата ще сме отличен екип. Че само чакам да се почувстваш готова, да приемеш гнева си, силата си. Чакам този момент още от деня, в който те срещнах.

— Но ти искаше да ме използваш за целите на Възобновителите... искаше от мен да изтезвам невинни хора...

— Бъркаш.

— Моля? Какви ги говориш? Ти сам ми каза, че...

— Излъгах — свива рамене той.

Устата ми виси отворена.

— Има три неща, които трябва да знаеш за мен, скъпа. — Той пристъпва напред. — Първото е, че мразя баща си повече, отколкото някога ще си способна да проумееш. — Прокашля се. — Второто е, че съм безобразно егоистичен човек, който почти във всяка ситуация взема решения въз основа на собствените си интереси. — Той замълчава и свежда поглед. Позасмива се. — Никога не съм имал намерение да те използвам като оръжие.

Думите ми убягват.

Сядам.

Вцепенена.

— Това беше сложен план, предвиден единствено да заблуди баща ми — обяснява Уорнър. — Трябваше да го убедя, че ще си струва да инвестираме в човек като теб, че можем да те милитаризираме. И за да съм свършено откровен с теб, до ден-днешен не знам как успях. Идеята е направо абсурдна. Да вложим толкова време, пари и енергия в трансформацията на едно момиче, признато от всички за психопат, само и само за да я накараме да изтезва враговете ни? — Той поклаща глава. — Още от самото начало знаех, че ще са усилия, хвърлени на вятъра, пълна загуба на време. Съществуват къде-къде по-ефективни методи за извличане на информация от несъдействащи хора.

— Тогава защо... защо ти трябвах?

Очите му са разтърсващи с прямотата си.

— Исках да те проуча.

— Какво? — ахвам аз.

Той ми обръща гръб.

— Знаеше ли — казва толкова тихо, че трябва да напрегна слуха си, за да го чуя, — че майка ми живее в онази къща? — Поглежда към затворената врата. — Онази, в която баща ми те отведе? Където те простреля? Майка ми беше в стаята си през цялото време. Малко по-надолу по коридора от онази, в която държеше теб.

Когато не отговарям, Уорнър се обръща с лице към мен.

— Да — прошепвам. — Баща ти спомена нещо за нея.

— Така ли? — По чертите му пробягва тревога. Той побързва да прикрие емоцията. — И какво точно — подхваща, мъчейки се да звучи спокойно, — ти каза за нея?

— Че е болна — отговарям и се мразя заради трепета, който разтърсва тялото му. — Че я държи там, защото не можела да живее в комплексите.

Уорнър обляга гръб на стената, изглежда така, сякаш наистина има нужда от опората ѝ. Поема напрегната глътка въздух.

— Да — отвърща накрая. — Вярно е. Майка ми е болна. Разболя се съвсем ненадейно. — Очите му са съсредоточени в далечна точка от друг свят. — В детството ми си беше напълно здрава. — Казва той, въртейки нефритения пръстен около пръста си. — Но един ден просто... рухна. Години наред увещавах баща ми да потърси начин, да проучи има ли лечение, но него не го беше грижа. Сам трябваше да търся помощ, но с колкото и доктори да се свързах, никой не успя да я излекува. Никой — продължава той, останал почти без дъх, — не знаеше какво ѝ има. Живее в постоянна агония — казва той, — а аз винаги съм бил твърде голям егоист, за да ѝ позволя да умре.

Той вдига поглед.

— Тогава научих за теб. Чувах какви ли не истории, слухове — казва той. — И за пръв път изпитах надежда. Исках да се домогна до теб, да имам шанс да те проуча. Исках да те опозная и разбера отблизо. Защото колкото и да се бях лутал, ти беше единственият ми шанс да получа поне някакъв отговор за състоянието на майка ми. Бях отчаян. — Признава си той. — Бях готов да опитам всичко.

— Какво имаш предвид? — обръщам се към него аз. — Как е възможно човек като мен да помогне на майка ти?

Блесналите му от болка очи отново намират моите.

— Ще ти кажа как, скъпа моя. Ти не можеш да докосваш никого. А тя — въздъхва той — не може да бъде докосвана.

ПЕТА ГЛАВА

Немея.

— Чак сега започвам да разбирам болката й — казва Уорнър. — Чак сега проумявам какво изживява. Благодарение на теб. Защото видях какво ти беше на теб... какво ти е на теб... да носиш такава бреме, да съществуващ с толкова сила в себе си и да живееш низвергната от околните.

Той обляга глава на стената зад себе си и притиска длани към очите си.

— И тя като теб — продължава Уорнър — навярно чувства, че отвътре е същинско страшилище. Но за разлика от теб тя няма други жертви... освен самата себе си. Не може да живее в собствената си кожа. Никой не може да я докосва, дори тя самата. Не може да отмести косата от челото си, нито да стисне юмруци. Бои се да говори, да мърда краката си, да протяга ръце, дори да заеме по-удобна поза в леглото, по простата причина че допирът на кожа в кожа й причинява нетърпима болка.

Той отпуска ръце.

— Като че ли — продължава, борейки се да задържи гласа си спокоен, — топлината на контакта с човешко същество подклажда тази ужасяваща, унищожителна сила в нея, а тъй като тя самата е и източникът на болката, и потърпевшият от нея, нещо я възпира да отнеме собствения си живот. Вместо това съществува като затворник в скелета си, неспособна да прекрати страданието, което сама си причинява.

Очите ми парят толкова силно. Мигат бързо.

Толкова години наред си мислех, че животът ми е тежък, че разбирам какво е да страдаш. Но това... Това е нещо, което дори не мога да си представя. Дори не се бях замисляла, че е възможно да съществува по-измъчен от мен човек.

И се срамувам, задето изобщо някога съм изпитвала самосъжаление.

— Дълго време — продължава Уорнър — си мислех, че просто е... болна. Че някакво заболяване поразява имунната ѝ система, прави кожата ѝ свръхчувствителна и болезнена на допир. Предполагах, че с подходящо лечение рано или късно ще се възстанови. Не губех надежда — казва той, — докато накрая не осъзнах, че минават години, а промяна няма. Неспирната агония започна да унищожавя психиката ѝ; и така дойде моментът, в който се отказа от живота. Позволи на болката да го превземе. Отказваше да става от леглото и да се храни редовно, спря да поддържа дори най-елементарна хигиена. Решението на баща ми беше да я упоява. Държи я заключена в онази къща, където само медицинската сестра ѝ прави компания. Вече е пристрастена към морфина и напълно е загубила разсъдък си. Дори не знае кой съм. Не ме разпознава. А няколкото пъти, в които реших да ѝ спра лекарствата — казва той с понижен глас, — опита да ме убие. — Умълчава се за секунда и изглежда така, сякаш е забравил, че съм в стаята. — На моменти детството ми беше почти поносимо — продължава след малко, — макар и само заради нея. А баща ми, вместо да се погрижи за съпругата си, я превърна в нещо неузнаваемо.

Той вдига поглед, смее се.

— Винаги съм си въобразявал, че мога да намеря решение — казва. — Мислех, че ако открия корена на всичко, ще мога да направя нещо по въпроса, ще мога да... — Той замълчава. Прокарва длан по лицето си. — Знам ли. — Прошепва. Извързва очи. — Но никога не съм имал намерение да те използвам против волята ти. Идеята никога не ми се е нравила. Просто трябваше да играя театър. Както вече разбра, баща ми не одобрява борбата ми за излекуването на майка ми.

По лицето му се изписва странна, крива усмивка. Той поглежда към вратата. Засмива се.

— Никога не е искал да ѝ помогне. За него тя е просто отвратително бреме. Смята, че като я държи жива, постъпва изключително великодушно, за което аз трябва да съм му благодарен. Че трябва да съм доволен, задето имам шанса да гледам как майка ми се превръща в умопомрачена жена, чиято агония изпива всичкия ѝ разсъдък. — Той прокарва разтреперана ръка през косата си и я вкопчава в тила си. — Само че не бях доволен. — Казва тихо. — Вгълбих се в стремежа си да ѝ помогна. Да ѝ върна живота. И исках да го почувствам. — Проронва, впил очи право в моите. — Да разбере

какво е да търпиш подобна болка. Исках да узная какво преживява всеки божи ден. Никога не съм се боял от допира ти. — Продължава Уорнър. — Дори го очаквах с нетърпение. Бях толкова сигурен, че един ден ще ме нападнеш, ще опиташ да се защитиш от мен; и го очаквах с нетърпение. Но ти така и не го направи. — Той поклаща глава. — В досието ти пишеше, че си необуздано, кръвожадно същество. Предполагах, че ще си същински звяр, готов да убие мен и хората ми при първата отдала се възможност, че ще трябва постоянно да те държим под око. Но ти ме разочарова с човечността си, с милосърдието си. С непоносимата си наивност. Отказваше да се защитаваш.

Погледът му е отнесен, потопен в спомени.

— Не реагира на заплахите ми. Не даваше очакваните резултати. Държеше се като дръзко хлапе — казва той. — Не харесваше дрехите си. Не искаше да ядеш скъпата ни храна. — Той се засмива на глас и врътва очи, а аз внезапно забравям състраданието си.

Изкушавам се да го замеря с нещо.

— Беше толкова обидена — продължава той, — задето те накарах да носиш *рокля*. — Поглежда ме с блеснали от добронамерена насмешка очи. — Представи си само: готвя се аз да браня живота си от неконтролируемо страшилище, способно да убие човек с *голи ръце*... — Едва сподавя смеха си. — А ти ми правиш сцени заради чисти дрехи и топла храна. О — казва той, клатейки глава към тавана, — беше абсурдна гледна. Абсурдна, казвам ти, повече не се бях забавлявал никога през живота си. Не мога да ти опиша колко ми хареса. Обожавах да те вбесявам. — Признава си той с дяволит поглед. — *Обожавам* да те вбесявам.

Стиснала съм една от възглавниците толкова силно, че очаквам всеки момент да я скъсам. Впивам кръвнишки поглед в него.

Той се смее насреща ми.

— Умирах си от удоволствие — казва той с усмивка. — Гледах да прекарвам колкото може повече време с теб, преструвайки се, че те подготвям за бъдещата ти роля в щаба на Възобновителите. Беше безобидна и красива и вечно ми *крещеше* — казва с широка усмивка. — Боже, хулеше ме дори за най-маловажните неща. — Спомня си той. — Но нито веднъж не ми посегна. Нито веднъж, дори за да спасиш живота си.

Усмивката му посърва.

— Това ме притесняваше. Плашеше ме мисълта, че си готова да се жертваш само и само да не използваш силата си, за да се защитиш. — Поема си дъх. — Затова реших да сменя тактиката си. Трябваше да те принудя да ме докоснеш.

Изтръпвам, спомняйки си съвсем ясно онзи ден в синята стая. Когато ме дразнеше и манипулираше, а аз бях на косъм да го нараня. Най-накрая се беше досетил с какви думи да ме нападне, за да отвърна на удара.

И едва не го сторих.

Той килва глава настрани. От гърлото му се изтръгва дълбока, пораженческа въздишка.

— Но и това не подейства. И бързо започнах да се отдалечавам от първоначалната си цел. Така се вгълбих в теб, че забравих защо те бях довел в базата. Чудех се защо не поддаваше, защо отказваше да избухнеш, макар и да си личеше, че искаш. Но винаги, когато бях на път да вдигна ръце, се случваше нещо. — Поклаща глава той. — Случваше се нещо невероятно и ти най-сетне разкриваше частици от суровата си, необузdana мощ. Беше неописуемо. — Той спира. Обляга се на стената. — Но винаги отстъпваше в последния момент. Сякаш се срамуваше от себе си. Сякаш не искаше да дадеш воля на тези си чувства. Коего ме принуди отново да сменя тактиката си. Опитах нещо различно. Нещо, което несъмнено щеше да те тласне към ръба. И да си призная, надхвърли очакванията ми. — Той се усмихва. — За пръв път изглеждаше истински жива.

Ръцете ми внезапно изстиват.

— Стаята за изтезания — прошепвам.

ШЕСТА ГЛАВА

— Е, предполагам, че и така може да се опише — свива рамене Уорнър. — Ние обаче я наричаме симулационна стая.

— Принуди ме да изтезвам малко дете — казвам аз, усещайки как гневът и яростта от онзи ден се надигат в мен. Как да забравя постъпката му? Какво ме накара да сторя? Ужасните спомени, които ме принуди да изживея наново, и то само за негово развлечение. — Никога няма да ти го простя. — Озъбвам му се с язвителна горчилка в гласа. — Никога няма да ти простя за онова, което причини на малкото момченце. За онова, което ме накара да му причиня!

Уорнър свъсва вежди.

— Извинявай... какво каза?

— Готов си да жертваш живота на невинно *дете*! — Гласът ми вече трепери. — В името на глупавата си игра! Как можа да постъпиш толкова отвратително? — Хвърлям възглавницата по него. — Извратено, коравосърдечно *чудовище*!

Възглавницата улучва Уорнър в гърдите и той я хваща, блещейки се насреща ми, сякаш ме вижда за пръв път в живота си. В следващия момент обаче пъзелът се нарежда в главата му и възглавницата се свлича от ръцете му и тупва на пода.

— О! — проронва бавно той. Стисва клепачи, мъчейки се да потисне усмивката си. — О, сега вече ще ме убиеш. — Казва и се размива открито. — Не знам дали ще го понеса...

— Какви ги дрънкаш? Откачи ли? — питам аз.

Усмивката не пада от лицето му, докато казва:

— Кажи ми, скъпа моя. Кажи ми какво точно стана онзи ден.

Стисвам юмруци, засегната от насмешливото му поведение, и цялата се треса от подновилия се в мен гняв.

— Накара ме да облека глупави, оскъдни дрехи! После ме заведе в долните нива на Сектор 45 и ме заключи в някаква мърлява стая. Спомням си я много добре — казвам му, борейки се да запазя

самообладание. — Имаше гнусни жълти стени. Стар зелен килим. Огромно огледало със стая за наблюдение от другата страна.

Уорнър вирва вежди. Дава ми знак да продължа.

— После... натисна някакво копче — насилвам се да кажа. Не разбирам защо започвам да се съмнявам в собствения си разказ. — И от пода заизникваха страховити метални шипове. Тогава... — поколебавам се, събирам сили — ... в стаята влезе невръстно детенце. С превръзка на очите. И ти каза, че това бил заместникът ти. Че ако не го спася, и ти няма да го спасиш.

Уорнър ме наблюдава съсредоточено. Изучава очите ми.

— Сигурна ли си, че съм казал такова нещо?

— Да.

— Да? — Той килва глава настрани. — Да, със собствените си очи си ме видяла да го казвам?

— Н-не — отвърщам бързо, влизайки в защитен режим, — но имаше високоговорители... чувах гласа ти...

Той вдишва дълбоко.

— Ясно, разбира се.

— Чух те — натъртвам аз.

— И какво стана, като ме чу да го казвам?

Преглъщам сухо.

— Трябваше да спася момченцето, иначе щеше да умре. Не виждаше накъде върви и някой от шиповете щеше да го наръга. Наложих се да го взема в ръцете си и да го задържа някак, без да го убивам.

Кратко мълчание.

— И успя ли? — пита ме Уорнър.

— Да — прошепвам аз, недоумявайки защо ме разпитва така, при положение че всичко се беше разиграло пред него. — Но момченцето се скова. — Казвам аз. — За момент се парализира в ръцете ми. Тогава ти пак натисна онова копче и шиповете се скриха, аз го пуснах и той... той се разплака и се блъсна в голите ми крака. И запищя. И аз... аз толкова много ти се ядосах...

— Че разби бетонна стена — обажда се Уорнър с лека усмивка по устните. — Мина през бетонна стена с намерението да ме удушиш.

— Заслужаваше го — чувам се да казвам. — Заслужаваше и по-лошо.

— Е — въздъхва той, — ако наистина бях сторил това, което твърдиш, че съм сторил, определено съм щял да го заслужавам.

— Как така „ако“? Знам какво направи...

— Така ли?

— Точно така!

— Кажи ми тогава, скъпа моя, какво се случи с момченцето?

— Моля? — Замръзвам, по ръцете ми се образуват висулки.

— Какво се случи с малкото момченце? — пита той. — Казваш, че си го оставила на земята. Но после си се заела да разбиваш бетонната стена, оборудвана с дебело, широко два метра огледало, без изобщо да се замисляш за невръстното детенце, което според теб е обикаляло из стаята. Не смяташ ли, че горкото е можело да пострада от такъв яростен, безразсъден изблик на агресия? Разрушила си бетонна стена, скъпа. Счупила си огромно стъкло. Не си се замислила къде падат бетонните блокове и нацърбените парчета, нито кого може да наранят. — Той замълчава. Гледа ме втренчено. — Прав ли съм?

— Не — прошепвам аз, докато кръвта се изцежда от тялото ми.

— Тогава какво се случи, след като си тръгна? — пита ме той. — Или не си спомняш тази част? Просто се обърна и си тръгна, а тъкмо беше унищожила стаята и ранила някои от хората ми; мен самия беше хвърлила на земята. Просто се обърна — повтаря той — и си тръгна.

Вече съм вцепенена от спомените. Вярно е. Така направих. Изобщо не се замислих. Просто знаех, че трябва да се измъкна оттам възможно най-бързо. Трябваше да избягам, да избистря съзнанието си.

— А какво се случи с момченцето? — настоява Уорнър. — Къде го остави, като си тръгваше? Видя ли го? — Той вдига вежди. — Ами шиповете? Направи ли си труда да огледаш пода, за да видиш откъде са се показали? Замисли ли се как е възможно да пробият килима, без да оставят дупки след себе си? Усети ли под стъпалата си разкъсвания, неравности?

Дишам тежко, мъча се да запазя спокойствие. Не мога да се изтръгна от погледа му.

— Скъпа ми Джулиет — казва тихо той. — В стаята нямаше никакви високоговорители. Тя е напълно шумоизолирана, оборудвана е единствено със сензори и камери. Това е симулационна стая.

— Не — прошепвам аз, отказвайки да повярвам. Отказвайки да приема, че съм грешала, че Уорнър не е чудовището, за което го

смятах. Вече не може да си играе с истината. Не може да ме манипулира. Нещата стоят другояче сега. — Това не е възможно...

— Виновен съм — казва той, — задето те подложих на такава жестока симулация. Приемам тази вина и вече ти се извиних за действията си. Просто целях да те подтикна към свободна реакция и знаех, че подобна ситуация неизменно ще задейства тази част от теб. Но дявол да го вземе, скъпа — поклаща глава той, — трябва да имаш безумно ниско мнение за мен, ако смяташ, че бих отвлякъл нечие дете, за да гледам как го изтезаваш.

— Не е било истинско? — Не разпознавам собствения си дрезгав, шокиран глас. — Не е било *истинско*?

Той ми се усмихва състрадателно.

— Сам проектирах основните елементи на симулацията, но хубавото на тази програма е, че е гъвкава и се пригажда към най-интуитивните реакции на войника. Използваме я за обучението на войници, които трябва да се преборят с дадени страхове или да се подготвят за особено сложна мисия. Можем да пресъздадем почти всяка среда — казва той. — Дори войници, които са наясно какво им предстои, забравят, че участват в симулация. — Той извърща очи. — Знаех, че ще преживееш същински ужас, но въпреки това ти го причиних. И наистина съжалявам, задето те нараних така. Но — продължава той, отвърщайки на погледа ми, — нищо от случилото се не беше реално. Гласът ми е бил само във въображението ти. Същото важи и за болката, звуците, миризмите. Всичко е било в съзнанието ти.

— Не искам да ти вярвам — казвам му с едва доловим шепот.

Той опитва да се усмихне.

— Защо според теб те накарах да се облечеш така? — пита ме. — Платът на онези дрехи беше обработен с химикал, реагиращ на сензорите в стаята. А колкото по-малко дрехи имаш по себе си, толкова по-лесно камерите следят телесната ти топлина, движенията ти. — Той поклаща глава. — Така и нямах възможност да ти обясня какво си преживяла. Искях да тръгна след теб, но реших, че трябва да ти дам време да се успокоиш. Глупаво от моя страна. — Челюстите му се стягат. — Изчаках, а не биваше. Защото, когато те намерих, вече беше твърде късно. Готвеше се да скочиш през прозореца само и само да се измъкнеш от мен.

— Не без причина — озъбвам му се аз.

Той вдига ръце в жест на отстъпление.

— Ти си *ужасен* човек! — избухвам, запращайки и останалите възглавници към лицето му, едновременно бясна и отвратена, и унижена. — Как можа да ме подложиш на такова нещо, при положение че си *знаел* какво съм преживяла, ти, глупав, арогантен...

— Джулиет, моля те — казва той, пристъпва напред, изплъзва се на една летяща възглавница, докато опитва да хване ръцете ми. — Много съжалявам, че те нараних, но наистина смятам, че си струваше...

— Не ме докосвай! — Отдръпвам се с яростен поглед, вкопчава ръце в рамката на леглото му, сякаш мога да я използвам за оръжие. — Заслужаваш пак да те прострелям заради всичко това! Заслужаваш... заслужаваш...

— Какво? — засмива се той. — Да метнеш още някоя възглавница по мен?

Блъсвам го силно, но щом не помръдва, започвам да го обсипвам с удари. Удрям го в гърдите, по ръцете, в корема, по краката — изобщо... докдето се докопам, и повече от всякога ми иска да не беше способен да поема силата ми, да можех да натроша всички кости в тялото му и да го накарам да се гърчи от болка в ръцете ми.

— Ти... себично... *чудовище!* — Продължавам да засилвам зле насочени юмруци към него, без да осъзнавам колко ме изтощава напънът, колко бързо гневът ми се превръща в болка. Докато не идва момент, в който искам единствено да плача. Тялото ми трепери и от облекчение, и от ужас, най-сетне освободено от страха, че е причинило необратима вреда на едно невинно дете, но в същото време покъртено от мисълта, че Уорнър би ме подтикнал към нещо толкова жестоко. За да ми *помогне*.

— Много съжалявам — казва той, доближавайки се към мен. — Наистина, най-откровено съжалявам. Тогава още не те познавах. Не като сега. Вече не бих те подложил на такова нещо.

— Не ме познаваш — проронвам аз, бършейки сълзите си. — Мислиш си, че ме познаваш само защото си прочел дневника ми... некадърен, нагъл, крадлив *задник* такъв...

— А, да... по този въпрос... — Той се усмихва и с едно бързо движение на ръката си изважда дневника от джоба ми, моментално отстъпвайки към вратата. — Опасявам се, че не го бях прочел докрай.

— Ей! — възразявам аз и замахвам към него, докато ми се изплъзва. — Обеща да ми го върнеш!

— Нищо подобно — казва той кротко, пъхвайки дневника в джоба на собствените си панталони. — А сега, ако обичаш, почакай тук малко. Ще ти донеса нещо за ядене.

Още креця по него, докато затваря вратата след себе си.

СЕДМА ГЛАВА

Падам назад върху леглото и от гърлото ми извира гневен звук. Мятам една възглавница по стената.

Трябва да направя нещо. Трябва да се раздвижи.

Трябва да довърша плана си.

От толкова дълго време съм принудена да се защитавам и да бягам, че в съзнанието ми често витаят заплетени, безнадеждни блянове за свалянето на Възобновителите от власт. Прекарах повечето от 264-те си дни в онази килия, фантазирайки именно за невъзможен момент като този: деня, в който ще ми се отдаде възможност да плюя в лицата на онези, които толкова време тъпчеха мен и всички останали отвъд малкото ми прозорче. И макар да ми хрумваха милион различни сценарии за безстрашна съпротива, никога не си бях представяла, че в действителност ще ми се предложи такъв шанс. Че ще имам силата, възможността и куража, необходими за целта.

А сега...

Не остана никой друг.

Може да съм единствената оцеляла.

В Пункт Омега с радост следвах заповедите на Касъл. Нямах опит в нищо, а и още бях твърде уплашена, за да направя каквото и да било. Касъл вече се беше утвърдил като командир и имаше план за действие, затова избирах да вярвам, че знае какво прави, че всички край него си знаят работата.

Грешка.

Открай време съм наясно дълбоко в себе си кой трябва да е водачът на съпротивата. Отскоро чувството напират кротко в съзнанието ми, но винаги се боях да изрека думите. Трябва да е някой, който няма нищо за губене, а само битки за печелене. Някой, който вече не се бои от никого.

Не Касъл. Не Кенджи. Не Адам. Не дори Уорнър.

Аз трябва да съм водачът.

Чак сега обръщам внимание на облеклото си и осъзнавам, че навярно пак са ме облекли в някои от старите дрехи на Уорнър. Плувам в избеляла оранжева тениска и сиво долнище на анцуг, което едва не се свлича от ханша ми, когато се изправя. Опитвам да възвърна равновесието си, стъпвайки здраво на дебелия плюшен килим под босите ми крака. Навивам ластика на анцуга няколко пъти, докато не се закрепва на ханша ми, после събирам излишния плат на тениската и го връзвам на възел на кръста си. Имам смътното чувство, че изглеждам смехотворно, но прилепяйки дрехите по тялото си, като че ли си връщам поне малко от контрола върху ситуацията и не искам да го изпускам. Като че ли се съвземам поне малко, овладявам положението поне малко. Сега ми трябва само ластик. Косата ми е твърде тежка, вече имам чувството, че ме задушавя, и умирам от желание да я вдигна от врата си. Всъщност умирам от желание и за душ.

Чувам вратата да се отваря и се завъртам рязко при звука.

Тъкмо съм се умислила и държа косата си с две ръце в импровизирана конска опашка, когато внезапно осъзнавам, че не нося бельо.

Уорнър държи поднос.

Гледа ме с немигащи очи. Погледът му минава по лицето ми, после се плъзва надолу по врата и ръцете ми, спирайки върху кръста ми. Проследявам го и откривам, че вдигайки ръце, съм надигнала и тениската, разкривайки част от корема си. И веднага разбирам защо ме наблюдава така.

Спомням си как обсипва с целувки тялото ми, как ръцете му обхождат гърба ми, голите ми крака, задната страна на бедрата ми, как пръстите му захващат ластика на бельото ми...

О!

Пускам ръцете и косата си едновременно и кестенявите вълни се разстилат тежко около раменете ми, по гърба ми, достигайки чак до кръста ми. Лицето ми гори.

Уорнър мигновено забива поглед в точка над главата ми.

— Май трябва да се подстрижа — казвам незнайно на кого, чудейки се защо изобщо го изричам. Не искам да се подстригвам. Искам да се заключа в тоалетната.

Той не отговаря. Отива до леглото с подноса и чак когато виждам чашите с вода и чиниите с храна, осъзнавам колко гладна съм всъщност. Не си спомням кога последно съм хапвала каквото и да било; живеех с енергийния заряд, който бях получила при лечението на раната ми.

— Седни — казва ми той, без да ме поглежда в очите. Кимва към пода и се настанява на килима. Аз сядам срещу него. Той избутва подноса към мен.

— Благодаря — казвам, залепила очи в храната. — Изглежда много апетитно.

На подноса има салата и ароматен разноцветен ориз. Картофи с подправки и малка порция задушени зеленчуци. Чашка шоколадов пудинг. Купа с прясно нарязани плодове. Две чаши вода.

Меню, каквото щях да погледна с пренебрежение по време на първия си престой тук.

Ако тогава знаех каквото знам сега, щях да се възползвам от всяка възможност, дадена ми от Уорнър. Щях да изяждам храната и да приемам дрехите без негодувание. Щях да трупам сили и да внимавам повече по време на обиколките ни из базата. Щях да се оглеждам за маршрути за бягство и да си търся причини да излизам на разходки из жилищните комплекси. А накрая щях да си плюя на петите. Щях да намеря начин да оцелея сама. И изобщо нямаше да повлека Адам със себе си. Нямаше да забъркам толкова много хора в собствената си каша.

Защо просто не изяждах глупавата храна?

Тогава бях уплашено, пречупено момиченце, съпротивляващо се по единствения известен му начин. Нищо чудно, че се провалих. Не бях с всичкия си. Бях слаба и ужасена, и сляпа за заобикалящите ме възможности. Нямах никакъв опит със скритите замисли и машинации. Не знаех как да общувам с околните — та аз едва разбирах думите в собствената си глава.

Плашещо е като се замисля колко съм се променила през последните няколко месеца. Чувствам се като коренно различен човек. Някак по-ловка. Определено по-силна. И за пръв път в живота си съм готова да разкрия гнева си.

Чувството е освобождаващо.

Вдигам рязко очи, усещайки тежестта на погледа му върху себе си. Уорнър ме наблюдава някак заинтригувано, любопитно.

— За какво си мислиш? — пита ме той.

Набождам парче картоф с вилицата си.

— Мисля си що за глупачка съм била да отказвам топла храна.

Той вирва едната си вежда.

— Не мога да не се съглася.

Стрелвам му свиреп поглед.

— Беше толкова сломена, когато те доведоха тук — казва той, вдишвайки дълбоко. — А аз бях объркан. Очаквах всеки момент да откачиш, да скочиш на масата по време на вечеря и да замлатиш войниците ми. Бях убеден, че рано или късно ще опиташ да избиеш всички ни до крак, а ти вместо това упорстваше и се цупеше, отказваше да смениш мръсните си дрехи и не искаше да ядеш зеленчуци.

Порозовявам.

— Първоначално — продължава той, смеейки се, — мислех, че това е част от плана ти. Че се преструваш на самонадеяна хлапачка, за да отклониш вниманието ми от главната си цел. Мислех, че мусенето ти за дреболии е просто уловка. — Казва той с подигравателен поглед. — Не вярвах да е друго.

Аз скръствам ръце.

— Цялото това разточителство ме отвращаваше. Толкова средства се пилеят по армията, докато други хора умират от глад.

Уорнър махва с ръка и поклаща глава.

— Това не е важно в случая. Важното е — казва той, — че не те обгрижвах така с някаква скрита, подмолна цел. Не те подлагах на изпитание. — Засмива се той. — Нямах намерение да си правя опити с теб и скрупулите ти. Мислех, че ти помагам. Току-що те бяха извадили от онази гнусна, противна дупка в земята. Исках да спиш на истинско легло. Да можеш да се къпеш на спокойствие. Да разполагаш с красиви, чисти дрехи. А и трябваше да се храниш. — Казва той. — Беше останала кожа и кости.

Напрягам се, макар и с леко уталожен гняв.

— Може и така да е — казвам, — но ти се държеше налудничаво. Беше си втълпил, че трябва да следиш всяка моя крачка. Не ми позволяваше дори да говоря с останалите войници.

— Защото са същински животни — изстрелва той с неочаквано рязък тон.

Вдигам стреснат поглед и срещам пламналите му от ярост зелени очи.

— Тъй като си прекарала по-голямата част от живота си между четири стени — обяснява той, — не си имала възможност да проумееш колко си красива, нито как въздейства тази красота на околните. Опитвах се да те предпазя. — Казва. — Беше толкова свита и слаба, а живееше във военна база, пълна със самотни, въоръжени, дебелоглави войници, три пъти по-големи от теб. Не можех да допусна да те безпокоят. Превърнах злополуката с Дженкинс в зрелище, защото исках да видят с очите си на какво си способна. Да проумеят, че си опасен противник, от когото е разумно да стоят настрана. Просто исках да те защита.

Не мога да извърна поглед от пламъка в очите му.

— За какъв ли ме имаш — той поклаща смаяно глава. — Нямах представа, че ме мразиш чак толкова. Че си гледала с толкова презрително око на всичките ми опити да ти помогна.

— Какво изненадващо има в това? Нима можех да очаквам друго, освен най-лошото от теб? Държеше се арогантно и грубо и се отнасяше с мен като със своя собственост...

— Защото се налагаше! — прекъсва ме невъзмутимо той. — Всяко мое действие, всяка моя дума се следят навсякъде, освен когато не съм в собствената си стая. Целият ми живот зависи от поддържането на определен тип поведение.

— Ами онзи войник, когото застреля в челото? Сиймъс Флетчър? — предизвиквам го с наново разпален гняв. Сега, когато най-сетне съм го приела в живота си, осъзнавам, че гневът ми се удава смущаващо добре. — И това ли беше част от плана ти? Не, задръж, не ми казвай. — Вдигам ръка аз. — Било е просто симулация, права ли съм?

Уорнър се сковава.

Изопва гръб, долната му челюст потрепва. Поглежда ме със смесица от тъга и ярост в очите си.

— Не — отвърща накрая с мъртвешки тих глас. — Не беше симулация.

— Значи, това не те притеснява? — питам го. — Не те гризе съвестта, задето си убил човек, откраднал малко храна? Борещ се за

оцеляването си също като теб?

Уорнър прехапва долната си устна за половин секунда. Плясва с ръце в скута си.

— Леле — казва. — Колко бързо скочи в негова защита.

— Той беше невинен човек — отвръщам аз. — Не заслужаваше да умре. Не и заради това. Не и по този начин.

— Сиймъс Флетчър — подхваща спокойно Уорнър, вперил поглед в отворените си длани, — беше алкохолизирано копеле, което биеше жена си и децата си. Не им беше носил храна от две седмици. Беше фраснал деветгодишната си дъщеря в устата, счупвайки ѝ два предни зъба, както и челюстта ѝ. Ударил бременната си жена толкова жестоко, че загубила бебето си. Имаше и още две деца. — Казва той. — Седемгодишно момченце и петгодишно момиченце. — Пауза. — Счупил е ръцете и на двамата.

Напълно забравям за храната си.

— Следя живота на гражданите ни много внимателно — казва Уорнър. — Държа да знам кои са и как преживяват. Може би не трябва да ме е грижа — казва той, — но е така.

Мисля си, че повече никога няма да отворя уста.

— Никога не съм твърдял, че се придържам към определени принципи — казва Уорнър. — Че съм прав или добър, или справедлив. Простичката истина е, че не ме интересува. Бил съм принуден да върша ужасни неща в живота си, скъпа, и не искам нито прошка, нито одобрение от теб. Защото не мога да си позволя да гледам философски на скрупулите си, при положение че всеки ден ми се налага да се уповавам на първичния си инстинкт.

Поглежда ме в очите.

— Съди ме колкото искаш, но не мога да търпя човек — отсича рязко той, — който пребива жена си. Който малтретира собствените си деца. — Дишането му се учестява с всяка следваща дума. — Сиймъс Флетчър избиваше близките си. — Продължава той. — И каквото искаш си мисли за мен, но никога няма да съжалявам за убийството на човек, който смее да блъска лицето на жена си в стената. Никога няма да съжалявам за убийството на човек, който смее да удря деветгодишната си дъщеря в устата. Не изпитвам никакви угризения. — Казва той. — И няма да се извинявам. Защото е по-добре едно дете да остане без баща, една жена да остане без съпруг, отколкото да имат

такъв човек до себе си. — Наблюдавам бурното движение в гърлото му. — Знам го от личен опит.

— Съжалявам... Уорнър, аз...

Той вдига ръка да ме спре. Възвръща си самообладанието и приковава поглед в чиниите с недокосната храна.

— Казвал съм го и преди, скъпа моя, и съжалявам, че трябва да го кажа отново, но не разбираш решенията, които ми се е налагало да взимам. Не знаеш на какво съм бил свидетел и какво се случва пред очите ми всеки божи ден. — Той се поколебава. — И не искам да узнаваш. Но не си въобразявай, че си наясно с действията ми. — Казва той и най-накрая вдига очи към моите. — Защото, ако го правиш, уверявам те, чакат те само разочарования. А ако настояваш и занапред да си правиш слепи заключения за личността ми, ще ти дам един съвет: имай предвид, че винаги ще си в заблуда.

Изправя се със смайващо небрежна елегантност. Заглажда с длани панталоните си. Отново навива ръкавите на ризата си.

— Накарах да преместят гардероба ти в моя дрешник — казва после. — Можеш да се преоблечеш, ако желаеш. Леглото и банята са на твое разположение. Аз имам работа. — Обявява той. — Тази нощ ще спя в кабинета си.

После отваря вратата към съседната стая и се заключва в кабинета си.

ОСМА ГЛАВА

Храната ми е изстинала.

Ровя с вилица из картофите и се насилвам да изям всичко, въпреки че съм загубила апетита си. Мисълта, че този път съм прекалила с обвиненията си към Уорнър, не ми излиза от главата.

Бях решила, че разкритията са приключили поне за деня, но погрешно. Питам се още колко ли има, още колко ще науча за Уорнър в предстоящите дни. Месеци.

И ме е страх.

Защото, колкото повече научавам за него, толкова по-малко причини имам да го отблъсвам от себе си. Той се разкрива пред мен, превръща се в нещо съвършено различно; ужасява ме по неочакван начин.

А в главата ми се върти само една мисъл: „не сега“.

Не тук. Не точно сега, когато има толкова неизвестни. Да можеха чувствата ми да проумеят колко значимо е да избират подходящия момент.

Дори не бях подозирала колко наясно е бил Уорнър с дълбоката ми омраза към него. Май вече разбирам защо никога не е възприемал действията си като неморални или престъпни. Може би се е надявал, че няма да си вадя прибързани заключения за него, че ще успея да го разтълкувам, както той бе разтълкувал мен.

Само че не успях. Не можах. А сега се питам дали не съм го разочаровала.

Защо ли ме е грижа?

Ставам на крака с въздишка, ненавиждайки собствената си неувереност. Защото макар и да не мога да отрека пред себе си увлечението си по него, не мога и да се отърся от първото си впечатление за личността му. Не е лесно да направя такъв внезапен преход, да го възприема като нещо различно от манипулативен звяр.

Трябва ми време да привикна с идеята, че Уорнър е нормален човек.

Но вече съм уморих от мислене. А и в момента искам единствено да се изкъпя.

Завличам се до отворената врата на банята, но междувременно си спомням какво беше казал Уорнър за дрехите ми. Че е преместил гардероба ми в своя дрешник. Озъртам се за вратата към него, но не откривам друга, освен тази на кабинета му. Почти се изкушавам да почукам и да го попитам, но се отказвам. Вместо това оглеждам стените по-внимателно, чудейки се защо Уорнър не ми беше показал къде е дрешникът му, щом е толкова трудно откриваем. Тогава обаче го виждам.

Ключ.

По-скоро е копче, но напълно изравнено със стената. Щеше да е направо неоткриваемо, ако не го търсех.

Натискам го.

Един панел в стената се плъзва настрани. А когато прекрочвам прага, помещението се осветява от само себе си.

Дрешникът е по-голям от цялата стая.

Стените и таванът са облицовани с плочи от бял камък, сияещи на светлината от вградените флуоресцентни лампи; подът е застлан с дебел ориенталски килим. В самия център на помещението е разположено малко велурено канапе с цвят на бледозелен нефрит, но май канапе не е точната дума: няма задна облегалка. Прилича на кушетка с възглавници, тип отоманка. А най-странното е, че тук няма нито едно огледало. Завъртам се с търсец поглед, сигурна, че не е възможно дрешникът му да е лишен от толкова ключов елемент, и съм толкова погълната от всяка дреболия в интериора, че едва не пропускам дрехите.

Дрехите.

Навсякъде са, изложени като произведения на изкуството. Върху вградени в стените лъскави рафтове от тъмно дърво са подредени безброй чифтове обувки. Останалото пространство е отредено на закачалки, като всяка стена съдържа различни категории облекло.

Всичко е подредено по цвят.

Уорнър притежава повече палта, повече обувки, повече панталони и ризи, отколкото съм виждала през живота си. Вратовръзки и папийонки, колани, шалове, ръкавици и копчета за ръкавели. Разкошни, луксозни платове: коприна и колосан памук, мека вълна и

кашмир. Официални обувки и меки кожени ботуши, лустросани и лъснати до съвършенство. Вълнено манто в наситен тъмносин цвят. Зимно палто в грабващ окото сливов цвят. Дръзвам да прокарам пръсти по многообразието от тъкани, питайки се колко ли от тези дрехи е обличал.

Смаяна съм.

Винаги ми е било ясно, че Уорнър се гордее с външния си вид, облеклото му винаги е безупречно, дрехите му пасват, сякаш са били изваяни по тялото му. Но чак сега разбирам защо бе подбрал с такова внимание гардероба ми.

Не се е опитвал да ме унижи.

Просто му е доставяло удоволствие.

Ейрън Уорнър Андерсън, главнокомандващ и регент на Сектор 45, син на върховния главнокомандващ на Възобновителите.

Човек със слабост към модата.

Когато първоначалният ми шок отминава, успявам да намеря стария си гардероб. Захвърлен е най-безцеремонно в ъгъла на помещението и почти ми е жал за него. Изпъква доста натрапчиво на фона на обкръжаващото го пространство.

Преравям набързо чекмеджетата и за пръв път съм благодарна, че имам чисти дрехи за преобличане. Уорнър е предвидил всичките ми нужди още преди да пристигна в базата. Гардеробът е пълен с рокли, тениски и панталони, но е зареден и с чорапи, сутиени и бельо. И макар да съзнавам, че това би трябвало да ме накара да се почувствам неловко, незнайно защо не е така. Бельото е елементарно и скромно. Памучно, със среден размер и напълно функционално. Купил ми е всички тези неща още преди да ме познава, а фактът, че не е вложил никаква интимност в това, намалява чувството ми за неудобство.

Грабвам една тясна тениска, памучно долнище на пижама и всичкото чисто ново бельо и излизам от дрешника. Осветлението угасва веднага щом стъпвам в спалнята, а аз натискам копчето и панелът се затваря.

Оглеждам стаята на Уорнър с нови очи, приспособявайки се наново към това малко, обикновено пространство. Изглежда почти същата като онази, която обитавах по време на престоя си в базата,

което ме изумяваше още тогава. Никъде няма лични вещи, няма снимки, нито всевъзможни дреболии.

Но внезапно всичко ми се изяснява.

Стаята му няма никакво значение за него. Представява просто място за спане. Дрешникът му обаче е друго нещо — той отразява стила му, характера му. Навярно е единственото кътче от стаята, към което е привързан.

Става ми интересно как ли изглежда кабинетът му и очите ми отскачат към вратата, но веднага си спомням, че се е заключил вътре.

Сподавам въздишката си и се отправям към банята, възнамерявайки да се изкъпя, да се преоблека и незабавно да се пъхна в леглото. Изминалият ден ми се струва дълъг колкото няколко години и нямам търпение да видя края му. Надявам се утре да отидем до Пункт Омега и най-сетне да постигнем някакъв напредък.

Но каквото и да ме очаква там, каквото и да открием, съм твърдо решена да се докопам до Андерсън, дори без чужда помощ.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Не мога да викам.

Дробовете ми отказват да се разгърнат. Дъхът ми излиза на пресекулки. Чувствам гърдите си сковани и гърлото ми се затваря, и опитвам да изкрещя, но не мога, не мога да спра да хъхря, да мятам ръце и да се мъча да дишам, но усилията ми са напразни. Никой не ме чува. Никой няма да разбере, че умирам, че в гърдите ми има дупка, запълваща се с кръв и болка, и непоносима агония, и има толкова много, толкова много кръв, гореща и разливаща се край мен, и не мога, не мога, не мога да дишам...

— Джулиет... *Джулиет*, скъпа, събуди се... *събуди се*...

Подскачам толкова рязко, че се превивам надве. Дълбоки, стържещи, жадни глътки въздух повдигат гърдите ми. Толкова съм смаяна, толкова облекчена, че успявам да пропусна кислород до дробовете си, че не мога да говоря, не мога да направя нищо друго, освен да вдишвам с пълни гърди. Цялото ми тяло се тресе, кожата ми е потна, обливат ме ту топли, ту студени вълни. Не мога да се укротя, не мога да спра мълчаливите сълзи, не мога да се отърся от кошмара, от спомена.

Не мога да дишам бавно.

Уорнър обхваща с ръце лицето ми. Топлината на кожата му ми действа някак успокояващо и най-сетне усещам как сърцето ми забавя темпото си.

— Погледни ме — казва той.

С мъка отвърщам на погледа му, тресейки се задъхано.

— Всичко е наред — прошепва той с длани върху бузите ми. — Беше просто лош сън. Опитай да затвориш уста и да дишаш през носа си. — Кимва с глава. — Точно така. Лекичко. Добре си. — Гласът му е толкова тих, толкова мелодичен, така необяснимо нежен.

Не мога да извърна очи от неговите. Страх ме е да мигна, боя се, че кошмарът ще ме повлече отново.

— Няма да те оставя, докато не кажеш — успокоява ме той. — Не се тревожи. Спокойно.

Затварям очи. Усещам как сърцето ми започва да забавя ритъма си. Мускулите ми започват да се отпускат, трепетът на ръцете ми започва да отшумява. Но макар да не плача истински, не мога да спра сълзите, търкалящи се по лицето ми. В този миг нещо в тялото ми се прекършва, рухва отвътре и внезапно изпитвам такава умора, че не мога да стоя изправена.

А Уорнър като че ли го усеща.

Помага ми да седна в леглото и загръща раменете ми със завивката. Аз треперя и бърша последните сълзи от лицето си. Уорнър милва косата ми.

— Няма нищо — шепне тихо. — Всичко е наред.

— Н-няма ли да си лягаш? — измънквам, питайки се колко ли е часът. Забелязвам, че още е с дрехи.

— Ами... да — отвръща той. Дори на смътната светлина виждам изненадата в очите му. — По някое време. Обикновено не си лягам толкова рано.

— А. — Примигвам, като вече дишам малко по-нормално. — Колко е часът?

— Два сутринта.

Мой ред е да се изненадам.

— Не трябва ли да ставаме след няколко часа?

— Да. — Едва доловима усмивка докосва устните му. — Но обикновено не мога да мигна, когато трябва да се наспя. Като че ли не съм способен да изключвам съзнанието си. — Обяснява той, усмихва ми се още известно време и се обръща да си тръгне.

— Остани.

Думата напуска устните ми, преди да съм успяла да я премисля. Не знам защо я изричам. Може би защото е късно и още треперя и защото вярвам, че близостта му може да прогони кошмарите. Или пък защото съм слаба и натъжена и имам нужда от приятел. Не знам. Но като че ли тъмнината и покоят на късния час създават свой собствен език. Мракът крие странна свобода; жестока уязвимост, на която се отдаваме в най-неподходящия момент, подлъгани, че ще запази тайните. Забравяме, че чернотата не е одеяло, забравяме, че не след дълго слънцето ще изгрее. Но в този момент поне се чувстваме

достатъчно смели да разкрием неща, които бихме премълчали посред бял ден.

Но май Уорнър е изключение, защото не казва нито дума.

Дори изглежда притеснен за част от секундата. Гледа ме с тих ужас, твърде смаян, за да проговори, и тъкмо се каня да се откажа от едничката си дума и да се скрия под завивките, когато той хваща ръката ми.

Замръзвам.

Той ме придърпва напред и аз се сгушвам до гърдите му. Обвива ме с ръце съвсем внимателно, сякаш за да ми каже, че мога да се отдръпна, че ще разбере, че изборът е мой. Но в обятията му е толкова сигурно, толкова топло, толкова съкрушително уютно, че не ми хрумва нито една причина да не се насладя на момента. Притискам се още по-близо до него, заравям лице в мекия плат на ризата му, а той ме прегръща по-плътно, докато гърдите му се надигат и спадат до мен. Отпускам ръце върху корема му и усещам как твърдите мускули се стягат под допира ми. Лявата ми ръка се плъзва по ребрата му, нагоре по гърба му и Уорнър замръзва с препускащо под ухото ми сърце. Затварям очи и чувствам усилието, с което си поема въздух.

— О, боже — прошепва той. Отдръпва се назад, откъсва се от мен. — Не мога. Няма да оцелея.

— Какво?

Вече е на крака и силуетът му се откроява достатъчно в тъмнината, че да видя колко силно трепери.

— Това не може да продължава...

— Уорнър...

— Мислех, че ще успея да те забравя последния път — казва той. — Мислех, че ще мога да се откъсна от теб и да те намразя, но не стана. Защото постоянно усложняваш нещата, дявол да го вземе. Не играеш честно. Все ще направиш някоя глупост, като например да получиш куршум в гърдите, а това ме *съсипва*.

Опитвам да остана свършено неподвижна.

Опитвам да не издавам нито звук.

Но съзнанието ми е трескаво, сърцето ми напират да изскочи и само с шепа думи той успява да разгроми и най-целеустремените ми усилия да забравя какво съм му причинила.

Не знам какво да правя.

Очите ми най-сетне се приспособяват към мрака и аз примигвам, откривайки, че е вперил поглед в мен, сякаш вижда в душата ми.

Не съм готова за това. Още не. Още не. Не и по този начин. Но бурен прилив на чувства, на спомени за ръцете му, раменете му, устните му влетява в съзнанието ми и колкото и да се мъча, не мога да прогоня мислите, не мога да забравя аромата на кожата му, неустоимата познатост на тялото му. Почти чувам как сърцето барабани в гърдите му, виждам напрежението в челюстите му, усещам притаената в тялото му сила.

Най-внезапно лицето му се променя. Пропива се с тревога.

— Какво има? — пита ме той. — Страх ли те е?

Трепвам задъхано и съм благодарна, че усеща единствено общата посока на чувствата ми, но нищо повече. За момент ми се иска да му кажа: „Не, не ме е страх“.

Вцепенена съм от ужас.

Защото близостта с теб ми причинява необикновени неща. Странни неща и нелогични неща, и неща, които пърхат до гърдите ми и оплитат костите ми. Искам цял джоб пунктуационни знаци, за да сложа край на мислите, които тя насажда в главата ми.

Но не разкривам нищо на глас.

Вместо това му задавам въпроса, чийто отговор вече знам.

— От какво да ме е страх?

— Цялата трепериш — отговаря той.

— О.

Самотната буква и тънкият й, уплашен звук изскачат от устата ми в търсене на далечно укритие. В моменти като този винаги мечтая да имам силата да извърна поглед от него. Мечтая бузите ми да не пламваха толкова лесно. Май мечтая все за глупави неща.

— Не, не ме е страх — отговарям накрая. Но наистина имам нужда да се отдалечи от мен. Наистина имам нужда да ми направи поне тази малка услуга. — Просто съм изненадана.

Той мълчи, но очите му ме умоляват за обяснение. За толкова кратко време ми е станал и безкрайно познат, и безкрайно чужд; покрил е представите ми напълно и се е доказал като тяхна пълна противоположност.

— Позволяваш на света да те възприема като безсърдечен убиец — казвам му, — а не си такъв.

Той се засмива само веднъж, веждите му се надигат в израз на изненада.

— Не — съгласява се той, — опасявам се, че съм най-обикновен убиец.

— Но защо... защо ти е да се преструваш на толкова зъл? — питам го. — Защо позволяваш на околните да се отнасят така с теб?

Той въздъхва. Отново избутва над лактите си навитите ръкави на ризата си. Непокорни, очите ми проследяват движението, спускайки се надолу по предмишниците му. Чак сега забелязвам, че няма военни татуировки като всички останали. Питам се защо ли.

— Какво значение има? — отвърща той. — Не ме интересува какво си мислят хората. Не ми е нужно тяхното одобрение.

— Значи, не ти пречи — продължавам аз, — че хората те имат за толкова жесток?

— Нямам желание да впечатлявам когото и да било — отговаря той. — Никого не го е грижа какво ще се случи с мен. Не ме бива в приятелствата, скъпа моя. Работата ми е да предвождам армията си и само в това съм добър. Никой няма да се гордее с постиженията ми. Собствената ми майка не ме познава вече. Баща ми ме смята за слаб и жалък. Войниците ми ме искат мъртъв. Светът отива по дяволите. И разговорите ми с теб са най-дългите, които някога съм водил.

— Какво... наистина ли? — облещвам се насреща му.

— Наистина.

— И ми поверяваш толкова много? Защо споделяш тайните си с мен?

Очите му потъмняват, посърват внезапно. Той извърща поглед към стената.

— Недей — казва. — Не ми задавай въпроси, чиито отговори знаеш. Вече два пъти разголвам душата си пред теб, а в замяна получих само огнестрелна рана и разбито сърце. Не ме измъчвай. — Казва той, отвърщайки на погледа ми. — Жестоко е, дори и спрямо човек като мен.

— Уорнър...

— Не разбирам! — пречупва се той, най-накрая загубил хладнокръвието си. Гласът му придобива почти истерична нотка. — Какво може да направи за теб *Кент*? — Изплюва името като отрова.

Толкова съм слисана, толкова неподготвена да отговоря на подобен въпрос, че за момент оставам безмълвна. Та аз дори не знам какво се е случило с Адам, къде е, нито какво крие бъдещето ни. Просто съм се вкопчила в надеждата, че се е отървал жив. Че е някъде наблизо и оцелява напук на трудностите. В момента и тази мисъл ми е достатъчна.

Затова поемам дълбока глътка въздух и опитвам да намеря правилните думи, правилния начин да му обясня, че има много големи, по-належащи теми за обсъждане, но когато вдигам поглед, откривам, че Уорнър продължава да се взира в мен, очаквайки отговор на въпроса, който очевидно се е мъчил да потиска дълго време. Който явно го гложди отвътре.

И като че ли заслужава отговор. Особено след онова, което му причиних.

Затова си поемам дълбоко въздух.

— Не знам как да го обясня — казвам му. — Той... знам ли. — Взирам се в ръцете си. — Той беше първият ми приятел. Първият човек, който се отнесе с уважение към мен... с любов. — Смълчавам се за момент. — Винаги е бил толкова мил с мен.

Уорнър изтръпва. Очите му се разширяват шокирано.

— Бил е *мил* с теб?

— Да — прошепвам аз.

От гърдите на Уорнър се изтръгва дрезгав, празен смях.

— Невероятно — казва той, вперил поглед във вратата, вплел ръка в косата си. — През последните три дни този въпрос не ме оставя, отчаяно се мъча да проумея защо ми се отдаде най-доброволно, и то само и само за да изтръгнеш сърцето ми в последния момент заради някакъв... някакъв шаблонен, напълно заменим робот. Все си мислех, че има някаква значима причина, нещо, което съм пропуснал, което не съм успял да доловя. И бях готов да се примиря. — Продължава той. — Принудих се да го приема, защото си въобразявах, че те води някоя дълбока, неразгадаема подбуда. Бях готов да се откажа от теб, смятайки, че си открила нещо необикновено. Някого, способен да те опознае по начини, по които аз самият не бих могъл. Защото го заслужаваш. — Казва ми той. — Повтарях си, че заслужаваш повече от мен, повече от нищожното, което аз можех да ти дам. — Поклаща глава. — А какво излиза? — Продължава ужасено. — Думите, които

използва, обяснението ти... Избрала си го, защото бил *мил* с теб? Заради едно най-обикновено *подаяние*?

Внезапно ме изпълва гняв.

Внезапно се чувствам унижена.

Вбесява ме фактът, че Уорнър си позволява да коментира живота ми — че се има за *великодушен*, задето е отстъпил. Присвивам очи, стисвам юмруци.

— Не е подаяние — озъбвам се. — Обича ме... и аз го обичам.

Уорнър кимва безучастно.

— Трябва да си вземеш куче, скъпа моя. Доколкото знам, и те отговарят на почти същите качества.

— Непоносим си! — Надигам се яростно, изправям се на крака и моментално съжалявам. Трябва да се вкопча в рамката на леглото, за да запазя равновесие. — Връзката ми с Адам не ти влиза в работата!

— *Връзка?* — изсмива се гръмко Уорнър. Прекосява бързо стаята и застава от другата страна на леглото, оставяйки няколко метра разстояние помежду ни. — Каква връзка? Той изобщо знае ли нещо за теб? Разбира ли те? Познава ли желанията ти, страховете ти, истината, скътана в сърцето ти?

— О, и какво? Да не би ти да си специалист по въпроса?

— Много добре знаеш, че съм! — изкрещява той, сочейки ме обвинително с пръст. — И съм готов да заложа *живота* си, че той няма ни най-малка представа що за човек си. Обикаляш на пръсти около чувствата му, преструвайки се на кротичко момиченце, прав ли съм? Страх те е да не го уплашиш. Страх те е да не научи твърде много за теб...

— Не знаеш *нищо*!

— О, знам, и още как — казва той и се спуска напред. — Разбирам отлично. Влюбил се е в тихата ти, скромна черупка. В *някашната* Джулиет. Няма никаква представа на какво си способна. Какво можеш да направиш, ако някой те принуди. — Обхваща с ръка тила ми, привежда се толкова близо до мен, че устните ни са едва на сантиметри.

Какво се случва с белите ми дробове?

— Ти си страхливка — прошепва той. — Искаш да си с мен и това те ужасява. Освен това се срамуваш от себе си. — Продължава. — Срамуваш се, задето пожелавах човек като мен. Нали? — Свежда

поглед и носът му докосва моя, и почти мога да преброя милиметрите между устните ни. Мъча се да си върна самообладанието, да си спомня, че съм му бясна... бясна заради нещо, но устата му е точно пред моята и съзнанието ми неуморно търси начин да скъси пространството помежду ни. — Желаяш ме — казва тихо той, прокарвайки ръце по гърба ми, — и това те убива.

Дръпвам се назад, откъсвайки се от хватката му, и мразя реакцията на тялото си, слабостта му. Чувствам ставите си омекнали, краката ми са останали без кости. Трябва ми кислород, трябва ми мозък, трябва да намеря дробовете си...

— Заслужаваш много повече от подаяния — казва той, а гърдите му се надигат от вълнение. — Заслужаваш да живееш. Заслужаваш да си жива. — Впива нетрепващи очи в мен. — Върни се сред живите, скъпа моя. Ще съм до теб, когато се събудиш.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Събуждам се по корем.

Лицето ми е заровено във възглавниците, а ръцете ми прегръщат меките им форми. Примигвам многократно, докато очите ми попиват околната среда, мъчейки се да ми припомнят къде се намирам. Примиждавам срещу дневната светлина. Косата ми се свлича върху лицето ми и повдигам глава да се огледам наоколо.

— Добро утро.

Стръскам се незнайно защо, надигам се прекалено бързо и притисвам една от възглавниците към гърдите си... отново незнайно защо. Уорнър стои в долния край на леглото ми, облечен в черни панталони и прилепнал по фигурата му сивкавозелен пуловер с вдигнати над лактите му ръкави. Косата му е изрядна. Очите му са живи, будни, невероятно озарени от зеленото на блузата му. В едната си ръка държи чаша с нещо топло. Усмихва ми се.

Махвам му вяло.

— Кафе? — пита той, подавайки ми чашата.

Аз впервам подозрителен поглед в нея.

— Никога през живота си не съм пила кафе.

— Не е толкова ужасно — свива рамене той. — Дилайло е луд по него. Нали така, Дилайло?

Отскачам назад в леглото и едва не удрям глава в стената зад себе си.

Възрастен, дружелюбен на вид господин ми се усмихва от единия ъгъл на стаята. Рядката му кестенява коса и потрепващ мустак ми се струват много познати, сякаш и преди съм го виждала тук, в базата. Забелязвам, че стои до количка със закуска.

— Приятно ми е да се запознаем официално, госпожице Ферърс — казва господинът. Гласът му е леко треперлив, но в никакъв случай заплашителен. Очите му са неочаквано искрени. — Кафето наистина е чудесно. — Добавя той. — Пия всеки ден. Макар че го п-предпочитам със...

— Сметана и захар — казва Уорнър с дяволита усмивка и очите му се смеят, сякаш на някоя тяхна си шега. — Да. Макар че аз лично го пия без захар. Като че ли горчивината ми допада. — Връща погледа си към мен. — Изборът си е твой.

— Какво става тук? — питам аз.

— Закуска — отвръща Уорнър с неиздаващи нищо очи. — Реших, че ще си гладна.

— И не е опасно, че си го довел? — прошепвам аз, отлично съзнавайки, че Дилайло ни чува. — Че знае за мен?

Уорнър кимва. Друго обяснение не ми дава.

— Добре — казвам аз. — Ще опитам кафето.

Пролазвам по леглото и се пресягам за чашата, а очите на Уорнър проследяват движенията ми, спускайки се от лицето ми, надолу по тялото ми, към намачканите възглавници и чаршафи под ръцете и коленете ми. Когато накрая ме поглежда в очите, бързо извърща поглед, подава ми чашата и оставя цяла стая разстояние помежду ни.

— Какво знае Дилайло? — питам, като надниквам към възрастния мъж.

— Какво искаш да кажеш? — вдига едната си вежда Уорнър.

— Ами, знае ли, че възнамерявам да се измъкна отгук? — вдигам вежда и аз. Уорнър ме гледа недоумяващо. — Обеща, че ще ме изведеш от базата — казвам му, — и се надявам, че Дилайло е дошъл да ти помогне. Макар че, ако ще ви затрудня, на драго сърце бих използвала прозореца. — Килвам глава настрани. — Миналия път се получи.

Уорнър присвива очи насреща ми, устните му представляват тънка линия. Кимва към количката със закуска, без да откъсва острия си поглед от мен.

— Това е начинът за бягство.

Задавам се с първата си глътка кафе.

— Какво?

— Това е най-лесното и надеждно решение — обяснява Уорнър. — Дребничка си и лесно ще се събереш в тясното пространство, а покривката ще те скрие. Често работя в стаята си. — Казва той. — Дилайло ми носи закуска от време на време. Никой няма да заподозре нищо.

Поглеждам към Дилайло за потвърждение.

Той кимва оживено.

— Как изобщо ме вкара тук? — питам Уорнър. — Защо да не използваме същия вариант?

Уорнър оглежда една от чиниите върху количката.

— Опасявам се, че това вече не е възможно.

— Как така? — Внезапна тревога сковава тялото ми. — Как ме доведе тук?

— Не беше в съзнание — казва той. — Трябваше да подходим малко по-... изобретателно.

— Дилайло.

Чувайки името си, възрастният мъж вдига поглед към мен, очевидно изненадан, че се обръщам така директно към него.

— Да, госпожице?

— Как ме вкарахте в сградата?

Дилайло стрелва очи към Уорнър, чийто поглед е закован в стената. После се обръща към мен с извинителна усмивка.

— Ние... ами... вкарахме ви с количката — отвърща накрая.

— Но как?

— Сър — казва внезапно Дилайло, отпращайки умолителен поглед към Уорнър.

— Внесохме те в сградата — казва Уорнър, сподавяйки въздишката си, — в чувал за трупове.

Крайниците ми изтръпват от страх.

— *Моля?*

— Беше в безсъзнание, скъпа. Нямахме голям избор. Не можех просто да те пренеса на ръце. — Стрелва ме с очи. — Битката доведе до много жертви. — Обяснява той. — И от двете страни. Чувалът за трупове нямаше да привлече нежелани погледи.

Пуля се смаяно насреща му.

— Не се безпокой — усмихва се той. — Пробих му няколко дупки.

— Колко съобразително от твоя страна — озъбвам му се аз.

— Така си беше — обажда се Дилайло. Обръщам се към него и го намирам втрещен, потресен от поведението ми. — Командирът ни опитваше да спаси живота ви.

Изтръпвам.

Забивам поглед в чашата с кафе, усещайки как бузите ми пламват в червено. Никога досега разговорите ни с Уорнър не са имали

слушател. Чудя се как ли звучат диалозите ни в ушите на странични хора.

— Няма нищо, лейтенант — уверява го Уорнър. — Обикновено става свадлива, когато е уплашена. Просто защитен механизъм. Мисълта, че трябва да се свие в толкова тясно пространство, навярно е събудила клаустрофобията ѝ.

Вдигам поглед рязко.

Уорнър се взира право в мен и очите му са пълни с неизказана съпричастност.

Все забравям, че умее да усеща емоциите на околните, че винаги е способен да разбере какво чувствам. И ме познава достатъчно добре, че да си обясни всичко.

В неговите очи съм отворена книга.

И поне този път съм благодарна за това.

— Разбира се, сър — казва Дилайло. — Простете.

— Можеш спокойно да си вземеш душ и да се преоблечеш — обръща се към мен Уорнър. — Оставил съм ти дрехи в банята. Не е рокля. — Бърза да добави, потискайки усмивката си. — Ще те изчакаме тук. Двамата с Дилайло имаме да обсъждаме това-онова.

Кимвам, измъквам се от чаршафите и ставам на крака. Подръпвам ръба на тениската си, внезапно засрамена от неспретнатия вид, в който се явявам пред двама военни.

Взирам се в тях за момент.

Уорнър махва към вратата на банята.

Взимам кафето със себе си на път към нея, чудейки се през това време кой е Дилайло и защо Уорнър му се доверява. Нали уж всичките му подчинени го искали мъртъв.

Ще ми се да подслушам разговора им, но и двамата не казват и дума, докато не затворя вратата на банята след себе си.

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

Взимам си един бърз душ, внимавайки да не мокря косата си. Измила съм я снощи, а и тази сутрин май е хладно; ще излизаме навън и моментът не е подходящ да настивам. Трудно ми е обаче да преодоля изкушението да остана по-дълго време под душа и под топлата вода в банята на Уорнър.

Обличам набързо дрехите, които Уорнър ми е оставил сгънати на един рафт. Тъмни дънки и мек тъмносин пуловер. Чисти чорапи и бельо. Нов чифт маратонки.

Размерите са точните.

Разбира се.

Не съм носила дънки от толкова много години, че първоначално допирът на твърдата материя ми е странен. Прилепват плътно по краката ми и се стесняват надолу; свивам колене, за да поразтегна дънковия плат. Но когато нахлузвам и пуловера през глава, вече се чувствам удобно в новите си дрехи. И макар униформата да ми липсва, има нещо приятно в това да носиш обикновено облекло. Не само рокли, войнишки панталони и еластични костюми. Просто дънки и пуловер, като нормален човек. Чувството е странно.

Поглеждам се набързо в огледалото, примигвайки срещу отражението си. Ще ми се да имаше с какво да вържа косата си, в базата на Пункт Омега бях свикнала да я вдигам от лицето си. Обръщам се с примирена въздишка, готова да поставя началото на деня час по-скоро. Но веднага щом открявам вратата на банята, дочувам гласове.

Замръзвам намясто. Заслушвам се.

— ... че е безопасно, сър?

Гласът на Дилайло.

— Простете — побързва да добави възрастният мъж, — дано не се засегнете, но не мога да не се притеснявам...

— Всичко ще е наред. Просто се погрижи в онази зона да не патрулират наши войници. Едва ли ще се забавим повече от няколко

часа.

— Да, сър.

Тишина.

И тогава:

— Джулиет — казва Уорнър и аз едва не падам в тоалетната. — Излез, скъпа моя. Грубо е да се подслушва.

Излизам бавно от банята с лице, зачервено от топлата вода, и гузност заради детинската ми постъпка. Внезапно започвам да се чудя къде да дяна ръцете си.

Уорнър видимо се забавлява, наблюдавайки срама ми.

— Готова ли си?

Не.

Не, не съм.

Ненадейно започвам да се задушavam от надежда и страх и си напомням, че трябва да дишам. Не съм готова да се изправя лице в лице с гибелта на приятелите ми. Естествено, че не съм.

Но...

— Да, разбира се — е отговорът, който изричам на глас.

Подготвям се психически за истината, в каквата и форма да пристигне.

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

Уорнър се оказа прав.

Превозването ми в количката през Сектор 45 е неочаквано лесно. Никой не ни забеляза, а и пространството ѝ отдолу всъщност е достатъчно голямо, за да седна удобно.

Чак когато Дилайло вдига покривката, осъзнавам къде се намираме. Озъртам се набързо и мярвам военните танкове, паркирани в просторното хале.

— Бързо — прошепва Дилайло. Посочва ми най-близкия танк. Вратата се отваря отвътре. — Побързайте, госпожице. Не бива да ви виждат.

Пропълзявам трескаво напред.

Изскачам изпод количката и влетявам в танка през отворената врата, настанявайки се на седалката. Вратата се затваря зад мен и обръщам поглед назад към Дилайло, който ме гледа със събрани от тревога воднисти очи. Танкът потегля.

Едва не падам напред.

— Наведи се и си сложи колана, скъпа. Идеята на тези танкове не е да са удобни.

Уорнър гледа право напред с усмивка. Ръцете му са облечени в черни кожени ръкавици, а тялото му е загърнато с палто в стоманеносив цвят. Навеждам глава и започвам да опипвам наоколо за колана, който някак успявам да закопчая.

— Значи, знаеш как се стига дотам? — питам Уорнър.

— Разбира се.

— Но баща ти каза, че не си помнел нищо от базата на Пункт Омега.

Уорнър ме поглежда със смеещи се очи.

— Колко хубаво се получава, че видиш ли, съм си възвърнал паметта.

— Ама... как изобщо успя да се измъкнеш оттам? — питам го. — Как се промъкна покрай стражите?

Той свива рамене.

— Казах им, че ми е разрешено да излизам от стаята си.

Облещвам се насреща му.

— Сигурно се шегуваш.

— Напълно сериозен съм.

— Но как намери изхода? — е следващият ми въпрос. — Излъгал си стражите, ясно. Но онова място е същински лабиринт... не можех да се ориентирам, макар че живях там цял месец.

Уорнър проверява един от инструментите на таблото. Натиска няколко копчета, чиито функции изобщо не разбирам.

— Не бях съвсем в безсъзнание, когато ме внасяха в базата — обяснява той. — Внимавах откъде минаваме. Помъчих се да запомня основните ориентири. Освен това засичах колко време им е нужно да ме пренесат от входа до медицинското крило, а после и от медицинското крило до стаята ми. И когато Касъл ме водеше до тоалетната. — Добавя той. — Оглеждах всичко, стараяйки се да преценя на какво разстояние съм от изхода.

— Хубаво, но... — свъсвам вежди аз. — Можел си да се отбраняваш от стражите и да избягаш по-рано. Защо не го стори?

— Казах ти вече — отвръща той. — Имаше нещо странно отпускащо в уединението ми. Смогнах да си отспя за не знам колко безсънни седмици. Не ми се налагаше да работя, нито да се занимавам с военни въпроси. Но се задържах — довършва той с въздишка — главно защото ми се отдаваше шанс да те виждам всеки ден.

— О!

Уорнър се засмива, затваря очи за момент.

— Никога не ти е харесвало да живееш там, нали?

— Какво имаш предвид?

Той поклаща глава.

— Ако възнамеряваш да оцелееш — казва той, — в никакъв случай не бива да си безразлична относно средата си на живот. Не бива да разчиташ, че околните ще се грижат за теб. Че някой друг ще оправи нещата.

— Какви ги бръщолечиш?

— Не те е било грижа — казва той. — Живяла си под земята повече от месец в компанията на бунтовници със свръхестествени сили и възвишената кауза да спасят света, а твърдиш, че дори не си научила

разположението на базата. Така е защото не те е било грижа. — Обяснява той. — Не си искала да участваш. Ако беше така, щеше да проявиш инициатива и да опознаеш възможно най-добре новия си дом. Нямахте да си намиращ място от вълнение. Вместо това си живяла в апатия. Подходила си с безразличие.

Отварям уста да възразя, но той ми отнема думата.

— Не те виня — казва. — Целите им бяха неосъществими. Няма значение колко гъвкави са крайниците ти, нито колко предмета можеш да преместиш със съзнанието си. Ако не познаваш врага си, и още по-лошото: ако го *подценяваш*, неминуемо ще загубиш битката. — Челюстта му се стяга. — Опитвах се да те убедя, че Касъл ще повлече групата ви в същинска касапница. Беше прекалено голям оптимист, за да е добър предводител, твърде обнадежден, за да погледне логично на обстоятелствата, и твърде незапознат с политиката на Възобновителите, за да проумее как подхождат към разбунените духове. Възобновителите — продължава Уорнър — не изпитват нужда да се представят като благородни пред света. Гражданите не са нищо повече от ратаи за тях. Искат власт — казва той — и зрелище. Няма никакво намерение да подобряват живота ни. Интересува ги единствено да им е възможно най-удобно, докато ние копаем собствените си гробове.

— Не.

— Да — поправя ме той. — Елементарно е. Всичко останало е просто шега за тях. Книгите, безценните артефакти, езиците. Целят единствено да напращат хората, да ги направят покорни, да отнемат индивидуалността им: изобщо да им втълпят мислене, удобно на собствените им цели. Именно затова унищожават всички бунтовнически движения. И именно заради това не разбираха приятелите ти. А сега — казва той — платиха скъпо за невежеството си.

Той спира танка.

Изгася двигателя.

Отключва вратата ми.

А аз още не съм готова да посрещна предстоящото.

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Вече всеки може да открие базата на Пункт Омега. Всеки гражданин, всеки цивилен, всеки с нормално зрение знае къде се намира огромният кратер в Сектор 45.

Уорнър беше прав.

Разкопчавам бавно колана си, пресягам се слепешком към дръжката на вратата. Имам чувството, че се движа през мъгла, че краката ми са изваяни от прясна глина. Не преценявам каква е височината на танка и пропадам във въздуха.

Това е.

Голото, бесплодно поле, което някога познавах като терена около базата на Пункт Омега; същото онова, за което Касъл ни беше разказвал, че едно време се е къпело в зеленина. Твърдеше, че било идеалното място за база на движението му. Но това било преди големите промени. Преди климатът да се измени и растенията да повехнат. Сега е гробище. Дървета като скелети и виещи ветрове, тънък слой сняг, поръсен по студената, твърда земя.

Базата я няма.

На нейно място зее грамадна дупка в земята, широка около два километра и дълбока около петнайсет метра. Прилича на купа с вътрешности, със смърт и опустошение, смълчана в първите мигове след трагедията. Дългогодишни усилия, толкова време и енергия, вложени в постигането на една цел, на един стремеж: на плана за избавление на човечеството.

Всичко е потъпкано за една нощ.

С внезапен порив вятърът прониква под дрехите ми, увива се около костите ми. Ледени пръсти полазват нагоре по краката ми, стисват коленете ми и ги дръпват надолу; в следващия момент вече не знам как изобщо стоя права. Кръвта ми сякаш е замръзнала във вените, станала е чуплива. Покрила съм устата си с длани, но не знам кой ги е сложил там.

Нещо тежко се стоварва върху раменете ми. Палто.

Поглеждам назад и откривам Уорнър. Подава ми чифт ръкавици.

Взимам ги и ги нахлузвам върху премръзналите си пръсти и се питам как така още не съм се събудила, как така никой не ме е разтърсил, за да ми каже, че всичко е наред, че сънувам, че няма нищо страшно.

Чувствам се празна отвътре, сякаш някой е изгребал с лъжица жизненоважните ми органи и вече си нямам нищо, само празнота, единствено пълно, абсолютно недоумение. Защото това е невъзможно.

Базата на Пункт Омега.

Няма я вече.

Срината е до основи.

— ДЖУЛИЕТ, ЗАЛЕГНИ...

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Уорнър ме поваля на земята тъкмо когато залп от пистолетни изстрели закънтява във въздуха.

Ръцете му са под мен, притискат ме към гърдите му, тялото му брани моето от надвисналата опасност, в която сме се озовали. Сърцето ми бие толкова силно, че едва чувам как Уорнър прошепва в ухото ми:

— Добре ли си? — и ме притиска още по-силно към себе си.

Опитвам да кимна.

— Стой долу — казва ми. — Не мърдай.

Не съм имала намерение, мисля си аз.

— МАХНИ СЕ ОТ НЕЯ, БЕЗПОЛЕЗНО КОПЕЛЕ ТАКОВА...

Тялото ми се вцепенява.

Този глас. Познавам този глас.

Дочувам приближаващи се стъпки, скърцащи по снега, леда и пръстта. Уорнър разхлабва хватката си и усещам, че се пресяга за пистолета си.

— Кенджи... не... — опитвам да изкрещя, но гласът ми е заглушен от снега.

— СТАВАЙ! — изревава Кенджи, пристъпвайки все по-близо. — Стани, бъзльо!

Неприкрито изпадам в паника.

Устните на Уорнър докосват ухото ми.

— Ей сега се връщам.

И докато се обърна да възразя, вече не усещам тежестта на Уорнър върху себе си. Тялото му го няма. Изчезнало е безследно.

Изправям се на крака, завъртам се.

Очите ми намират Кенджи.

Той е замръзнал намясто, оглежда се смаяно наоколо, а аз толкова се радвам да го видя, че точно в този момент изобщо не мисля за Уорнър. Почти съм на път да се разплача. Изпищявам името на Кенджи.

Той се вторачва в мен.

Спуска се напред, преодолявайки разстоянието помежду ни, и ми се нахвърля с толкова мощна прегръдка, че едва не прекъсва кръвообращението ми.

— *Мамка му*, колко се радвам да те видя — казва задъхано и ме стисва още по-силно.

Вкопчвам се в него, безкрайно облекчена, безкрайно изумена. Затварям очи, неспособна да удържа сълзите си.

Кенджи се отдръпва от мен, за да ме погледне в очите с пламнало от болка и радост лице.

— Какво правиш тук, по дяволите? Мислех те за *мъртва*...

— А аз мислех, че *ти* си мъртъв!

Той млъква. Усмивката пада от лицето му.

— Къде отиде Уорнър? — пита, обхождайки с очи околността. — С него беше, нали? Кажи ми, че не откачам?

— Да... чуй какво... Уорнър ме доведе тук — казвам му, мъчейки се да говоря спокойно с надеждата да укротя гнева в очите му. — Но не идва със зло. Когато ми каза какво се е случило с Пункт Омега, не му повярвах, затова го накарах да ми докаже...

— Така значи? — избухва Кенджи и очите му лъщят от омраза, каквато не съм виждала у него досега. — Довел те е да ти се изфука какво са направили? Да ти покаже колко хора са ИЗБИЛИ! — Кенджи се откъсва от мен, разтреперан от ярост. — Каза ли ти колко деца имаше вътре? Каза ли ти колко мъже и жени бяха *изтребени* заради него? — Той спира запъхтяно. — Каза ли ти? — Пита отново, крещейки към небето. — **ВЪРНИ СЕ, ИЗВРАТЕН БОКЛУК ТАКЪВ!**

— Кенджи, не...

Но Кенджи вече го няма; изстрелял се е така бързо, че го виждам само като точка в далечината. Знам, че претърсва огромната площ за следи от Уорнър... трябва да направя нещо, трябва да го спра, но не знам как...

— Не мърдай.

Шепотът на Уорнър е в ухото ми, ръцете му държат здраво раменете ми. Опитвам да се завъртя, но той не ми позволява.

— Казах ти да не мърдаш.

— Какво п...

— Шшшш — казва той. — Никой не ме вижда.

— *Какво?* — Протягам шия да надникна зад себе си, но главата ми се блъсва в брадичката на Уорнър. *Невидимата* му брадичка.

— Не — чувам се да проронвам. — Но ти не си го докосвал...

— Гледай право напред — прошепва ми той. — Не е хубаво да те хващат, че говориш с невидими хора.

Обръщам лице напред. Кенджи вече не се забелязва никъде.

— Но как? — питам Уорнър. — Как успя да...

Уорнър свива рамене зад гърба ми.

— Чувствам се различно, откакто направихме онзи експеримент с твоята енергия. Сега, когато знам как да черпя от чужда сила, ми е по-лесно да го правя. Ето, в момента например — продължава той — имам чувството, че мога съвсем буквално да протегна ръка и да уловя енергията ти. С Кенджи не беше по-трудно. Просто се появи пред мен и инстинктът ми за оцеляване свърши останалото.

И макар че моментът не е подходящ да разсъждавам върху подобни неща, не мога да удържа паниката си. Плаши ме мисълта, че Уорнър може така лесно да увеличава диапазона на силата си. Без тренировки. Без практика.

Може да взима от енергията ми и да я използва, както сметне за добре.

Това е обезпокояващо.

Ръцете на Уорнър стисват раменете ми.

— Какво правиш? — прошепвам.

— Опитвам да ти предам от новата си сила, да направя и двама ни невидими... но като че ли не съм способен. Взема ли нечия чужда енергия, мога да я *използвам*, но не успявам да я прехвърля на друг. След като я освободя, тя се връща единствено при собственика си.

— Кога успя да научиш толкова много по въпроса? — питам го смаяно. — Разбрал си за това си умение едва преди няколко дни.

— Упражнявах се — отвърща той.

— Но как? С кого? — Замълчавам. — О.

— Да — потвърждава той. — Изключително съм щастлив, че ми погостува. Заради много неща. — Ръцете му освобождават раменете ми. — Боях се, че мога да те нараня със собствената ти сила. Не бях сигурен дали ще мога да я усвоя, без да я използвам срещу теб неволно. Но като че ли двамата се уравнисяваме. — Казва той. — Взема ли енергията ти, не мога да не ти я върна.

Не дишам.

— Да вървим — казва Уорнър. — Кенджи се отдалечава и няма да успее да задържа енергията му още дълго. Трябва да се махаме оттук.

— Не мога да си тръгна — казвам му. — Не мога просто да изоставя Кенджи, не и по този начин...

— Той ще иска да ме убие, скъпа моя. И макар случаят с теб да е различен, уверявам те, обикновено не мога да бездействам, когато някой цели да ми отнеме живота. Така че, ако не искаш да видиш как го застрелвам пръв, предлагам да се измъкваме оттук възможно най-бързо. Усещам, че се връща насам.

— Не. Ти върви. Тръгвай. Аз обаче оставам.

Уорнър замръзва зад мен.

— Какво?

— Върви — повтарям аз. — Чака те работа в жилищните комплекси... имаш си задачи. Тръгвай. Но аз трябва да остана. Трябва да разбере какво се е случило с останалите и да си направя план.

— Искаш да те оставя тук? — пита той с неприкрито изумление. — Завинаги?

— Да — отговарям. — Няма да ходя никъде, докато не получа някои отговори. А и си прав. Кенджи определено ще стреля по теб веднага щом те види, затова най-добре върви. Ще говоря с него, ще опитам да му обясня за случилото се. Може би ще успеете да се сработите...

— Какво?

— Не е нужно да действаме сами — казвам му. — Искаш да убиеш баща си и да свалиш Възобновителите от властта, нали?

Уорнър кимва бавно до тила ми.

— Добре. В такъв случай... — вдишвам дълбоко — ... приемам предложението ти.

Уорнър се вцепенява.

— Приемеш предложението ми.

— Да.

— Разбираш ли какво говориш?

— Нямах да го кажа, ако не бях сериозна. Не знам дали бих се справила без помощта ти.

Усещам как издишва въздуха от дробовете си, как сърцето му препуска до гърба ми.

— Но трябва да разбере кой друг е оживял — настоявам аз. — После ще можем да действаме заедно. Така ще сме по-силни, ще се борим за една и съща цел...

— Не.

— Това е единственият начин...

— Трябва да вървя — казва той и ме завърта към себе си. — Кеңджи е много близо. — Пъхва нещо от твърда пластмаса в ръката ми. — Активирай този пейджър, когато си готова. Дръж го със себе си и така ще знам къде да те откроя.

— Но...

— Имаш четири часа — казва той. — Ако не се свържеш с мен дотогава, ще приема, че си изпаднала в опасност, и ще дойда да те намеря. — Още държи ръката ми, притиснал малкото устройство в дланта ми. Безкрайно странно е да те докосват невидими ръце. — Разбра ли ме?

Кимвам само веднъж. Не знам накъде да гледам.

После застивам, всеки сантиметър от тялото ми се облива в горещина и студ едновременно, защото той допира устни до пръстите ми за един кратък, нежен момент, а когато ги отдръпва, се чувствам замаяна, опиянена, нестабилна на краката си.

Тъкмо започвам да си възвръщам равновесието, когато дочувам познатото електрическо тракане и осъзнавам, че Уорнър вече е подкарал танка.

А аз се питам за какво съм дала съгласието си току-що.

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Кенджи крачи към мен с пламнал поглед.

— Къде изчезна онзи, по дяволите? Видя ли накъде тръгна?

Поклащам глава, пресягам се напред и го хващам за ръцете, за да привлека вниманието му.

— Разкажи ми, Кенджи. Каж ми какво стана... къде са всички...?

— Няма никакво *всички!* — избухва той, отдръпвайки се от мен. — Няма Пункт Омега... всичко е загубено... *всичко...* — Той се свлича на колене, пада задъхано напред и заравя чело в снега. — Мислех, че и ти си мъртва... мислех...

— Не — прошепвам аз. — Не, Кенджи... не може всички да са мъртви... не и всички...

Не и Адам.

Не и Адам.

Моля те моля те моля те не и *Адам*.

Бях подходила твърде оптимистично към днешния ден.

Бях се самозалъгвала.

Не повярвах на Уорнър. Не вярвах, че положението може да е толкова лошо. Но сега, когато виждам истината с очите си и чувам агонията в гласа на Кенджи, злоещата реалност ме връхлита с такава мощ, че сякаш политам назад към собствения си гроб.

Коленете ми са ударили земята.

— Моля те — ридая, — моля те, кажи ми, че има и други оцелели... Адам не може да не е жив...

— Израснал съм тук — казва Кенджи. Не ме слуша, а аз не разпознавам ранения му, болезнен глас. Искам си стария Кенджи, онзи, който знаеше как да хваща юздите, как да поема контрола в свои ръце. А това не е той.

Този Кенджи ме ужасява.

— Това беше целият ми живот — казва той, поглеждайки към кратера, на чието място някога се намираше базата на Пункт Омега. —

Единственият ми дом... всички тези хора... — Той се задавя. — Те бяха *семейството* ми. Единственото ми семейство...

— Кенджи, моля те... — Опитвам да го разтърся. Трябва да го изтръгна от скръбта му, преди и аз самата да съм потънала в нея. Трябва да се махнем от това открито място, а чак сега започвам да осъзнавам, че Кенджи не го е грижа. Той *иска* да се изложи на опасност. *Иска* да се бие. *Иска* да *умре*.

Аз обаче не мога да го допусна.

Някой трябва да овладее ситуацията на мига, а точно в този момент май аз съм единствената способна на това.

— Ставай — заповядвам му с по-суров от очакваното глас. — Трябва да станеш и да спреш с безразсъдните действия. Знаеш, че не сме в безопасност тук и трябва да се махаме. Къде прекара последните дни? — Сграбчвам ръката му и го дръпвам нагоре, но той не помръдва. — Ставай! — Изкрещявам отново. — Ста...

И тогава най-внезапно си спомням, че съм многократно по-силна от Кенджи. Мисълта почти ме кара да се усмихна.

Затварям очи и се съсредоточавам, опитвайки да си припомня всичко, на което Кенджи ме е учил, как да контролирам силата си, как да я използвам, когато ми е нужна. Толкова години наред потисках всичко в себе си, заключвах го надълбоко, а сега ми трябва малко време да се досетя, че е вътре в мен и само чака да го впрегна. Но веднага щом го приветствам, усещам как се развихря. Първична енергия, толкова мощна, че ме кара да се чувствам неуязвима.

В следващия момент сякаш на игра издърпвам Кенджи от земята и го премятам през рамо.

Аз.

Съвсем сама.

Кенджи, разбира се, изстрелва тирада от най-мръсните ругатни, които някога съм чувала. Рита ме озлобено, но аз почти не усещам ударите му; ръцете ми обхващат тялото му с предвидливо обуздана сила, за да не го прекършат като съчка. Той беснее, но се радвам да чуя хулите му. Те поне са ми познати.

Прекъсвам го в хода на една от тях.

— Кажи ми къде си живял през последните дни и се вземи в ръце. Не може да изпадаш в истерии точно сега.

Кенджи се умълчава за момент.

— Ей, ъ, прощавай, че те занимавам, но търся една приятелка — казва той. — Да си я виждала случайно? Една ревлива дребосъчка, дете вечно мрънка за чувствата си...

— Млъквай, Кенджи.

— О, я виж ти! — казва той. — Ама наистина си ти.

— Къде отиваме?

— Кога смяташ да ме пуснеш? — отвръща обидено той. — Така де, оттук ми се открива чудна гледка към дупето ти и ако нямаш нищо против да позяпам...

Пускам го, без да се замисля.

— Да му се не види, Джулиет... какво, по дяволите...

— Как е гледката оттам? — Заставам със скръстени ръце над проснатото му на земята тяло.

— Мразя те.

— Ставай, ако обичаш.

— Кога се научи да правиш такива работи? — измърморва той, вдигайки се на крака и потривайки гърба си.

Аз врътвам очи. Примижавам към далечината. За момента не се виждат нито хора, нито каквото и да било друго.

— Не съм се научила.

— А, да бе — отвръща той. — Какво се чудя пък аз? Какво трудно има в това да метнеш голям мъжага като мен през рамо? На теб ти се удава.

Свивам рамене.

Кенджи подсвирва тихо.

— Пък и наперена, да му се не види.

— Аха. — Засенчвам очите си от студената слънчева светлина.

— Май контактите с теб са ме опорочили.

— Оох-хооо — засмива се фалшиво той и плясва с ръце. — Стани, принцесо. Ти си истинска комедиантка.

— Вече съм станала.

— На това му се вика майтап, умнице.

— Къде отиваме? — питам го отново и тръгвам в произволна посока. — Трябва да знам накъде ще вървим.

— Към нерегулирана територия. — Той ме настига и хваща ръката ми, за да ме поведе в правилната посока. Веднага ставаме невидими. — Само там можехме да се скрием.

— „Можехме“?

— Аха. Някогашната къща на Адам, спомняш ли си я? Там за пръв път...

Спирам намясто с развълнувани гърди. Едва не смачквам ръката на Кенджи и той я изтръгва от моята, сипейки псувни. Пак ставаме видими.

— Адам е жив? — питам, гледайки го изпитателно в очите.

— Разбира се, че е жив. — Кенджи ми стрелва кръвнишки поглед и потърква ръката си. — Не ме ли слушаш, като ти говоря?

— Но нали каза, че всички били мъртви? — проронвам аз. — Каза...

— Да, всички са мъртви — потвърждава Кенджи с притъмняло лице. — Бяхме над стотина в Пункт Омега. Останахме само деветима.

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

— Кой? — питам аз със стегнато сърце. — Кой са оцелели? Как? Кенджи въздъхва продължително и прокарва ръце през косата си, вперил поглед в точка зад мен.

— Списък с имена ли искаш — пита той, — или да ти обясня как стана?

— Искам да знам всичко.

Той кимва. Свежда поглед, смачква с крак буца сняг. Пак хваща ръката ми и продължаваме напред, двама невидими хлапаци сред нищото.

— Може да се каже — подхваща най-накрая Кенджи, — че донякъде всички трябва да сме ти благодарни, задето отървахме кожата. Защото, ако не бяхме тръгнали да те търсим, вероятно щяхме да умрем на бойното поле с всички останали.

Той се поколебава.

— С Адам почти веднага усетихме, че си изчезнала, но докато се доберем до мястото, вече беше твърде късно. Видяхме от около пет метра разстояние как те влачат към танка. — Той поклаща глава. — Не можехме просто да хукнем след теб. Стараехме се да не изядем по някой куршум.

Гласът му става по-дълбок, по-сериозен с всяка следваща дума от разказа му.

— Затова решихме да използваме друг маршрут. Да избягваме главните пътища и да стигнем до базата на врага, защото там мислехме, че те водят. Но когато се домогнахме дотам, срещнахме Касъл, Лили, Иън и Алиа, които тъкмо излизаха. Бяха изпълнили успешно мисията си; проникнали в Сектор 45 и измъкнали Уинстън и Брендън. Двамата били с единия крак в гроба, когато Касъл ги открил. — Обяснява тихо Кенджи.

Поема си рязка глътка въздух.

— Тогава Касъл ни каза какво бе дочул в базата: че войската им се мобилизира за въздушна атака над Пункт Омега. Възнамерявали да

бомбардират цялата зона с надеждата, че ако използват достатъчна огнева мощ, земята ще рухне върху подземната ни база. Никой няма да успее да се измъкне и всичко, изградено през годините, ще бъде унищожено.

Усещам как се напруга до мен.

Спираме само за момент, после Кенджи отново дръпва ръката ми. Свеждам глава, за да се защитя от студа и вятъра, и събирам сили да преживея свирепия им удар и думите му.

— Явно са изкопчили информация за местонахождението на базата ни, изтезвайки наши хора, пленени на бойното поле — продължава той. — След това са ги убили. — Поклаща глава. — Знаехме, че нямаме много време, но тъй като се намирахме достатъчно близо до щабквартирата им, успях да отвлека един от танковете им. Натоварихме се и потеглихме директно към нашата база с надеждата, че ще смогнем да спасим всички. Но май дълбоко в себе си — казва той — знаехме, че планът ни няма да проработи. Самолетите вече бяха излетели. Отправяха се към целта.

Той се засмива ненадейно, но като че ли движението му причинява болка.

— И благодарение на някакво откачено чудо срещнахме Джеймс след около километър. Беше успял да се измъкне и вървеше към бойното поле. Толкова беше уплашен клетичкият, че беше подмокрил панталона си, но заяви, че му омръзнало все да го оставят у дома. Че искал да се бие рамо до рамо с брат си — казва Кенджи с напрегнат глас. — А най-шантавото беше — продължава след малко, — че ако Джеймс беше останал в базата, както му бяхме заръчали, понеже смятахме, че там ще е в безопасност, малкият щеше да умре с всички останали. — Кенджи се позасмива отново. — И това беше. Нямахме какво да направим. Просто стояхме и гледахме как пускат бомби върху трийсетгодишния ни труд, как изстребват всички твърде млади или твърде стари, за да се бият, а после избиват и хората ни на бойното поле. — Той стисва ръката ми. — Идвам тук всеки ден с надеждата, че някой ще се появи. Че ще си върнем поне нещо. — Той спира намясто и гласът му се насища с емоции. — И ето те. Направо не вярвам на шибаните си очи.

Аз стисвам пръстите му — лекичко този път — и се сгушвам до него.

— Всичко ще е наред, Кенджи. Обещавам. Няма да се разделяме вече. Ще се справим заедно.

Кенджи изважда ръката си от моята и я премията през раменете ми, придърпвайки ме по-близо до себе си. После проговаря с гальовен глас:

— Какво ти се е случило, принцесо? Струваш ми се променена.

— В лош смисъл?

— В добър — отвърща той. — Сякаш най-сетне си пораснала.

Засмивам се на глас.

— Сериозно говоря — казва той.

— Е, понякога промяната е за добро, нали така?

— Аха — съгласява се Кенджи. — Да, така си е. Та... — поколебава се той — ... ще ми разкажеш ли какво ти се случи? Защото, когато те видях за последно, те тикаха на задната седалка на един танк, а тази сутрин цъфваш тук изкъпана и обута в снежнобели маратонки, и то в компанията на *Уорнър*. — Казва той, пускайки раменете ми, за да ме хване отново за ръка. — И не ми трябва много акъл да се досетя, че в това има нещо гнило.

Поемам си дълбока, подкрепяща глътка въздух. Странно е, че точно в този момент не мога да видя Кенджи; имам чувството, че ще излея признанията си само пред вятъра.

— Андерсън ме простреля — казвам му.

Кенджи се сковава до мен. Чувам тежкото му дишане.

— *Какво?*

Кимвам, макар и да знам, че не може да ме види.

— Не ме върнаха в базата. Войниците ме отведоха директно при Андерсън в една от къщите на нерегулирана територия. Май му е трябвало усамотено място — казвам на Кенджи, умишлено пропускайки информацията за майката на *Уорнър*. Тази тайна е твърде лична и нямам право да я разкривам. — Андерсън искаше да си отмъсти за това, което причиних на краката му. Осакатила съм го, ходеше с бастун. Но преди да усетя какво се случва, той извади пистолет и ме простреля. Право в гърдите.

— Майко мила — ахва Кенджи.

— Спомням си го кристално ясно. — Умислям се. — Какво е чувството да умреш. По-болезнено нещо не съм изпитвала през живота си. Не можех да крещя, защото дробовете ми бяха разкъсани или

пълни с кръв. Не знам. Можех единствено да лежа на пода, борейки се за глътка въздух, надявайки се да умра възможно най-скоро. И през цялото време си мислех за това, че съм прекарала живота си в страх и не съм постигнала нищо. И знаех, че ако получа втори шанс, ще съм различен човек. Обещах си, че най-накрая ще загърбя страха.

— Аха, страшно сърцераздирателно — отвръща Кенджи, — но как, по дяволите, оцеля с куршум в гърдите? — Пришпорва ме той. — Трябваше да си ритнала камбаната.

— О — прокашлям се аз. — Да, ами... Уорнър ми спаси живота.

— Я стига!

Мъча се да сдържа смеха си.

— Честно — уверявам го аз и се заемам да му обяснявам за момичетата и за това как Уорнър използвал силата им, за да ме спаси. Как Андерсън ме оставил да умра и как Уорнър ме отвел в базата, скрил ме и ми помогнал да се възстановя. — И между другото — казвам на Кенджи, — Соня и Сара почти със сигурност са живи. Андерсън ги е отвел в Капитола със себе си, иска да му служат като лични лечителки. Сигурно вече ги е принудил да оправят краката му.

— Така, виж какво — Кенджи спира наместо, хваща ме за раменете. — Налага се да върнеш малко лентата, защото ме затрупваш с прекалено много информация наведнъж, а трябва да схвана нещата от самото начало и да ми изпееш абсолютно *всичко*. — Казва той с поизтънял глас. — Какво да разбирам, мамка му? Че момичетата са живи? И как така Уорнър е прехвърлил силата им към теб? Как е възможно това, по дяволите?

Обяснявам му.

Най-сетне му разкривам нещата, които от толкова време искам да му призная. Казвам му истината за способностите на Уорнър и за това как самият той бе пострадал пред трапезарията онази вечер. Казвам му, че Уорнър не е имал представа на какво е способен и че съм му позволила да изпробва моята енергия, докато всички останали са били в медицинското крило. Как заедно сме разбили пода.

— Мамка му! — прошепва Кенджи. — Значи, онзи задник е опитал да ме *убие*.

— Не беше умишлено — изтъквам аз.

Кенджи измърморва нещо грубо под носа си.

И макар да не споменавам нищо за неочакваното среднощно посещение на Уорнър в стаята ми, обяснявам на Кенджи как е успял да избяга и как Андерсън е изчакал синът му да се появи, за да ме застреля пред него. Защото Андерсън е знаел какво е отношението на Уорнър към мен, казвам му, и е искал да го накаже.

— Чакай малко — прекъсва ме Кенджи. — Разбира се, че е знаел какво е *отношението* на Уорнър към теб. Всички знаехме какво искаше Уорнър. Искаше да те използва за оръжие. — Казва Кенджи. — Това не би трябвало да изненадва никого. Мислех, че баща му ще се зарадва на възможността.

Вцепенявам се.

Забравих, че тази част от историята все още е тайна. Че досега не съм разкривала истината за отношенията ни с Уорнър. Защото макар и Адам навярно да е подозирал, че Уорнър проявява повече от професионален интерес към мен, не съм споменавала пред никого за интимните ми моменти с него. Нито за признанията му.

Преглъщам сухо.

— Джулиет — казва Кенджи с предупредителна нотка в гласа. — Вече няма място за потайност. Трябва да ми кажеш какво се случва.

Усещам, че се олюлявам на краката си.

— *Джулиет...*

— Той е влюбен в мен — прошепвам. Никога досега не съм го изричала на глас, дори пред себе си. Май се надявах, че мога да го пренебрегвам. Да го укривам. Да го разсея, така че Адам да не разбере.

— Той... чакай малко... *какво?*

Вдишвам дълбоко. Внезапно ме наляга умора.

— Моля те, кажи ми, че се шегуваш — продължава Кенджи.

Поклащам глава, забравяйки, че не ме вижда.

— Леле.

— Кенджи, аз...

— Това е аааадски шантаво. Защото открай време си знам, че Уорнър е побъркан — засмива се Кенджи. — Сега обаче нямам и капка съмнение.

Отварям рязко очи и прихвам в изумен смях. Бутвам силно невидимото му рамо.

Кенджи отново се размива, но в смеха му се долавя и нотка на недоумение. Поема си дълбока глътка въздух.

— Така, ясно, добре, но как разбра, че е влюбен в теб?

— Какво имаш предвид?

— Ами, така де... какво, да не би да те е поканил на среща или нещо такова? Или пък ти е подарил шоколадови бонбони и ти е написал много скапано любовно стихотворение? Уорнър не ми прилича на голям романтик, да ти кажа.

— О. — Прехапвам вътрешността на едната си буза. — Не, нямаше нищо такова.

— А какво тогава?

— Ами просто... призна си.

Кенджи спира толкова рязко, че едва не падам.

— Да бе, да.

Не знам как да отговоря на това.

— Казал ти го е? В очите? Директно?

— Да.

— Значи... значи... значи, какво, обяснил ти се е в любов... а ти? Какво му каза? — пита смаяно Кенджи. — „Благодаря“?

— Не. — Изтръпвам, спомняйки си съвсем ясно, че всъщност го прострелях първия път. — Тоест аз не... ами... не знам, Кенджи, попадам в много странно положение. Още не съм измислила как ще се справя с това. — Гласът ми спада до шепот. — Уорнър е много... краен... — Казвам и ме облива вълна от спомени, емоциите ми се сблъскват в безумен хаос.

Целувките му по тялото ми. Панталоните ми, захвърлени на пода. Пламенните му признания, размекващи ставите ми.

Затварям очи и внезапно ми става горещо, внезапно се чувствам нестабилна на краката си.

— Да, и така е възможно да се опише — измърморва Кенджи, извличайки ме от унеса. Чувам въздишката му. — Значи, Уорнър още няма представа, че двамата с Кент са братя?

— Не — отвърщам моментално отрезвена.

Братя.

Братя, които се ненавиждат. Братя, които искат да се убият един друг. А аз съм впримчена по средата. Боже, накъде е тръгнал животът ми!

— Значи, и двамата могат да те докосват?

— Да. Е... не, не съвсем. Адам... не може да ме докосва. Тоест, може донякъде... — Гласът ми заглъхва. — Сложно е. Трябва да полага големи усилия и да се учи как да противодейства на моята енергия със своята. Уорнър... от друга страна... — Поклащам глава, вирайки се в невидимите си крака. — Уорнър може да ме докосва без всякакви последици. Допирът не му вреди. Просто поглъща енергията ми.

— По дяволите — казва след момент Кенджи. — По дяволите, по дяволите, по дяволите. Шантава работа.

— Знам.

— Та... какво казваш... Уорнър е спасил живота ти? Умолявал е момичетата да му помогнат, за да те излекуват заедно? А после те е скрил в собствената си стая и се е грижил за теб? Хранил те е, обличал те е и ти е позволил да спиш в леглото му?

— Да.

— Аха. Ясно. Само дето ми е малко трудно да го повярвам.

— Знам — повтарям аз и този път изпуфтявам подразнено. — Но наистина не е такъв, за какъвто го имате. Знам, че изглежда побъркан, но всъщност е съвсем...

— Опа, чакай малко... да не би да го *защитаваш*? — Гласът на Кенджи е пропит с изумление. — Говорим за същия онзи тип, който те държа под ключ и опита да те превърне в своя военна *робиня*, нали така?

Клатя глава и си мечтая да можех да обясня всичко за Уорнър, без да прозвуча като наивна, лековерна глупачка.

— Не е... — Въздъхвам. — Всъщност не се е опитвал да ме използва за това... — Понечвам да обясня.

Кенджи се изсмива.

— Мътните ме взели. Май наистина му имаш доверие, а? Вярваш на всички небивалици, които е наливал в главата ти...

— Не го познаваш, Кенджи, не е честно...

— О, боже! — въздъхва той през смях. — Сериозно ли се опитваш да ми вгълпиш, че не познавам човека, който ме е предвождал в толкова битки? Та той ми беше командир, дявол да го вземе! — Натъртва Кенджи. — Много добре знам какъв е...

— Не искам да споря с теб, ясно? Не очаквам от теб да разбереш...

— Ама че смешка — казва Кенджи, хриптейки от поредния пристъп на смях. — Май наистина не схващаш, а?

— Какво да схващам?

— Оооо, леле — изстрелва внезапно Кенджи. — Кент направо ще *психяса*. — Проточва ведро думата той. Дори се изкисква.

— Чакай малко... какво? Какво общо има Адам с всичко това?

— Осъзнаваш, че още не си ми задала нито един въпрос за него, нали? — Пауза. — Така де, току-що ти разказах цялата сага за премеждията ни, а ти все едно ми каза: „О, ясно, супер история, човече, благодарско, че ми я сподели“. Нито се шашна, нито попита дали Адам не е пострадал. Не ме попита какво му се е случило, нито как е в момента, особено при положение че те мисли за *мъртва*... и така нататък.

Внезапно ми призлява. Спирам намясто. Умирам от срам и съвестта ме гризе гризе гризе.

— Вместо това се хвърляш в защита на *Уорнър* — продължава Кенджи. — Същият онзи, който опита да *убие Адам*, а ти се държиш така, сякаш ти е приятел. Сякаш е най-обикновен пич, който просто е останал неразбран. Сякаш всички останали хора на планетата са в неведение вероятно защото сме сбирщина от нападателни, завистливи задници, мразещи го заради хубавичкото му личице.

Срамът прогаря кожата ми.

— Не съм малоумна, Кенджи. Имам причина да говоря така.

— Хубаво, но аз пък си мисля, че не знаеш какво говориш.

— Все тая.

— Не ми викай „все тая“...

— *Все тая* — повтарям аз.

— О, боже! — казва Кенджи като че ли на въздуха. — Май това момиче държи някой да му срита задника.

— Нямах да успееш да ми сриташ задника, дори да имах десет вместо един.

Кенджи се изсмива на глас.

— Това предизвикателство ли е?

— Не, предупреждение — отговарям аз.

— Оооооооо, значи, ме заплашваш на всичкото отгоре? Малката сополанка се е научила да отправя заплахи?

— Я да млъкваш, Кенджи.

— Я да млъкваш, Кенджи — повтаря той с лигав, подигравателен глас.

— Още колко път остава? — питам с висок, свадлив глас, опитвайки се да сменя темата.

— Почти пристигнахме — отвърща с насечени думи Кенджи.

Никой от двамата ни не проговаря в следващите няколко минути.

Накрая:

— Ами... защо си извървял толкова много път? — питам го аз.
— Нали уж имате танк?

— Да — отговаря Кенджи с въздишка, като че ли забравил за скандала ни. — Даже два. Кент каза, че бил откраднал един, когато сте бягали от Сектор 45, още е в гаража му.

Разбира се.

Как можах да забравя?

— Но обичам да ходя — продължава Кенджи. — Така не се притеснявам, че някой ще ме види, а и се надявам, че като вървя пеша, забелязвам неща, които не бих видял от танка. Още се надявам — казва той с напрегнат глас, — че ще намерим и други от хората ни, криещи се наоколо.

Стисвам ръката му отново и се притисвам към него.

— Аз също — прошепвам.

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Някогашният дом на Адам е точно такъв, какъвто си го спомням.

Двамата с Кенджи се промъкваме откъм подземния паркинг и изкачваме стълбището към горното ниво. Толкова съм притеснена, че не мога да говоря. Вече два пъти ми се наложи да скърбя по приятелите си и една част от мен още не може да повярва, че това се случва. Но е така. Трябва да е така.

Ще видя Адам.

Ще видя лицето на Адам.

Той ще е *истински*.

— Разбиха вратата, когато ни издирваха първия път — обяснява Кенджи, — затова сега е заключена; трупаме пред нея мебели, за да я държим затворена, но тя пък взе че се изметна на другата страна, така чеее... да, може да им отнеме малко време да я отворят. Иначе местенцето се оказва много удобно. Има предостатъчно складирана храна и канализацията още работи, защото Кент е предплатил до края на годината. Общо взето, излезе ни късметът. — Обобщава той.

Аз кимам с глава, боейки се да отворя устата си. Кафето от сутринта започва да се отразява зле на стомаха ми и треперя от глава до пети.

Адам.

Всеки момент ще видя Адам.

Кенджи заблъсква по вратата.

— Отворете — изкрещява. — Аз съм.

За момент чувам единствено тежки стъпки, скърцащ под, металическо стържене и поредица от глухи звуци. Касата на вратата се разтърсва пред очите ми, някой от другата страна дърпа вратата, мъчейки се да я отклепти.

И я отваря. Съвсем бавно. Стискам ръце, за да запазя самообладание.

Уинстън се показва на вратата.

Облещва се насреща ми.

— Майчице — проронва той. Сваля очилата си, прави ми впечатление, че са облепени с тиксо, а после той примигва. Лицето му е насинено и подпухнало, долната му устна е подута и разцепена. Лявата му ръка е превързана и бинтът е омотан няколко пъти около дланта му.

Усмиввам му се плахо.

Уинстън сграбчва тениската на Кенджи и го издърпва към себе си, без да откъсва очи от лицето ми.

— Пак ли халюцинирам? — пита той. — Защото този път вече ще побеснея. *По дяволите!* — Казва той, възпирайки отговора на Кенджи. — Ако знаех колко е отворително да получиш мозъчно сътресение, щях да се гръмна в лицето при първа възможност...

— Не халюцинираш — прекъсва го Кенджи през смях. — Пусни ни да влезем.

Уинстън продължава да мига насреца ми, ококорил очи, и отстъпва назад, за да ни направи път. Но веднага щом прекрачвам прага, попадам в друг свят, в съвършено различен спомен. Това е домът на Адам. Първото място, в което намерих убежище. Първото място, в което някога съм се чувствала в безопасност.

А сега е пълно с хора, пространството му е твърде малко, за да побере толкова много тела. Касъл и Брендън, и Лили, и Иън, и Алиа, и Джеймс — всичките са застинали в движение. Всички ме гледат удивено. И тъкмо се каня да кажа нещо, да измисля приемлив поздрав за единствените си приятели, пребити и ранени, когато Адам излиза от малката стаичка, принадлежала някога на Джеймс. Държи нещо в ръце и изглежда отнесен, не забелязва рязката промяна в атмосферата.

Тогава вдига поглед.

Устните му се разделят, сякаш е на път да проговори, а нещото в ръцете му пада на земята, разбивайки се на толкова много звуци, които мигновено изтръгват всички от унеса.

Адам се взира в мен, заковал очи в лицето ми, гърдите му се надигат и спадат, по изражението му се борят безброй различни емоции. Изглежда и ужасен, и обнадежден. А може би ужасен от зараждащата се надежда.

И макар да съзнавам, че май е редно аз да проговаря първа, внезапно проумявам, че не знам какво да кажа.

Кенджи застава до мен с разцепено от огромна усмивка лице. Премията ръка през раменете ми. Стисва ги и казва:

— Вижте какво намерих.

Адам тръгва към мен, но чувството е странно — сякаш всичко се случва на забавен каданс, сякаш моментът не е реален. Очите му преливат от болка.

Като че ли някой ме е ударил в корема.

Но ето го, вече е пред мен, ръцете му обхождат тялото ми, сякаш за да се уверят, че съм истинска, непокътната. Оглежда лицето ми, чертите ми, пръстите му се вплитат в косата ми. И тогава изведнъж като че ли приема, че не съм призрак, не съм поредният кошмар, и ме придърпва така рязко към себе си, че ахвам неволно.

— Джулиет — прошепва той.

Сърцето му тупти лудо до ухото ми, ръцете му ме обвиват силно и аз се топя в прегръдката му, разпознавайки топлия уют на тялото му, аромата му, кожата му. Обгръщам го с ръце, плъзвам ги нагоре по гърба му и се вкопчвам в него, и дори не осъзнавам, че по лицето ми са се ронили тихи сълзи, докато той не се отдръпва, за да ме погледне в очите. Казва ми да не плача, казва ми, че съм в безопасност, че всичко е наред, а аз знам, че е просто лъжа, но въпреки това се радвам да го чуя.

Пак започва да оглежда лицето ми, обхванал нежно с длани тила ми, внимавайки да не докосва кожата ми. Остра болка пронизва сърцето ми при тази мисъл.

— Не мога да повярвам, че наистина си тук — казва той с пресекалив глас. — Не мога да повярвам, че наистина се случва...

Кенджи прочиства гърлото си.

— Хм... хора? Нагонът ви погнусява хлапетата.

— Не съм *хлапе* — обажда се Джеймс видимо засегнат. — И не мисля, че е гнусно.

Кенджи се завърта.

— Не те притеснява всичкото това тежко дишане? — Той махва небрежно към нас.

Отскачам инстинктивно от Адам.

— Не — отговаря Джеймс, скръствайки ръце. — А теб?

— Отвращава ме, откъдето и да го погледнеш.

— Едва ли щеше да говориш така, ако ти беше на тяхно място.

Дълга пауза.

— Когато си прав, прав си — склонява Кенджи. — Май ще трябва да ми намериш някоя дама в тоя скапан сектор. Навит съм на всякакви кандидатки на възраст между осемнайсет и трийсет и пет. — Той посочва към Джеймс. — Е, залавяй се за работа, благодаря.

Джеймс като че ли приема мисията съвсем насериозно. Кимва няколко пъти.

— Добре — казва. — Какво ще кажеш за Алиа? Или пък Лили? — предлага веднага, посочвайки двете други жени в стаята.

Устата на Кенджи се отваря и затваря няколко пъти, преди да каже:

— Ами, не, благодаря, малкия. Тези двечките са ми като сестри.

— Много галантно — казва Лили и осъзнавам, че за пръв път я чувам да говори. — Обзалагам се, че печелиш всички свободни жени с приказки, че са ти като сестри. Сигурно мадамите се редят на опашка да скочат в леглото с кретен като теб.

— Грубичко — казва Кенджи и кръстосва ръце.

Джеймс се залива от смях.

— Виждаш ли на какво съм подложен? — обръща се към него Кенджи. — Никой не обича горкия Кенджи. Раздавам се докрай, а никой не ми се отблагодарява. Трябва ми жена, която да оцени всичко това. — Казва той, показвайки тялото си с ръце. Очевидно е, че преувеличава, мъчейки се да разведри Джеймс с нелепите си приказки, и всички го знаят. Кенджи е единственият им източник на веселие в това тясно пространство и се питам дали именно заради това не обхожда района сам всеки ден. Може би му трябва време да скърби на спокойствие, и то на място, където никой не очаква от него да е забавният тип.

Сърцето ми спира и тръгва отново, докато си мисля колко ли му е трудно да се държи дори когато е на косъм да рухне. Днес за пръв път мярнах тази му страна и тя ме изненада повече, отколкото се полагаше.

Адам стисва рамото ми и аз се обръщам към него. Усмивва ми се нежно, измъчено, с натезали от болка и радост очи.

Но от всички чувства, които можех да изпитам в този момент, вината ме връхлита с най-голяма мощ.

Всеки в тази стая носи своето тежко бреме. Кратките моменти на веселие прорязват меланхолията, забулваща малкото пространство, но отmine ли смехът, тъгата отново се завръща. И макар да съзнавам, че е редно да скърбя по загубените човешки животи, просто не знам как. Не познавах никого от тях. Едва започвах да се сприятелявам със Соня и Сара.

Но един поглед ми е достатъчен да проумея, че само аз се чувствам така. Виждам траурните линии, набраздили лицата на приятелите ми. Виждам тъгата, скътана в дрехите им, кацнала върху сбърчените им чела. И нещо дърпа укорително съзнанието ми, казва ми, че трябва да съм като тях, че трябва да страдам като тях.

Но не е така.

Вече не съм онова момиче.

Толкова години наред живях в постоянен страх от себе си. Съмнението се беше венчало за малодушието ми, а след като се бе нанесло в съзнанието ми, бе започнало да гради замъци и да властва над цели царства и над мен самата, да огъва волята ми с шепот, докато не се превърнах в безропотна слугиня, твърде боязлива, за да прояви неподчинение, твърде боязлива, за да изкаже мнението си.

Живеех в окови, в затвора на собственото си съзнание.

Но най-сетне, най-сетне намерих начин да се освободя.

Страдам за погубения живот. Потресена съм. Но освен това съм будна, нащрек. Соня и Сара още не са мъртви, живеят заради благоволенieto на Андерсън. Все още имат нужда от помощта ни. Не мога да тъгувам, когато единственото чувство в душата ми е непоклатимата решимост да им помогна.

Вече не ме е страх от страха и няма да му позволя да господства над мен.

Страхът ще започне да се страхува от мен.

ОСЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Адам ме повежда към дивана, но Кенджи ни засича.

— Хора, обещавам ви, че ще имате време да се полюбувате един на друг — казва той, — но в момента всички трябва да сме на една вълна: „здраси“, „как си“ и други такива по най-бързия начин; защото Джулиет има информация, която всички трябва да чуят.

Адам обръща поглед от Кенджи към мен.

— Какво става?

— За какво говориш? — питам Кенджи аз.

Той врътва очи. Премества поглед от мен.

— Най-добре седни, Кент — казва той.

Адам отстъпва с няколко сантиметра назад и за момента любопитството му надвива. Кенджи ме издърпва напред, до средата на малката стая. Всички ме зяпат, сякаш съм на път да извадя няколко килограма репи от панталоните си.

— Кенджи, какво...

— Алиа, спомняш си Джулиет — казва Кенджи, кимвайки към стройното русокосо момиче, седнало в един от задните ъгли на стаята. Тя ми хвърля бърза усмивка и извърща поглед, изчервявайки се незначайно защо. И аз си я спомням; тя измайстори специално за мен боксовете с интересна форма, които носих върху ръкавиците си и двата пъти, когато влизахме в битка. Досега не ѝ бях обръщала особено внимание и вече ми става ясно защо: стареае се да е невидима. Добродушно, симпатично момиче с кротки кафяви очи; и изключителен дизайнер. Питам се как ли е развила уменията си. — Лили, ти несъмнено си спомняш Джулиет. — Казва Кенджи. — Проникнахме заедно в склада със запаси на Възобновителите. — Той поглежда към мен. — Не сте забравили, предполагам?

Кимвам. Усмиввам се на Лили. Не я познавам особено добре, но излъчването ѝ ми допада. Тя ми козирува с шеговита усмивка и живите ѝ кестеняви къдрици се свличат върху лицето ѝ.

— Радвам се да те видя отново — казва Лили. — И благодаря, че не си мъртва. Тъпо е да съм единственото момиче тук.

Алиа вирва русата си глава само за секунда, преди да се свие още по-навътре в ъгъла.

— Извинявай — казва Лили без особени скрупули. — Искан да кажа единственото *говорецо* момиче тук. Моля те, кажи ми, че говориш. — Обръща се пак към мен.

— О, говори, и още как — отвърща вместо мен Кенджи, стрелвайки ми поглед. — А и псува като каруцар.

— Не псувам като...

— Брендън, Уинстън — прекъсва ме Кенджи, сочейки към дивана. — Тези двамата определено не се нуждаят от представяне, но както виждаш — казва той, — са леко променени. Гледай и трепери: това е трансформационната сила на заложничеството в ръцете на сбирщина садистични копелдаци! — Той махва театрално към тях, а сарказмът му е придружен с крехка усмивка. — Сега приличат на чифт антилопи гну. Но пък на техния фон аз изглеждам като същински крал. Така че няма лошо.

Уинстън сочи с пръст към лицето ми. Очите му са леко разфокусирани и му се налага да примигне няколко пъти, преди да каже:

— Харесваш ми. Добре е, че не си мъртва.

— Съгласен съм, друже. — Брендън плясва Уинстън по рамото, но се усмихва на мен. Очите му още са толкова светлосини, а косата му — толкова светлоруса. Само че от дясното му слепоочие чак до долния ъгъл на челюстта му се спуска дълбока рана, която едва е започнала да нараства.

Не мога да си представя къде ли още са го ранили. Какво ли още им е причинил Андерсън на двамата с Уинстън. Неприятно, лепкаво чувство пропълзва през тялото ми.

— Много се радвам да те видя отново — казва Брендън и британският му акцент ме изненадва. — Извинявай, че не сме поне малко по-представителни.

Усмихвам се и на двама им.

— Толкова ми олекна, че сте добре.

— Иън — продължава Кенджи, посочвайки високия, върлинест мъж, седнал на страничната облегалка на дивана. Иън Санчез.

Спомням си го от обира на склада, беше от моя екип; по-важното обаче е, че беше един от четиримата, отвлечени от хората на Андерсън. Той, Уинстън, Брендън и още едно момче на име Емъри.

Бяхме успели да измъкнем Иън и Емъри, но не и Уинстън и Брендън. Кенджи ми беше казал, че Иън и Емъри били толкова зле, когато ги прибрали в базата, че дори с помощта на момичетата им отнело доста време да се възстановят. Иън вече ми изглежда добре, но навярно и той е преживял ужасни неща. А Емъри очевидно го няма.

Преглъщам сухо, изпращайки на Иън окуражителна усмивка.

Той не ми се усмихва.

— Как така си жива? — пита ме вместо това без всякакво увъртане. — Не ми изглеждаш пребита, така че извинявай, но не ти вярвам.

— И до това ще стигнем — обажда се Кенджи, прекъсвайки Адам, който понечва да ме защити. — Има си достоверно обяснение, повярвайте ми. Вече съм наясно с подробностите. — Стрелва остър поглед към Иън, но той като че ли не забелязва. Вместо това продължава да сезира в мен с предизвикателно вдигната вежда.

Аз килвам глава, отвърщайки на вперения му поглед.

Кенджи щраква с пръсти пред лицето ми.

— Съсредоточи се, принцесо, вече започвам да се отегчавам. — Той плъзва очи из стаята, оглеждайки се за някого, който е пропуснат. — Джеймс. — Казва накрая, спирайки погледа си върху обърнатото нагоре лице на единствения ми десетгодишен приятел. — Искаш ли да кажеш нещо на Джулиет, преди да започнем.

Джеймс ме поглежда със светнали сини очи изпод пясъчнорусата си коса. Свива рамене.

— Аз пък изобщо не съм си мислил, че си мъртва — казва простичко.

— Така ли било? — пита Кенджи през смях.

Джеймс кимва.

— Имах предчувствие — отговаря той, потупвайки с пръст главата си.

Кенджи се ухилва.

— Хубаво тогава. Да започваме.

— Ами Ка... — подхващам аз, но млъквам, когато по изражението на Кенджи пробягва видима тревога.

Погледът ми попада върху Касъл, изучавайки лицето му по различен начин този път.

Очите на Касъл са отнесени, веждите му са свъсени, сякаш води безкрайно изнервящ диалог със самия себе си; преплел е ръце в скута си. Косата му се е изхлузила от свършената конска опашка, в която вечно я пристяга на тила си, и растите са се разпилели около лицето му, влизайки в очите му. Небръснат е и изглежда така, сякаш някой го е влачил в калта, сякаш е седнал в стола още с влизането в стаята и досега не е станал оттам.

Чак сега осъзнавам, че от цялата ни група Касъл е засегнат най-тежко.

Пункт Омега беше смисълът на живота му. Мечтите му бяха пропити във всяка тухла, във всеки отзвук из подземния му дом. А загуби всичко за една нощ. Надеждите си, вижданията си за бъдещето, цялата общност, изградена с толкова усилия. Единственото си семейство.

Загубени.

— Много му е тежко — прошепва ми Адам и близостта му ме стряска; не съм усетила кога се е върнал до мен. — Така е от известно време.

Сърцето ми се къса от мъка.

Опитвам да срещна погледа на Кенджи, да му се извиня без думи, да му покажа, че го разбирам. Той обаче не иска да ме погледне. Нужни са му няколко секунди да се съвземе, а аз чак сега осъзнавам колко му е трудно. Не страда само по Пункт Омега. Не страда само по всички загубени приятели, по съсипаните планове.

Но и заради Касъл.

Касъл, който му е бил като баща, най-близък спътник в живота, най-скъп приятел.

А сега се е превърнал в сянка.

Сърцето ми натежава от дълбоката болка на Кенджи, да мога само да му помогна някак. Да поправа нещата. И в този миг давам дума пред себе си да го сторя.

Да направя всичко по силите си.

— Така. — Кенджи плясва с ръце, кимва няколко пъти и вдишва напрегнато. — Настаниха ли се удобно всички? Чудесно. — Той кимва

отново. — А сега нека ви разкажа историята за това как скъпата ни приятелка Джулиет е получила куршум в гърдите.

ДЕВЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Всички се взират изумено в мен.

Кенджи току-що им е предал целия ми разказ до най-малката подробност, като съобразително е изключил частта за чувствата на Уорнър, за което му благодаря наум. Въпреки че съм казала на Адам, че вече не можем да бъдем заедно, отношенията ни все още са раними и неизяснени. Опитах да продължа напред, да се отдалеча от него, защото исках да го предпазя, но вече по толкова много различни начини тъгувах по загубата на Адам, че не знам как точно да се чувствам.

Нямам представа какво мисли за мен. Помежду ни има толкова много неразрешени въпроси, просто не искам Уорнър да се превръща в поредния. Темата за Уорнър винаги е внасяла напрежение в отношенията ни — особено след като Адам научи, че са братя, а не съм в настроение за спорове, и то на първия ми ден тук.

Но, изглежда, няма да ми се размине толкова лесно.

— Уорнър е спасил живота ти? — пита Лили с неприкрит потрес. Дори Алиа е наострила уши и следи разговора, вперила очи в лицето ми. — Защо му е било да го прави?

— Абе зарежи го това — намесва се Иън. — По-важното е какво ще правим с Уорнър, при положение че може да краде силите ни.

— Ти нямаш никакви сили — парира го Уинстън. — Така че не се шашкай.

— Знаеш какво имам предвид — тросва му се Иън и по врата му плъзва лека червенина. — Опасно е психопат като него да разполага с такива способности. Направо ме дострашава.

— Той не е псих... — опитвам да кажа, но стаята избухва в какофония от гласове, всичките напирасци да бъдат чути.

— Какво значи това...

— ... опасно?

— Значи, Соня и Сара са живи...

— ... наистина си видяла Андерсън? Как изглежда?

— Но защо му е изобщо...

— ... добре, но това не е...

— ЧАКАЙТЕ — прекъсва всички Адам. — Къде е *в момента*?

— Обръща се и вторачва поглед в мен. — Казала си, че Уорнър те е довел тук, за да ти покаже какво се е случило с Пункт Омега, но веднага щом Кенджи се е появил, той просто е изчезнал. — Пауза. — Правилно ли съм разбрал?

Кимвам.

— И какво? — пита той. — Това ли е? Просто си е тръгнал? — Адам се завърта към останалите в стаята. — Хора, той знае, че поне един от нас е жив! Вероятно е отишъл да викне подкрепление, да измисли план за пълното ни унищожение... — Той млъква и разклаща силно глава. — Мамка му! — Казва под носа си. — МАМКА МУ!

Всички замръзват едновременно. Ужасени.

— Не — побързвам да ги уверя, вдигайки двете си ръце. — Не... няма да направи такова нещо...

Осем чифта очи се обръщат към мен.

— Няма желание да ви убива, приятели. Дори не подкрепя Възобновителите. И мрази баща си...

— Какви ги говориш? — прекъсва ме смаяно Адам. — Уорнър е *животно*...

Поемам глътка въздух, за да се успокоя. Не бива да забравям колко малко знаят за Уорнър, че не виждат нещата от негова гледна точка, напомням си какво мислех аз самата за него едва преди няколко дни.

Откровенията му още са пресни в съзнанието ми. Не знам как да го защита, нито как да гледам на тази противоположна представа за него и за момент му се ядосвам заради глупавите му пози, заради това, че ме поставя в подобна ситуация. Ако всички околни не го възприемаха като умопомрачен, извратен психопат, нямаше да ми се налага да го защитавам.

— Той *иска* да свали Възобновителите от властта — опитвам да обясня. — И *иска* да убие Андерсън...

Стаята избухва в поредната препирня. Летят крясъци и обиди, всичките свеждащи се до това, че никой не ми вярва; всички мислят, че съм загубила ума си, че Уорнър ми е промил мозъка; Уорнър, който е

доказал се убиец и който ме е пленил, за да ме използва като мъчител на враговете си.

И са прави. Само дето не са.

Умирам от желание да им кажа, че не разбират, иска ми се да им обясня. Но тъкмо когато се каня да кажа нещо в своя защита, мярвам Иън с ъгълчето на окото си.

Присмива ми се.

Хили се на глас, пляскайки коляното си с ръка, отметнал е глава назад и вие с насмешка, очевидно защото ме смята за глупава, и за момент сериозно започвам да се усъмнявам в себе си и в признанията на Уорнър.

Затварям очи.

Как да съм сигурна, че мога да му имам вяра? Откъде да знам, че просто не ме е лъгал както винаги досега, както той самият признава, че е било от самото начало?

Писнало ми е от тази несигурност. Дошло ми е до гуша от нея.

Но отварям очи и нечий ръце вече ме дърпат настрани от тълпата, теглят ме към някогашната стая на Джеймс и сегашен килер със запаси. Адам ме вкарва вътре и затваря вратата, отделяйки ни от суматохата навън. Държи ме за ръцете и се взира в очите ми със странна, огнена проникателност, която ме плаши.

В капан съм.

— Какво се случва? — пита ме той. — Защо защитаваш Уорнър? След всичко, което ти причини, трябва единствено да го мразиш... трябва да си му бясна...

— Адам, не мога сега, аз...

— Как така не можеш?

— Просто... всичко е много заплетено. — Поклащам глава, мъчейки се да обясня необяснимото. — Вече не знам как да го възприемам. За толкова много неща съм грешала. Толкова съм се заблуждавала. — Свеждам очи. — Той е... — Замислям се, а в главата ми цари същински хаос.

Не знам как да му поднеса истината, без да прозвуча като лъжкия.

— Не знам — казвам накрая, забила поглед в ръцете си. — Не знам. Просто... не е толкова лош, колкото мислех.

— Леле — въздъхва втрещено Адам. — *Не е толкова лош, колкото си мислела.* Не е толкова лош? Как, за бога, може да е по-добър, отколкото си мислела...?

— Адам...

— Какво, по дяволите, си мислиш, Джулиет?

Вдигам поглед. Той не може да скрие отвращението в очите си.

Обзема ме паника.

Трябва да намеря начин да му обясня, да му представя някой неоспорим пример — доказателство, че Уорнър не е човекът, за когото съм го имала, — но той вече ме гледа със съмнение, личи си, че съм загубила и доверието, и вярата му, затова се запъвам.

Той отваря уста да проговори.

Аз обаче му отнемам думата.

— Спомняш ли си онзи ден, когато ме намери да плача под душа? След като Уорнър ме беше принудил да изтезвавам онова момченце?

Адам се поколебава, но накрая кимва бавно и с нежелание.

— Това беше една от причините да го мразя толкова. Мислех, че в действителност е пуснал дете в стаята, че е отвлякъл нечие дете с намерението да гледа как го измъчвам. Преживяването беше невъобразимо — казвам му. — Покъртително, ужасяващо. Реших, че е жесток човек. Съвършено зъл. Но се оказа, че... не е било истина... — Прошепвам аз.

Адам изглежда объркан.

— Било е просто симулация — опитвам да му обясня. — Уорнър ми каза, че стаята била симулационна, не такава за изтезания. Каза, че всичко се случвало само във въображението ми.

— Джулиет — казва Адам. Въздъхва. Извърща очи, поглежда ме отново. — Какво говориш? Естествено, че е било симулация.

— Какво?

Адам се позасмива объркано.

— Знаел си, че не е било истина...? — питам аз.

Той се взира в мен.

— Но когато ме намери разплакана... каза, че вината не била моя... че си чул за случилото се и че вината не била моя...

Адам прокарава ръка през косата по тила си.

— Реших, че си разстроена, понеже си срутила стената — казва той. — Не се и съмнявах, че симулацията е била страшна, но мислех, че Уорнър ти е обяснил предварително какво те очаква. Нямах представа, че си влязла в стаята с мисълта, че всичко се случва наистина. — Той затваря очи за момент. — Реших, че плачеш, защото току-що си научила за нечовешката си сила. И за ранените войници.

Мигам недоумяващо насреща му.

През цялото това време една малка част от мен се беше вкопчила в съмнението, във вратата, че може би стаята за изтезания е била истинска и че Уорнър ме е излъгал. Отново.

Сега обаче имам потвърждение не от кого да е, а от Адам.

Поразена съм.

Адам клати глава.

— Копеле — казва. — Не мога да повярвам, че ти е причинил такова нещо.

Свеждам поглед.

— Уорнър е отговорен за много смахнати неща — казвам, — но наистина е вярвал, че ми помага.

— Само че не ти е помагал — отвръща с наново подкладен гняв Адам. — Измъчвал те е...

— Не. Не е вярно. — Съсредоточавам погледа си върху една пукнатина в стената. — По един странен начин... наистина ми помогна. — Вдигам колебливо очи към Адам. — Онзи ден в симулационната стая за пръв път си позволих да изпитам гняв. Дори не бях предполагала на какво съм способна, не знаех, че притежавам такава физическа сила.

Откъсвам очи от него.

Стисвам ръце в юмруци и ги отпускам.

— Уорнър играе театър — обяснявам му. — Преструва се на жестоко, безсърдечно чудовище, но всъщност е... знам ли... — Гласът ми заглъхва, приковавам очи към нещо, което не успявам да видя. Спомен може би. За усмивката на Уорнър. За нежността, с която избърса сълзите от лицето ми. *Няма страшно, всичко е наред*, повтаряше ми. — Много е...

— Не знам, ъ... — прекъсва ме Адам, но не довършва изречението си, а от гърлото му се изтръгва странна, треперлива въздишка. — Не знам как да разбирам всичко това. — Казва накрая с

колебливо изражение. — Да не би... какво? Да не би вече да го харесваш? Приятели ли сте станали? С човека, който опита да ме убие? — Едва сдържа болката в гласа си. — Беше ме завързал за конвейер в кланица, Джулиет. Или вече си забравила?

Изтръпвам. Свеждам засрамено глава.

В действителност го бях забравила.

Бях забравила, че Уорнър едва не уби Адам, че го застреля пред очите ми. Възприемаше го като предател, като войник, който беше опрял пистолет в главата му, беше отказал да се подчини на заповедите му и ме беше отвлякъл от него.

Само при мисълта ми призлява.

— Аз просто... толкова съм объркана — скалъпвам накрая. — Искам да го мразя, но вече не знам как...

Адам се взира в мен, сякаш няма представа кой стои насреща му.

Трябва да подхвана друг разговор.

— Какво става с Касъл? — питам го. — Болен ли е?

Адам се поколебава, преди да отговори, съзнавайки, че опитвам да сменя темата. Накрая склонява. Въздъхва.

— Положението е зле — казва. — Получи по-тежък удар от всички нас. А крайната му реакция повлия и на Кенджи.

Изучавам лицето на Адам, докато говори, неволно търсейки сходства между неговото и лицата на Андерсън и Уорнър.

— Изобщо не става от стола си — продължава Адам. — Седи там по цял ден, докато не капне от умора, и дори тогава просто заспива на същото място. На сутринта се буди и всичко се повтаря. Храни се само насила и става единствено за да отиде до тоалетната. — Адам поклаща глава. — Всички се надяваме, че съвсем скоро ще се осъзнае, но е много странно да загубиш водача си по този начин. Касъл ръководеше всичко. А сега като че ли не го е грижа за нищо.

— Сигурно още е в шок — казвам, спомняйки си, че са изминали едва три дни от битката. — Да се надяваме, че с времето ще се оправи.

— Да — съгласява се Адам. Кимва. Оглежда ръцете си. — Но ние трябва да решим какво ще правим. Не знам още колко ще изкараме така. Хранителните ни запаси ще свършат най-много до няколко седмици. — Обяснява той. — Изхранваме десет гърла. Пък и Брендън и Уинстън още не са се възстановили, направих каквото можах за тях с подръчни средства, но са им нужни истински медицински грижи, а с

малко късмет... и обезболяващи. — Той се умълчава за момент. — Не знам колко ти е казал Кенджи, но бяха много зле, като ги докарахме тук. Подутините на Уинстън едва сега започнаха да спадат. Не можем да останем тук още дълго. — Казва той. — Нужен ни е план.

— Да. — Радвам се да чуя, че е готов да поеме инициативата. — Да. Да. Трябва ни план. Хрумва ли ти нещо? Някакви идеи?

Адам поклаща глава.

— Не знам — признава си. — Можем да продължим да проникваме в складовете както преди, да крадем по-малки запаси от време на време и да се покрием на някое по-просторно място на нерегулирана територия. Но няма начин да се промъкнем в комплексите. — Казва той. — Рискът е прекалено голям. Ще стрелят на месо, ако ни спипат. Така че... знам ли. — Оклюмва той. Засмива се смутено. — Честно казано, надявам се и някой друг да има идеи.

— Но... — подхващам колебливо, объркано. — Това ли е? Нямате планове за ответен удар? Смятате, че трябва просто да намерим начин да живеем... *така*? — Махвам към вратата и останалото зад нея.

Адам ме гледа, стъписан от реакцията ми.

— Да не мислиш, че ми *харесва*? — казва той. — Просто не виждам как можем да се борим, без да умрем до един. Опитвам се да разсъждавам прагматично. — Прокарва трепереща ръка през косата си. — Веднъж рискувах. — Казва с понижен глас. — Опитах да окажа съпротива и това доведе до същинска касапница. Цяло чудо е, че още съм жив. Но поради една или друга шантава причина оцелях, а същото важи и за Джеймс, и, боже, Джулиет, то важи и за теб. Не знам... — Продължава той, клатейки глава, извърнал поглед от мен. — Имам чувството, че съм получил втори шанс да изживея живота си. Трябва да измисля други начини да намеря храна и покрив над главите ни. Вече не получавам пари, изключено е да постъпя в армията на този сектор отново, а и не съм регистриран гражданин, така че никой няма да ме вземе на работа. В момента ме интересува единствено как ще изхранвам семейството и приятелите си след няколко седмици. — Челюстта му се стяга. — Може би един ден други хора ще се окажат по-умни, по-силни от нас, но ние май бяхме дотук. Не мисля, че имаме шанс.

Мигам изумено насреща му.

— Не мога да повярвам на ушите си.

— Защо?

— Предаваш се. — Чувам укора в гласа си, но не правя нищо, за да го прикрия. — Просто се предаваш.

— Какъв избор имам? — пита той с ранен, гневен поглед. — Не целя да се превърна в мъченик. Дадохме всичко от себе си. Опитвахме да се опълчим и всичко отиде по дяволите. Всичките ни близки са мъртви и сломените хора, които видях в онази стая, са жалките останки от съпротивителното ни движение. Как очакваш ние деветимата да се изправим срещу света? — Пита той. — Борбата ще е неравна, Джулиет.

Кимам с глава. Взирам се в ръцете си. Мъча се да скрия шока си, но напразно.

— Не съм страхливец — уверява ме той, борейки се да запази гласа си равен. — Просто искам да защитя семейството си. Не искам Джеймс да живее в страх, че всеки момент ще ме види мъртъв. За негово добро трябва да разсъждавам трезво.

— Но това живот ли е? — питам го аз. — Вечно да бягаме от властта? Да крадем, за да оцелеем, и да се крием от света? По-добре ли е? Ще живееш с тревога в сърцето всеки божи ден, постоянно ще надзърташ през рамо, ще те е страх да оставяш Джеймс сам. Ще си нещастен.

— Но жив.

— Това не е живот — повтарям аз. — Не може да се живее така...

— Ти откъде знаеш? — озъбва ми се той. Поведението му се изменя така внезапно, че ме оставя безмълвна. — Какво изобщо знаеш за живота? — Пита той. — Когато те открих, не можеше да кажеш и дума. Боеше се от собствената си сянка. Беше толкова погълната от тъга и чувство за вина, че беше загубила ума си, живееше толкова надълбоко в съзнанието си, че нямаше представа какво се случва с външния свят в отсъствието ти.

Изтръпвам като опарена от отровата в гласа му. Никога не съм виждала Адам толкова огорчен и жесток. Това не е момчето, което познавам. Искам да спре. Да върне думите си назад. Да се извини. Да заличи казаното.

Но той не го прави.

— Мислиш си, че твоят живот е бил тежък — продължава той. — Че в лудниците и затворите е най-ужасно. Но не схващаш, че поне винаги си имала покрив над главата си и редовна доза храна. — Ръцете му се свиват в юмруци, отпускат се. — А това е повече, отколкото някои хора виждат през целия си живот. Нямах представа какво е да си тук, да умираш от глад и да гледаш как близките ти загиват един по един. Нямах представа — казва той — що е то истинско страдание. Понякога си мисля, че живееш в страна на фантазиите, където всички оцеляват с оптимизъм, но тук нещата стоят другояче. В този свят си или жив, или с един крак в гроба, или мъртъв. Няма нищо красиво или героично. Няма илюзии. Затова не си въобразявай, че разбираш съвременния живот. Този *тук и сега*. Защото не е така.

Думите, струва ми се, са най-непредсказуемите същества.

Никое оръжие, никой меч, нито една армия и нито един крал не са по-силни от думите в едно изречение. Мечовете посичат и убиват, но думите те пронизват и остават с теб, загнездват се в тялото ти и се превръщат в трупове, които носиш със себе си в бъдещето, и колкото и да дращиш с нокти, не успяваш да изтръгнеш скелетите им от плътта си.

Преглъщам тежко

едно

две

три

и се подготвям да отговоря кротко. Внимателно.

Просто е разстроен, казвам си. Просто е уплашен и разтревожен, и обезпокоен... не говори сериозно, повтарям си.

Просто е разстроен.

Не говори сериозно.

— Може би — казвам накрая. — Може би си прав. Може би не знам какво е живот. Може би още не съм се превърнала в истински човек и не познавам нищо друго, освен онова, което е пред мен. — Впивам поглед право в очите му. — Но знам какво е да се криеш от света. Знам какво е да живееш така, сякаш не съществуваш, заключена в клетка, отцепена от обществото. И няма да го допусна отново. — Заявявам му. — Не мога. Най-сетне се научих да говоря без страх. Да не се боя от собствената си сянка. И отказвам да загубя тази свобода, не и отново. Не мога да се върна назад. Предпочитам да ме застрелят,

докато се боря за правдата, вместо да умра самотна в затвор, създаден от мен самата.

Адам поглежда към стената, изсмива се, връща погледа си към мен.

— Чуваш ли се дори? — пита ме той. — Казваш ми, че искаш да изскочиш пред цял куп войници и да излееш пред тях омразата си към Възобновителите, и то само и само да отстоиш позицията си? Само и само да те убият преди осемнайсетия ти рожден ден? Това е напълно безсмислено. — Отсича той. — Няма да ти донесе нищо. И все едно не го казваш ти. — Отбелязва той и клати глава. — Нали уж искаше да живееш самостоятелно. Нямахме никакво желание да попадеш в каквато и да било война, искаше просто да избягаш от Уорнър и от лудницата, от смахнатите си родители. Мислех, че не искаш да се бориш повече.

— Какви ги говориш? — питам аз. — Винаги съм искала да се боря за свободата си. Твърдях го още от самото начало, от момента, в който ти казах, че искам да избягам от базата. Това съм аз. — Настоявам. — Така разсъждавам. Винаги така съм разсъждавала.

— Напротив — не се съгласява той. — Не избягахме от базата, за да разпалим война. Избягахме, за да се махнем от Възобновителите, да окажем съпротива по свой собствен начин, но най-вече, за да заживеем заедно. Но тогава се появи Кенджи и ни отведе в Пункт Омега и всичко се промени, решихме, че искаме да участваме в борбата. Защото ни се струваше, че има надежда, че има шанс да успеем. Сега обаче — той се оглежда из стаята и погледът му се спира върху затворената врата — какво ни остана? Наполовина мъртви сме. Ние сме осем зле въоръжени мъже и жени и едно десетгодишно хлапе, хукнали да се сражават с цели армии. *Невъзможно* е. — Обобщава той. — И ако ще умирам, не искам да е в името на някоя глупава кауза. Ако ще воювам, ако ще рискувам живота си, искам да е защото има надежда. В противен случай няма смисъл.

— Не смятам, че е глупаво да се бориш за *човечеството*...

— Не се чуваш какво говориш — ядосва ми се той, стисвайки челюсти. — Вече няма какво да се направи.

— Винаги има какво да се направи, Адам. Не може да няма. Защото отказвам да живея така. Никога повече.

— Джулиет, моля те — казва той с внезапно отчаян и измъчен тон. — Не искам да те убият... не искам да те загубя отново...

— Тук не става въпрос за теб, Адам. — Думите звучат ужасно в устата ми, но той трябва да го проумее. — Безценен си за мен. Обичаше ме и се грижеше за мен, когато всички други страняха. Не искам да мислиш, че не си ми скъп, защото наистина си. — Казвам му. — Но това ми решение няма нищо общо с теб, а само с мен самата. А този живот — посочвам към вратата, — животът от другата страна на вратата, не е за мен.

Думите ми като че ли го разстройват още повече.

— Значи, предпочиташ да си мъртва? — пита той с подновен гняв. — Това ли ми казваш? Предпочиташ да си мъртва, вместо да опиташ да изградиш нов живот тук с мен?

— Предпочитам да съм мъртва — казвам, отстъпвайки от протегнатата му ръка, — вместо да се върна към онзи безропотен, задушаваш живот.

Адам е на път да ми отвърне, отваря устни да проговори, когато от другата страна на стената избухва паническа суматоха. Двамата се споглеждаме тревожно, отваряме със замах вратата и нахълтваме във всекидневната.

Сърцето ми спира. Затуптява. Спира отново.

Уорнър е тук.

ДВАЙСЕТА ГЛАВА

Стои на входната врата, пъхнал небрежно ръце в джобовете си, докато не по-малко от шест пистолета сочат право към лицето му. Съзнанието ми препуска бясно, мъчейки се да роди следващия ми ход, най-разумната реакция. Но по лицето на Уорнър сякаш настъпва друг сезон, когато влизам в стаята: каменната линия на устата му разцъфва в слънчева усмивка. Очите му засияват, сякаш дори не забелязва многото смъртоносни дула, насочени към него.

Чудя се как ли ме е открил.

Тръгвам напред, но Адам сграбчва ръката ми. Обръщам се, изненадана от собствения си гняв срещу него. Почти се дразня на себе си, задето ме е разгневил толкова. Не очаквах да изпитам подобно чувство при тази среща с Адам. Не искам да е така. Искам да започна отначало.

— Какво правиш? — пита ме Адам. — Не го доближавай.

Поглеждам вкопчените в ръката ми пръсти. Вдигам поглед към очите му.

Адам не помръдва.

— Пусни ме — казвам му.

Изражението му мигновено се променя, сякаш нещо го е изненадало неимоверно. Поглежда ръката си, пуска ме, без да каже и дума.

Отдалечавам се колкото мога повече от него, оглеждайки стаята за Кенджи. Острите му черни очи ме намират незабавно и той вирва една вежда насреща ми: килнал е глава настрани и спазматичният трепет на устните му ми подсказва, че следващият ход е мой и дано си го бива. Пробивам си път през приятелите си и заставам пред Уорнър, обръщайки се към всички в стаята и оръжията им с надеждата, че няма да стрелят по мен.

Опитвам да говоря спокойно.

— Моля ви — казвам. — Не стреляйте по него.

— И защo не, по дяволите? — пита Иън и затяга хватката си около пистолета.

— Джулиет, скъпа — казва Уорнър, привеждайки се към ухото ми. Гласът му обаче е достатъчно силен, че да го чуят всички. — Оценявам, че искаш да ме защитиш, но повярвай ми, и сам мога да се справя.

— Осем срещу един сте — изтъквам аз, забравяйки страха си заради желанието да врътна саркастично очи. — Всичките са насочили пистолетите си към теб. Определено имаш нужда от намесата ми.

Чувам го да се засмива зад гърба ми само веднъж точно преди всички пистолети в стаята да излетят от ръцете на всички присъстващи и да се блъснат в тавана. Завъртам се изумено, улавяйки недоумението по лицата на приятелите си.

— Защо сте толкова нерешителни? — пита Уорнър и клати глава, оглеждайки стаята. — Стреляйте, ако ще стреляте. Не ми губете времето с увертюри.

— Как го направи, мамка му? — пита Иън.

Уорнър не отговаря. Подръпва внимателно всеки от пръстите на ръкавиците си, преди да ги изхлузи изцяло от ръцете си.

— Спокойно — казвам му. — Вече знаят.

Уорнър вдига поглед. Повдига и едната си вежда. Усмивка се леко.

— Така ли?

— Да. Разказах им.

Усмивката на Уорнър преминава в нещо почти самоиронично, той се обръща и вперва смеещи се очи в тавана. Накрая кимва към Касъл, който наблюдава суматохата с леко поразсърдено изражение.

— Взех ги назаем — казва на Иън — от тук присъстващите.

— Гръм и мълнии — прошепва Иън.

— Какво искаш? — пита Лили със стиснати юмруци от далечния ъгъл на стаята.

— Нищо от теб — отговаря ѝ Уорнър. — Дошъл съм да взема Джулиет. Не съм имал намерение да прекъсвам... пижаменото ви парти. — Казва той, оглеждайки възглавниците и одеялата, струпани по пода на всекидневната.

Адам се вцепенява от тревога.

— Какви ги приказваш? Тя няма да тръгне с теб.

Уорнър почесва тила си.

— Не се ли изморяваш понякога да си толкова безумно непоносим? Имаш харизма колкото гнилите вътрешности на блъснато животно.

Чувам рязък хриптящ звук и се обръщам в негова посока.

Кенджи е притиснал длан към устата си и отчаяно се мъчи да потисне смеха си. Клати глава и вдига извинително ръка. В следващия момент обаче не се сдържа и прихва в смях, пръхтейки в опит да приглуши звука.

— Съжалявам — казва през стиснати устни и пак започва да клати глава. — Няма нищо смешно. Нищо. Не се смея.

Адам изглежда така, сякаш всеки момент ще фрасне Кенджи в лицето.

— Значи, не си дошъл да ни убиеш? — обажда се Уинстън. — Защото, ако нямаш намерение да ни убиваш, май е най-добре да се пръждосваш, преди ние да сме те убили.

— Не — отвърща спокойно Уорнър. — Няма да ви убия. И макар че нямам нищо против да видя сметката на тези двамата — той кимва към Адам и Кенджи, — в момента дори мисълта за това ме изтощава. Вече не ме интересува жалкият ви, окаян живот. Дошъл съм единствено за да придружа Джулиет до дома. Двамата с нея имаме спешна работа.

— Не — обажда се ненадейно Джеймс. Става тромаво на крака и поглежда Уорнър право в очите. — Това е домът ѝ сега. Нямах право да я взимаш. Не искам никой да я наранява.

Веждите на Уорнър литват нагоре от изумление. Изглежда истински стреснат, сякаш току-що забелязва десетгодишното момче сред нас. Уорнър и Джеймс не са се срещали досега, никой от двамата им не знае, че са братя.

Поглеждам към Кенджи. Той отвърща на погледа ми.

Моментът е важен.

Уорнър изучава лицето на Джеймс с прехласнат интерес. Кляка на едно коляно, за да го погледне от неговото ниво.

— А ти кой си? — пита.

Всички в стаята наблюдават мълчаливо.

Джеймс мига непрекъснато и не отговаря веднага. След известно време пъхва ръце в джобовете си и забива очи в пода.

— Аз съм Джеймс. Братът на Адам. Ти кой си?

Уорнър килва леко глава.

— Никой важен — отговаря. Опитва да се усмихне. — Но ми е много приятно да се запознаем, Джеймс. Радвам се да видя, че си загрижен за безопасността на Джулиет. Но повярвай ми, нямам никакво намерение да ѝ причинявам зло. Просто ми е дала едно обещание и държа да го изпълни.

— Какво обещание? — интересува се Джеймс.

— Да, какво обещание? — намесва се Кенджи с внезапно извисен и разярен глас.

Вдигам очи, оглеждам се наоколо. Всички са вперили погледи в мен, очаквайки отговора ми. Очите на Адам са изпъкнали от ужас и недоумение.

Обръщам се към Уорнър.

— Никъде няма да ходя — обявявам. — Не съм обещавала, че ще остана в базата с теб.

Той свъсва вежди.

— Предпочиташ да останеш тук? — учудва се той. — Но защо?

— Нуждая се от приятелите си — казвам му. — И те се нуждаят от мен. Пък и всички ще трябва да работим заедно, така че не виждам защо да не започнем още сега. Освен това не искам постоянно да ме вкарваш и изкарваш от базата скришом. — Добавям. — Можем просто да се срещаме тук.

— Ей... чакай малко... как така ще трябва да работим заедно? — прекъсва ме Иън. — И защо го каниш тук? Какви ги бръцоловите бе, хора?

— Какво обещание си му дала, Джулиет? — Гласът на Адам е силен и укорителен.

Обръщам се към цялата група. Стоя до Уорнър пред гневните очи на Адам и обърканите, а вече и ядосани лица на приятелите ми.

О, колко странно се разви ситуацията за толкова кратко време.

Поемам си напрегната, подсилваща глътка въздух.

— Готова съм да се боря — казвам, обръщайки се към цялата група. — Знам, че някои от вас се чувстват победени, някои от вас смятат, че вече няма надежда, особено след случилото се с Пункт Омега. Но Соня и Сара още са живи и се нуждаят от помощта ни. Останалият свят — също. Не съм стигнала дотук само за да се откажа

в последния момент. Готова съм да предприема действия и Уорнър предложи да ми помогне.

Поглеждам директно към Кенджи.

— Приех предложението му. Обещах да се съюзя с него, да се бия рамо до рамо с него, да убия Андерсън и да сваля Възобновителите от властта.

Кенджи присвива очи и не мога да преценя дали е ядосан, или много, много ядосан.

Поглеждам към другите си приятели.

— Но можем да го направим всички заедно — казвам им. — Обмислям го от доста време и смятам, че движението ни още има шанс, особено ако обединим сили с Уорнър. Той има информация за баща си и Възобновителите, до каквато никога не бихме успели да се докопаме.

Преглъщам сухо, оглеждайки шокираните, ужасени изражения по лицата на околните.

— Но — побързвам да добавя, — ако вече не желаете да се борите, ще ви разбера напълно. И ако предпочитате да не оставам с вас, ще уважа решението ви. И в двата случая вече съм взела своето. — Казвам им. — Ще се бия с ваша или без ваша помощ. Ще сразя Възобновителите или ще умра с оръжие в ръка. Нямам за какво друго да живея.

ДВАЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Стаята тъне в мълчание дълго време. Свела съм очи към пода, страхувайки се да видя израженията по лицата им.

Алиа проговаря първа.

— С теб съм — казва тя и коприненият ѝ глас прокълтява силно и уверено в тишината. Вдигам поглед към нея и тя ми се усмихва с пламнали от решимост бузи.

Но преди да успея да ѝ отговоря, Уинстън скача от мястото си.

— Аз също — казва той. — Веднага щом главата спре да ме цепи... но иначе да, с теб съм. Не ми остана нищо за губене. — Свива рамене той. — И съм готов да се развилнея, за да си върнем момичетата, макар и да не можем да спасим целия свят.

— Подкрепям — казва Брендън, кимвайки с глава. — Брой ме.

Иън клати глава.

— Ама как да му имаме доверие на този? — пита той. — Откъде да знаем, че не ни баламосва?

— Да — обажда се и Лили. — Нещо ми намирисва. — Тя съсредоточава поглед в Уорнър. — Защо ти е да ни помагаш? — Пита го. — Кога стана толкова надежден?

Уорнър прокара ръка през косата си. Усмихва се не особено вежливо. Обръща поглед към мен.

Очевидно не му е забавно.

— *Не* съм надежден — отговаря накрая, поглеждайки Лили в очите. — И няма да спечеля нищо, като ви помогна. — Казва той. — Всъщност мисля, че се изразих съвсем ясно преди секунда, когато казах, че съм тук заради Джулиет. Не съм се съгласявал да помагам на приятелите ѝ и не давам никаква гаранция за оцеляването и безопасността ви. Така че, ако търсите поощрение от моя страна — казва той, — знайте, че нито мога, нито имам намерение да ви давам такова.

Иън се усмихва.

Лили изглежда поукротена.

Кенджи клати глава.

— Добре — кимва Иън. — Дадено. — Той потрива челото си с ръка. — Е, какъв е планът?

— *Ума* ли си загубихте? — избухва Адам. — Май забравяте с кого говорите. Той разби вратата ни с намерението да отведе Джулиет, а вие искате да се биете рамо до рамо с него? С човека, отговорен за унищожението на Пункт Омега? — Изумява се той. — Всички са мъртви заради него!

— Не нося отговорност за това — отвърща рязко Уорнър с притъмняло изражение. — Не аз го наредих, нито пък знаех, че предстои да се случи. Докато бягах от базата ви и се връщах в моята, баща ми вече беше пуснал операцията в действие. Не участвах в битката, нито в нападението над Пункт Омега.

— Вярно е — потвърждава Лили. — Главнокомандващият разпореди въздушната атака над базата ни.

— Така е... и макар да мразя тоя тип по подразбиране — добавя Уинстън, сочейки с палец Уорнър, — мразя баща му много повече. Той ни отвлече. Неговите хора ни държах в плен, а не войниците от Сектор 45. Затова — продължава Уинстън, изпъвайки се на дивана, — на драго сърце бих гледал как главнокомандващият умира бавно и мъчително.

— Да си призная — обажда се Брендън, — невинаги приемам отмъщението за удачен подход, но точно в момента ми звучи крайно примамливо.

— Искам да го видя как кърви — добавя Иън.

— Прекрасно е, че имаме нещо общо помежду си — измърморва подразнено Уорнър. Въздъхва. Поглежда ме. — Джулиет, може ли да поговорим?

— Пълни глупости! — изкрещява Адам. Оглежда се из стаята. — Как е възможно да се самозабравяте така лесно? Как може да не помните какво причини на мен... и на Кенджи? — Адам се завърта към мен. — Как ти дава сърце да го погледнеш дори — казва той, — при положение че знаеш как се държа с нас? Едва не ме уби... остави ме да кървя бавно, за да ме изтезава повече, докато умра...

— Кент, човече, моля те... трябва да се успокоиш, ясно? — казва Кенджи, пристъпвайки напред. — Разбирам, че си бесен... и аз не умирам от щастие... но на война се случват странни неща. Сформират

се най-неочакваните съюзи. — Той свива рамене. — Ако това е единственият начин да очистим Андерсън, може би трябва да се замислим...

— Не мога да повярвам — прекъсва го Адам, оглеждайки се наоколо. — Не мога да повярвам на ушите си. Всички сте се побъркали. *Откачили* сте. — Казва той и се хваща за главата. — Този е пълен психопат... *убиец*...

— Адам — намесвам се аз. — Моля те...

— Какво те прихваща? — обръща гнева си срещу мен Адам. — Вече не мога да те позная. Мислех, че си мъртва... че *той* те е убил. — Казва и посочва Уорнър. — А сега се съюзяваш с човека, опитал да съсипе живота ти? Разправяш как си щяла да се бориш, защото не ти било останало нищо, за което да живееш? Ами *аз*? — Пита той. — Ами връзката ни? Кога спря да те вълнува?

— Тук не става въпрос за нас — опитвам да му кажа. — Моля те, Адам... позволи ми да ти обясня...

— Трябва да се махна оттук — казва той внезапно, запътвайки се към вратата. — Не мога да стоя тук повече... не мога да приема всичко това за един ден. Идва ми твърде много. Прекалено много...

— Адам... — Хващам ръката му в последен опит да го спра, да поговоря с него, но той я изтръгва от хватката ми.

— Всичко това — казва той, отвърщайки на погледа ми, а гласът му спада до ранен, болезнен шепот — беше за теб. Оставих всичко, което някога съм имал, защото знаех, че ще посрещнем трудностите заедно. Мислех, че двамата ще сме неразделни. — Очите му са толкова притъмнели, толкова дълбоки, толкова изтерзани. Като го гледам такъв, ми се иска да се свия на пода и да умра. — Какво правиш? — Пита той с отчаян тон. — Какво си *въобразяваш*?

Осъзнавам, че този път наистина иска отговор.

Защото ме изчаква.

Стои намясто и чака. Чака да чуе отговора ми пред всички, сякаш зрелището дотук не им е било достатъчно. Не мога да повярвам, че ми причинява такова нещо. Тук. Сега. Пред всички.

Пред *Уорнър*.

Опитвам да го погледна в очите, но не издържам дълго.

— Не искам да живея в страх повече — казвам, надявайки се, че звуча по-силна, отколкото се чувствам. — Трябва да им отмъстя.

Мислех, че двамата искаме едно и също нещо.

— Не... аз исках *теб* — казва той, докато се бори да запази гласа си спокоен. — Само това исках. Още от самото начало, Джулиет. Теб. Исках единствено теб.

Не мога да проговоря.

Не мога да проговоря.

Не мога да изтръгна думите от гърлото си, защото не мога да разбия сърцето му по този начин, но той чака, той чака и ме гледа в очите.

— Имам нужда от повече — смогвам да изрека. — И аз исках теб, Адам, но имам нужда от повече. Искан да съм свободна. Моля те, опитай да разбереш...

— СПРИ! — избухва Адам. — Спри да ме караш да проумея този абсурд! Не мога повече. — После грабва якето си от дивана, отваря вратата и я затръшва след себе си.

За момент в стаята цари свършена тишина.

Опитвам да побягна след него.

Кенджи ме хваща през кръста и ме дръпва назад. Впива в мен остър, разбиращ поглед.

— Аз ще се погрижа за Кент. Ти остани тук и почисти кашата, която забърка — казва той, кимвайки към Уорнър.

Преглъщам тежко. Не казвам и дума.

Чак когато Кенджи изчезва, обръщам очи към останалите членове на публиката и още издирвам подходящите думи, когато чувам най-неочаквания глас.

— О, госпожице Ферърс — казва Касъл. — Толкова се радвам да ви видя отново. Забавляваме се много повече във ваше присъствие.

Иън избухва в сълзи.

ДВАЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Всички моментално се струпват край Касъл, Джеймс направо се хвърля на врата му. Иън избутва всички в стремежа си да се домогне до него. Касъл се усмихва, смее се дори. Най-сетне е започнал да си възвръща стария облик.

— Добре съм — казва той. Звучи изтощен, сякаш изричането на всяка дума му коства много. — Много ви благодаря за загрижеността. Но ще се оправя. Просто ми е нужно още малко време, това е.

Погледите ни се срещат. Страх ме е да го доближа.

— Моля ви — обръща се към Алиа и Уинстън, застанали от двете му страни, — помогнете ми да стана. Искам да приветствам най-новия ни гост.

Не говори за мен.

Касъл става на крака с известна трудност, макар че всички са го наобиколили и опитват да му помогнат. Внезапно атмосферата в стаята се променя: превръща се в някак по-ведра, по-щастлива. Не бях съзнавала каква част от всеобщата скръб е била обвързана със състоянието на Касъл.

— Господин Уорнър — казва Касъл, гледайки го от другата страна на стаята. — Колко мило от ваша страна да се присъедините към нас.

— Не се присъединявам към ни...

— Винаги съм знаел, че ще дойде и този ден — прекъсва го Касъл. Усмихва се лекичко. — И се радвам, че сте тук.

Уорнър едва се стърпява да не врътне очи.

— Вече може да пуснете оръжията — казва му Касъл. — Обещавам да ги наблюдавам внимателно във ваше отсъствие.

Всички вдигаме очи към тавана. Чувам въздишката на Уорнър. Изведнъж пистолетите се понасят към пода, кацайки леко върху килима.

— Чудесно — казва Касъл. — А сега, ако ме извините, мисля, че имам отчайваща нужда от дълъг душ. Дано не сметнете ранното ми

оттегляне за проява на неучтивост. — Добавя той. — Просто имам силното убеждение, че ще се виждаме често през идните седмици.

Уорнър стяга челюст вместо отговор.

Касъл се усмихва.

Уинстън и Брендън помагат на Касъл да отиде до банята, а Иън изкрещява оживено, че отива да му вземе чисти дрехи. С Уорнър, Джеймс, Алиа и Лили оставаме сами в стаята.

— Джулиет? — обажда се Уорнър.

Поглеждам към него.

— Може ли да поговорим? На четири очи?

Поколебавам се.

— Използвайте моята стая — намесва се Джеймс. — Нямам нищо против.

Поглеждам го изумена, че така спокойно предлага личното си пространство на хора като мен и Уорнър; особено след изблика на брат си.

— Адам ще се оправи — уверява ме Джеймс, сякаш прочел мислите ми. — Просто е доста стресиран. Тревожи се за много неща. Мисли, че скоро ще ни свърши храната и други такива работи.

— Джеймс...

— Наистина няма проблем — казва Джеймс. — Аз ще остана с Алиа и Лили.

Надниквам към двете момичета, но лицата им не издават нищо. Алиа ми изпраща съвсем лека приятелска усмивка. Лили анализира с поглед Уорнър.

Накрая скланям с въздишка.

Влизам с Уорнър в малкия килер и затварям вратата след себе си.

Той не губи време.

— Защо караш приятелите си да се съюзят с нас? Казах ти, че не искам да работя с тях.

— Как ме намери? — отклонявам въпроса му аз. — Не съм натискала копчето на пейджъра, който ми даде.

Уорнър изучава очите ми, склучвайки проникателния си зелен поглед с моя, сякаш в търсене на улики. Интензивността му както винаги ми идва в повече, прекъсвам връзката преждевременно, обзета от чувство за нереалност.

— С елементарна дедукция — отговаря накрая той. — Кент беше единственият член на групичката ви, който има свой живот извън Пункт Омега, логично беше някогашният му дом да е единственото място, където да намерят убежище, без някой да ги заподозре. Затова и проверих първо тук. — Той поклаща леко глава. — Противно на убежденията ти, скъпа моя, не съм идиот.

— Никога не съм те имала за идиот — отговарям изненадано аз. — Смятах те за откачалка — добавям, — но не и за идиот. — Поколебавам се. — Дори мисля, че си гениален. — Признавам си. — Ще ми се да можех да разсъждавам като теб. — Отмествам поглед и го връщам върху него твърде бързо, мислейки колко ще е хубаво да се науча да държа устата си затворена.

Лицето на Уорнър се прояснява. Ъгълчетата на очите му се сбръчкват във ведра усмивка.

— Не искам да влизам в съюз с приятелите ти — повтаря той. — Не ги харесвам.

— Не ми пука.

— Само ще ни забавят.

— Ще са ни от помощ — настоявам аз. — Знам, че не одобряваш действията им в Пункт Омега, но не можеш да отречеш, че знаят как да оцеляват. Всеки от тях притежава важна сила.

— Напълно разгромени са.

— В траур са — казвам му ядосано. — Не ги подценявай. Касъл е водач по рождение. Кенджи е гений и отличен войник. Вярно, понякога се държи като идиот, но ти най-добре знаеш, че това е поза. По-умен е от всички ни, взети заедно. Уинстън и Алиа могат да изработят всичко необходимо, стига да разполагат с нужните материали; Лили има невероятна фотографска памет; Брендън манипулира електричеството, а Уинстън може да достигне всичко с разтегливите си крайници. Иън пъ... — Млъквам. — Е, Иън е... сигурна съм, че все за нещо го бива.

Уорнър се позасмива, а после усмивката му започва да се размива, докато не изчезва напълно. Чертите му се подреждат в несигурно изражение.

— Ами Кент? — пита ме накрая.

Усещам как лицето ми побледнява.

— Какво за него?

— Има ли специално умение?

Позамислям се, преди да отговоря.

— Адам е страхотен войник.

— Това ли е всичко?

Сърцето ми бие учестено. Твърде учестено.

Уорнър извърща поглед, умишлено балансирайки изражението си и тона на гласа си.

— Изпитваш чувства към него.

Не е въпрос.

— Да — смогвам да кажа. — Разбира се.

— И какви по-точно?

— Не разбирам — излъгвам аз.

Уорнър се вира в стената, стои неподвижно, а очите му не разкриват нищо от мислите му, от емоциите му.

— Обичаш ли го?

Смаяна съм.

Не мога дори да си представя какво ли му коства да ми отпрати въпроса си толкова директно. Почти му се възхищавам за смелостта.

Но за пръв път не съм съвсем сигурна как да отговоря. Ако ме беше попитал преди седмица, преди две седмици, щях да отговоря на момента. Щях да знам без всякакво съмнение, че обичам Адам, и нямаше да се страхувам да го призная. Сега обаче се чудя дали изобщо знам какво е любовта, дали именно любов съм изпитвала към Адам, или просто смесица от дълбока привързаност и физическо увлечение. Защото, ако го бях обичала — ако истински го бях обичала, — щях ли сега да се колебая толкова? Щях ли с такава лекота да се отлъча от живота му? От болката му?

Безкрайно много се бях тревожила за него през изминалите няколко седмици — заради ефекта от обучението му, заради новината за баща му, — но не знам дали е било от любов, или от чувство за вина. Той изостави всичко заради мен, защото искаше да е с мен. Но колкото и да ме боли да си го призная, съзнавам, че не избягах от базата, за да съм с него. Адам не беше основната ми подбуда, не беше движещата сила.

Избягах заради себе си. Защото копнеех да съм свободна.

— Джулиет?

Тихият шепот на Уорнър ме връща в настоящето, в собственото ми съзнание, в реалността. Страх ме е да се замислям твърде дълго върху истините, които току-що открих.

Поглеждам Уорнър в очите.

— Да?

— Обичаш ли го? — повтаря въпроса си той, но по-тихо този път.

И внезапно ми се налага да изрека двете думи, които никога, никога не съм очаквала, че ще кажа.

— Не знам.

Уорнър затваря очи.

Въздъхва с видимо напрегнати рамене и челюсти и когато най-сетне ме поглежда отново, в очите му плуват истории: мисли и чувства, и сенки на неща, които не съм виждала досега. Истини, които вероятно никога няма да изрече на глас, невъзможни неща и невероятни неща, и изобилие от чувства, на каквито не вярвах, че е способен. Като че ли цялото му тяло се отпуска от облекчение.

Не познавам момчето пред себе си. Напълно чужд ми е, съвършено различен; човек, какъвто не бих опознала, ако родителите ми не се бяха отказали от мен.

— Джулиет — прошепва той.

Чак сега осъзнавам колко близо е до мен. Бих могла да притисна лице в шията му, ако поискам. Да опра длани в гърдите му, ако поискам.

Ако поискам.

— Много бих се радвал, ако дойдеш с мен — казва той.

— Не мога — отвърщам с внезапно разтуптяно сърце. — Трябва да остана тук.

— Но това не е прагматично — отбелязва той. — Трябва да си съставим план на действие. Трябва да обсъдим стратегията си... може да отнеме дни...

— Вече имам план.

Веждите му подскачат нагоре, а аз килвам глава настрани, приковавайки поглед в него, преди да се пресегна към вратата.

ДВАЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Кенджи чака от другата ѝ страна.

— Какво си мислите, че правите, *по дяволите*? — пита той. — Докарайте си задниците тук *на мига*.

Отправлям се директно към всекидневната, бързайки да се отдалеча от нещото, което винаги обзема мислите ми, когато Уорнър се доближи твърде много. Имам нужда от въздух. Имам нужда от нов мозък. Имам нужда да скоча през прозореца и да яхна някой дракон, запътил се към далечен свят.

Но веднага щом вдигам поглед, мъчейки се да успокоя нервите си, виждам Адам да се взира в мен. Примигва с очи, сякаш започва да проумява нещо, което му се иска да забрави, и усещам как лицето ми пламва така главоломно, че за момент се изненадвам как така не съм в кратера на вулкан.

— Адам — чувам се да казвам. — Не... не си мисли...

— Дори не мога да говоря с теб в момента — казва той с насечен глас, клатейки глава. — Не мога да съм в една стая с теб...

— Моля те — опитвам да го успокоя аз. — Просто говорехме...

— Просто сте *говорили*? Насаме? В спалнята на брат ми? — Държи якето си в ръце. Хвърля го на дивана. Изсмива се така, сякаш е на път да загуби ума си. Прокарва ръка през косата си и вдига поглед към тавана. Впива го в мен. — Ще ми обясниш ли какво става тук, Джулиет? — Пита той със стегната челюст. — Какво се случва в момента?

— Не можем ли да го обсъдим насаме...?

— Не. — Гърдите му се надигат и спадат бурно. — Искам да го обсъдим още сега. Не ме е грижа кой ще ни чуе.

Очите ми моментално отскачат към Уорнър. Той се е облегал на стената до стаята на Джеймс, скръстил свободно ръце на гърдите си. Наблюдава Адам със спокоен, съсредоточен интерес.

Замръзва внезапно, сякаш усетил погледа ми.

Вдига очи, поглежда ме за две секунди и веднага ги отмества. Като че ли се смее.

— Защо непрекъснато гледаш към него? — пита Адам с пламнали очи. — Защо изобщо гледаш към него? Защо проявяваш такъв интерес към един безмозъчен *психопат*...

Омръзна ми.

Омръзна ми от всичките ми тайни, от вътрешната ми борба и гузната ми съвест, от целия смут около двамата братя. Но най-вече ми омръзна от гневните изблици на Адам.

Опитвам да му кажа нещо, а той отказва да ме изслуша. Опитвам да му обясня, а той ме напада. Опитвам да съм откровена с него, а той не иска да ми повярва. Не знам какво друго да направя.

— Какво се случва между двама ви? — продължава да ме разпитва Адам. — Кажете ми истината, Джулиет. Какво се случва? Трябва да престанеш да ме лъжеш...

— Адам — прекъсвам го аз. Изненадана съм от собственото си хладнокръвие. — В момента имаме много неща за обсъждане — казвам му, — но не и това. Не е необходимо да излагаме личните си проблеми на всеослушание.

— Значи, си признаваш? — казва той още по-ядосано. — Че имаме проблеми, че нещо не е наред...

— Нещо не е наред от доста време — потвърждавам вбесено. — Не мога дори да говоря с т...

— Да, още откакто довякохме този задник в базата на Пункт Омега — казва Адам. Обръща яростен поглед към Кенджи. — *Твоя* беше идеята...

— Ей, не ме въвличай в драмите ви, ясно? — парира го Кенджи. — Не прехвърляй вината на мен.

— Всичко си беше наред, докато тя не започна да прекарва толкова много време с онзи... — подхваща Адам.

— Прекарваше не по-малко време с него и във военната база, умник такъв...

— *Млъкнете* — намесвам се аз. — Моля ви, разберете: Уорнър е дошъл да ни помогне. И той като нас иска да разгроми Възобновителите и да убие главнокомандващия... вече не ни е враг...

— Ще ни *помогне*? — пита Адам с ококорени очи, преструвайки се на изненадан. — А! Имаш предвид като онзи път, когато обеща, че

ще се бие на наша страна? Точно преди да си обере крушите от базата и да ни *изостави*? — Адам се изсвива изумено на глас. — Не е за вярване, че се връзваш на такива *глупости*...

— Това не е номер, Адам... не съм глупава...

— Сигурна ли си?

— Моля? — Не мога да повярвам, че току-що ме обиди така.

— Попитах дали си сигурна — озъбва ми се той. — Защото се държиш доста глупаво в момента, така че не знам доколко мога да се доверя на преценката ти.

— Какво те *прихваща*...

— Какво *прихваща теб*? — изкрещява той с огън в очите. — Ти не си такава. Не постъпваш така. — Продължава гневно. — В момента се държиш като напълно различен човек...

— Аз ли? — повишавам тон. Толкова се стараех да не избухвам, но просто не мога вече.

Иска да проведем този разговор пред всички?

Добре тогава.

Ще го проведем пред всички.

— Може да съм се променила — казвам му, — но същото важи и за теб. Защото онзи Адам, когото помня отпреди, е мил и добронамерен и никога не би ме обидил така. Знам, че напоследък не ти е лесно, и се опитвам да ти вляза в положение, да съм търпелива, да ти дам време... но последните няколко седмици бяха ад за всички ни. Всеки от нас изживява същински кошмар, но не се разочароваме един друг. Не се нараняваме взаимно. А ти не можеш да се държиш нормално дори с Кеңджи. — Казвам му. — Някога бяхте *приятели*, спомняш ли си? Но сега дори и някоя шега да каже по твой адрес, му пращаш толкова кръвнишки поглед, че просто не знам...

— Готова си да защитиш всеки друг в тази стая, но не и мен, така ли? — прекъсва ме Адам. — Обичаш Кеңджи толкова много, че прекарваш цялото си проклето време с него...

— Той ми е приятел!

— Аз съм *приятелят* ти!

— Не — отричам аз. — Не си.

Адам се тресе целият, стиснал ръце в юмруци.

— Не мога да повярвам какво чувам.

— Скъсахме, Адам. — Гласът ми е равен. — Скъсахме още преди месец.

— Да — съгласява се Адам. — Скъсахме, защото каза, че ме обичаш. Защото каза, че не искаш да ме нараниш.

— Така е — отвърщам му. — Не искам да те нараня. Никога не съм го искала.

— А какво си мислиш, че правиш сега? — изкрещява той.

— Вече не знам как да говоря с теб — казвам му, клатейки глава. — Не разбирам...

— Вярно е, не разбираш нищо — тросва ми се той. — Не разбираш мен, не разбираш себе си и не разбираш, че се държиш като наивна хлапачка, позволила на един психопат да промие мозъка ѝ.

Времето сякаш спира.

Всичко, което искам да кажа сега, и всичко, което някога съм искала да кажа, започва да приема форма, строполява се на пода и се изправя лека-полека. Параграфи и параграфи започват да градят стени около мен, редят се плътно един до друг, подравняват се двустранно, свързват се и се преплитат един в друг, заприщвайки всички изходи към външния свят. Всеки интервал между всяка неизречена дума се покатерва нагоре и пада в отворената ми уста, спуска се надолу по гърлото ми и потъва в гърдите ми, изпълвайки ме с толкова празнота, че очаквам всеки момент да се понеса из въздуха.

Дишам.

Тежко.

Някой се прокашля.

— Така, добре, много съжалявам, че се намесвам — казва Уорнър, докато пристъпва напред, — но, Джулиет, трябва да тръгвам. Сигурна ли си, че искаш да останеш тук?

Замръзвам.

— ИЗЧЕЗВАЙ! — провиква се Адам. — Махай се от къщата ми, лайно такова. И да не си се върнал.

— Е — казва Уорнър, килвайки глава към мен. — Забрави. Май нямаш избор. — Подава ми ръка. — Ще ме придружиш ли?

— Никъде няма да я водиш — обръща се срещу него Адам. — Джулиет няма да тръгне с теб, нито ще се съюзява с теб. А сега да те няма.

— Адам. СПРИ! — Гласът ми е по-гневен, отколкото съм очаквала, но вече не мога да се сдържам. — Не ми трябва разрешението ти. Нямам намерение да живея така. Отказвам да се крия вече. Не е нужно да идваш с мен... не е нужно дори да ме разбираш. — Казвам му. — Но ако ме обичаше, нямаше да заставаш на пътя ми.

Уорнър се усмихва.

Адам забелязва това.

— Искаш да ми кажеш нещо ли? — напада го Адам.

— В никакъв случай — отвръща Уорнър. — Джулиет няма нужда от помощта ми. И може *ти* самият да не го осъзнаваш, но за всички останали е очевидно, че вече си загубил битката, Кент.

Адам кипва.

Хвърля се напред, готов да замахне с юмрук, и всичко се случва толкова бързо, че имам време само да ахна, преди да чуя силното изпращяване.

Юмрукът на Адам е застинал на сантиметри от лицето на Уорнър, уловен в дланта му.

Адам е онемял от смайване, цялото му тяло се тресе от внезапно запратената по него енергия. Уорнър се привежда към лицето на брат си и прошепва:

— Не е добра идея да ме нападаш, глупак такъв — после блъсва юмрука му с такава мощ, че Адам полита назад, намирайки за кратко равновесие точно преди да се строполи на земята.

Става веднага. Втурва се през стаята. Още по-бесен.

Кенджи успява да го хване.

Адам крещи на Кенджи да го пусне, да спре да се бърка, а Кенджи завлича Адам до отсрещната стена и го притиска към нея. Смогва някак да отвори входната врата и го издърпва със себе си навън.

Вратата се затръшва след тях.

ДВАЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Джеймс е първата ми мисъл.

Завъртам се и претърсвам стаята с поглед, надявайки се, че е добре, но се оказва, че *Лили* предвидливо го е отвела в спалнята му.

Всички останали са се вторачили в мен.

— Какво беше това, по дяволите? — нарушава тишината *Иън*.

Тримата с *Брендън* и *Уинстън* се блещят насреща ми. *Алиа* стои в ъгъла, обвила тялото си с ръце. *Касъл* явно е под душа.

Уорнър.

Той се привежда към ухото ми и прошепва тихо, за да го чуя само аз.

— Става късно, скъпа, и трябва да се връщам в базата. — Замълчава за миг. — Съжалявам, че отново ще те попитам, но сигурна ли си, че искаш да останеш тук?

Вдигам поглед към очите му. *Кимвам*.

— Трябва да говоря с *Кенджи* — казвам му. — Не знам как са настроени останалите, но не искам да правя нищо без *Кенджи*. — Поколебавам се. — *Мога* — пояснявам, — ако се наложи. Но не искам.

Уорнър кимва. Измества поглед от мен и го насочва към точка зад главата ми.

— Ясно. — *Свъсва* леко вежди. — Надявам се някой ден да ми обясниш с какво толкова те привлича.

— Кой? *Кенджи*?

Още едно кимване.

— О! — казвам аз, примигвайки изненадано. — Той е най-добрият ми приятел.

Уорнър ме поглежда в очите. *Вирва* едната си вежда.

Отвръщам на погледа му.

— Това проблем ли е?

Той оглежда ръцете си и поклаща глава.

— Не, разбира се, че не — отговаря тихо. После се прокашля. — Е, ще се върна утре, става ли? *Тринайсет* — нула — нула.

— Тринайсет — нула — нула... какво?

Уорнър се засмива. Вдига поглед.

— Един часът на обяд.

— Добре.

После се взира с усмивка в очите ми. Задържа погледа си смущаващо дълго върху мен, преди да се обърне и да излезе през вратата. Без нито дума повече.

Иън ме зяпа. За пореден път.

— Аз... ъх, много съм объркан — обажда се Брендън, примигвайки. — Така... какво стана току-що? Усмихна ти се. Наистина ли ти се усмихна?

Полагам големи усилия да не откъсвам поглед от стената.

Кенджи отваря входната врата със замах.

Влиза вътре.

Сам.

— Ти — казва, сочейки ме с присвити очи. — Докарай си задника тук веднага. Трябва да си поговорим.

ДВАЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Завличам се до вратата, а Кенджи сграбчва ръката ми и ме извежда навън. После се обръща и изкрещява на останалите:

— Вечеряйте нещо.

Стоим на площадката пред къщата на Адам и чак сега осъзнавам, че има и друго стълбище, водещо нагоре. Към незнайно какво.

— Хайде, принцесо — подканва ме Кенджи. — Върви след мен.

И тръгваме нагоре.

Четири, пет реда стълби. Може би осем. Или петдесет. Нямам представа. Знам единствено, че докато се доберем до върха им, вече съм останала без дъх и ме е срам, задето съм останала без дъх.

Когато най-сетне успявам да възстановя дишането си, плъзвам поглед наоколо.

Невероятно.

Намираме се на покрива, навън, където светът е катраненочерен, с изключение на звездите и лунния сърп, окачени на небето. Понякога се питам дали планетите все още са там, горе, дали са в същия ред, дали успяват да се разбират след всичкото това време. Навярно можем да си вземем някой и друг урок от тях.

Вятърът се усуква около нас и аз потрепервам, докато тялото ми свикне с температурата.

— Ела тук — казва ми Кенджи. Махва ми към края на покрива и сяда на ръба му, провесвайки крака над най-бързия път към сигурна смърт. — Не се безпокой. — Казва, когато забелязва изражението ми. — Няма страшно. Седя тук доста често.

Щом най-сетне се настанявам до него, дръзвам да погледна надолу. Краката ми се люшкат от върха на света.

Кенджи ме прегръща с една ръка. Потрива рамото ми, за да ме сгрее.

— Е — подхваща той, — кога ще е големият ден? Измисли ли дата?

— Моля? — стряскам се аз. — За какво?

— За деня, в който ще престанеш да си такава *шматка* — казва той, стрелвайки ми остър поглед.

— О! — сепвам се аз. Подритвам във въздуха. — Какво да ти кажа, май такъв ден няма да дойде.

— Да, вероятно си права.

— Я да млъкваш.

— Знаеш ли — подхваща той, — нямам представа къде е Адам.

Сковавам се. Изопвам гръб.

— Добре ли е?

— Ще се оправи — казва Кенджи със смирена въздишка. — Просто е вбесен. И обиден. И засрамен. И всякакви такива емоционални глезотии.

Отново свеждам очи. Кенджи провесва ръка около тила ми и ме придърпва към себе си. Отпускам глава на гърдите му.

Моменти, минути и спомени се надграждат и рухват помежду ни.

— Наистина мислех, че се разбирате — казва накрая Кенджи.

— Да — прошепвам. — Аз също.

Няколко секунди скачат от покрива.

— Ужасен човек съм — казвам тихо аз.

— Какво да се направи — въздъхва Кенджи.

Простенвам. Заравям лице в ръцете си.

Кенджи въздъхва отново.

— Не се безпокой, Кенг също се държа като задник. — Той вдишва дълбоко. — Ама да му се не види, принцесо. — Кенджи ме поглежда, поклаща леко глава и пак вперва очи в нощта. — Точно *Уорнър* ли?

Вдигам поглед.

— За какво говориш?

Кенджи надига едната си вежда.

— Без всякакво съмнение знам, че не си глупава, така че, ако обичаш, не се прави на такава.

Врътвам очи.

— Хич не ми се говори по въпроса отново...

— Изобщо не ми пука дали ти се говори по въпроса. Трябва да го обсъдим. Не може просто да се увличаш по тип като *Уорнър*, без да ми кажеш причината. Трябва да се уверя, че не ти е внедрил някакъв чип в главата.

Мълча почти цяла минута.

— Не се увличам по Уорнър — казвам тихо.

— Да бе, да.

— Сериозно — настоявам аз. — Просто... знам ли. — Въздъхвам. — Не знам какво ми се случва.

— Вика му се хормони.

Стрелвам му свиреп поглед.

— Говоря сериозно.

— Аз също. — Той килва глава. — Това си е биология или нещо такова. Научна му работа. Може би дамските ти части са изпаднали в научен смут.

— *Дамските ми части?*

— О, извинявай — прави се на засегнат Кенджи, — може би предпочиташ да използвам истинската анатомична терминология? Защото дамските ти части изобщо не ме плашат...

— Аха, въздържай се. — Успявам да се позасмея, но жалкият ми опит се превръща във въздишка.

Боже, всичко се променя.

— Той просто е... толкова различен — чувам се да казвам. — Уорнър. Не такъв, за какъвто го мислите. Мил е. Добър. А баща му се държи безкрайно ужасно с него. Не можеш да си представиш. — Казвам със заглъхващ глас, спомняйки си за белезите по гърба му. — И най-вече... не знам... — Умислям се, вперила поглед в мрака. — Той наистина... вярва в мен. — Вдигам поглед към Кенджи. — Глупаво ли звучи?

Кенджи ми изпраща подозрителен поглед.

— Адам също вярва в теб.

— Да — казвам, загледана в черната нощ. — Май е така.

— Какво значи „май е така“? Горкият си мисли, че ти си изобретила въздуха.

Почти се усмихвам.

— Не знам точно коя моя версия харесва. Не съм същата, каквато бях в училищните ни години. Вече не съм онова момиче. А май именно нея иска — казвам и вдигам очи към Кенджи. — Като че ли му се иска да си въобразява, че съм момичето, което не проронва и дума и прекарва живота си в страх. Момичето, което се нуждае от закрилата и

грижите му. Не мисля, че харесва сегашното ми аз. Май му идва в повече.

— Значи, в мига, в който отвори уста, разби мечтите му, а?

— Ще те бутна от покрива.

— Да, определено разбирам какво не ти харесва Адам.

Врътвам очи.

Кенджи се засмива. Отпуска се назад и ме дръпва със себе си. Бетонът подпира главите ни, а небето ни застила от всички страни. Сякаш съм паднала в казан с мастило.

— Знаеш ли, всъщност има логика — казва накрая Кенджи.

— Кое?

— Ами, така де... общо взето цяла вечност си била заключена между четири стени, нали така? Не е като да си пипала сума ти симпатяги цял живот.

— Какво?

— Ами... Адам е бил първото момче, което някога... се е държало мило с теб. Какво ти, сигурно е бил първият човек, който някога се е държал мило с теб. И може да те докосва. Пък и не е... сецаш се... убийствено грозен. — Пауза. — Честно казано, не те виня. Тежко е да си самотен. Всички изпадаме в отчаяние понякога.

— Добре — проточвам бавно.

— Опитвам се да кажа — пояснява Кенджи, — че май е логично да се влюбиш в него. Едва ли не... това се случва по подразбиране. Ако не в него, то в кого? Възможностите ти са били свръхограничени.

— О! — казвам тихо. — Да. По *подразбиране*. — Опитвам да се засмея, но неуспешно. С трудност преглъщам емоциите, заседнали в гърлото ми. — Понякога се чудя дали изобщо съм способна да разграничавам истината от фантазиите.

— Какво искаш да кажеш?

Поклащам глава.

— Не знам — прошепвам главно на себе си.

Мълчанието натежава помежду ни.

— Обичаше ли го наистина...?

Поклебавам се, преди да отговоря.

— Май да? Не знам? — Въздъхвам. — Възможно ли е да обичаш някого и внезапно да спреш да го обичаш? Май не знам какво е любов.

Кенджи въздъхва. Прокарва ръка през косата си.

— Дявол да го вземе — измърморва под носа си.

— Ти бил ли си влюбен някога? — питам го, завъртайки се на една страна, за да го погледна.

Той се вира в небето. Примигва няколко пъти.

— Ъ-ъ.

Обръщам се по гръб разочарована.

— О!

— Колко депресиращо само — казва Кенджи.

— Аха.

— Много сме зле.

— Аха.

— Та, кажи ми отново... какво толкова му харесваш на Уорнър? Да не би случайно да се е разсъблякъл пред теб или нещо такова?

— Моля? — възкликвам аз, доволна, че мракът скрива червенината по лицето ми. — Не. — Побързвам да отговоря. — Не, той...

— По дяволите, принцесо! — Кенджи се размива от сърце. — Не съм предполагал.

Удрям го по ръката.

— Ей... по-нежно! — възроптава той, търкайки удареното място. — Не съм толкова силен като теб!

— Знаеш ли, вече мога да го контролирам донякъде — казвам му с искрена усмивка. — Мога да регулирам силата си.

— Браво на теб. Ще ти купя балон веднага щом светът престане да се въргала в собствените си лайна.

— Благодаря ти — казвам доволно аз. — Добър учител си.

— Добър съм във всичко — изтъква той.

— И скромен.

— И страшно красив.

Задавам се от смях.

— Още не си отговорила на въпроса ми — казва Кенджи. Размърдва се до мен, пхвайки ръце под главата си. — Какво толкова му харесваш на богаташчето?

Вдишвам малка глътка въздух. Съсредоточавам се в най-ярката звезда на небето.

— Харесва ми как се възприемам, когато съм с него — казвам тихо. — Уорнър мисли, че съм силна, умна и талантлива, и наистина

цени мнението ми. Кара ме да се чувствам като равна на него... като жена, способна да постигне колкото него... дори и повече. А когато направя нещо невероятно, дори не се изненадва. Сякаш го е *очаквал* от мен. Не се отнася с мен като с някое крехко момиченце, което постоянно се нуждае от нечия защита.

Кенджи изсумтява.

— Това е защото не си крехко момиченце — отбелязва той. — Ако става въпрос, всички останали трябва да се защитават от *теб*. Ти си същински звяр. — Казва той. После добавя: — Така де, сещаш се... симпатично зверче. Което руши каквото му падне и разцепва земята, и изсмуква живота от хората.

— Чудесно.

— Винаги съм готов да помогна.

— Личи си.

— И това ли е? — пита Кенджи. — Харесваш го само заради характера му, а?

— Моля?

— Всичката тая драма — продължава той, размахвайки ръка във въздуха, — няма нищо общо с това, че е секси и че може да те докосва, когато си поиска?

— Мислиш, че Уорнър е секси?

— Не това казах.

Разсмивам се.

— Харесва ми лицето му.

— Ами докосванияците?

— Какви докосванияци?

Кенджи ме поглежда с ококорени очи и вдигнати вежди.

— Не съм ти Адам, ясно? Не можеш да ме баламосваш с престорената си невинност. Казваш ми, че този тип може да те докосва и си пада по теб, както и ти очевидно си падаш по него, и снощи си спала в леглото му, и ви намирам двамцата в тесния килер... не, чакай, прощавай, не беше килер, а *детска стая*... И какво, не е имало никакви докосванияци? — Той ме гледа втренчено. — Това ли ми казваш?

— Не — прошепвам аз с пламнало лице.

— Просто растеш толкова бързо. Толкова се вълнуваш, че най-сетне можеш да докосваш разни работи, а аз просто искам да се уверя,

че спазваш всички санитарни норми...

— Престани да говориш такива гадости.

— Ей... просто се грижа за т...

— Кенджи?

— Да?

Поемам дълбока глътка въздух. Опитвам да преброя звездите.

— Какво ще правя?

— С кое?

Поколебавам се.

— С всичко.

Кенджи издава странен звук.

— Гръм да ме удари, ако знам.

— Не искам да го правя без теб — прошепвам.

Той се отпуска назад.

— Кой е казал, че ще правиш каквото и да било без мен?

Сърцето ми пропуска няколко удара. Обръщам поглед към Кенджи.

— Какво? — пита той. Вдига вежди. — Изненадана ли си?

— Ще се бориш с мен? — питам аз, притаила дъх. — Ще застанеш до мен? Дори да съм с Уорнър?

Кенджи се усмихва. Поглежда нагоре към небето.

— И още как — отговаря той.

— *Наистина ли?*

— С теб съм, малката. Нали за това са приятелите.

ДВАЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Когато се връщаме в къщата, Касъл стои в далечния ъгъл и разговаря с Уинстън.

Кенджи застива на вратата.

Бях забравила, че Кенджи още не е зървал Касъл на крака, и ме обзема истинска болка при вида му. Що за приятелка съм? Само го затрупвам с проблемите си, без да го попитам за неговите собствени. Сигурно има толкова много на главата си.

Кенджи прекосява стаята зашеметено и спира чак когато достига Касъл. Слага ръка на рамото му. Касъл се обръща. Всички в стаята наблюдават с интерес.

Касъл се усмихва. Кимва веднъж.

Кенджи го придърпва в необуздана прегръдка и го задържа така едва няколко секунди, преди да се откъсне от него. Двамата се взират един в друг, сякаш провеждайки безгласен разговор. Касъл хваща бащински рамото на Кенджи.

Кенджи се ухилва до уши.

После се обръща и ми се усмихва и внезапно ме обзема такова щастие, такова облекчение, такова радостна тръпка при мисълта, че Кенджи ще спи с леко сърце довечера. Имам чувството, че ще се пръсна от щастие.

Вратата се отваря с трясък.

Обръщам се.

Адам прекрачва прага.

Сърцето ми се свива.

Адам прекосява стаята, без дори да ме погледне.

— Джеймс — казва. — Да вървим, приятелче. Време е за лягане.

Джеймс кимва и се изстрелва към стаята си. Адам влиза след него и затваря вратата.

— Върна се вкъщи — казва Касъл с облекчение.

Никой не продумва в първата секунда.

— Добре, време е и ние да се приготвяме за лягане — казва Кенджи, оглеждайки се наоколо. Отива до ъгъла, взема купчина одеяла и започва да ги раздава на хората.

— Всички ли спят на пода? — питам аз.

Кенджи кимва.

— Да — отговаря. — Уорнър беше прав. Като на пижамено парти сме.

Опитвам да се засмея.

Не мога.

Всички започват да се приготвят за спане. Уинстън, Брендън и Иън заемат едната страна на стаята, Алиа и Лили — другата. Касъл спи на дивана.

Кенджи сочи средата на стаята.

— Дватамата с теб сме ей там.

— Колко романтично.

— Ще ти се.

— А Адам къде спи? — питам с нисък глас.

Кенджи хвърля едно одеяло на пода и вдига поглед към мен.

— Кент няма да се върне — казва той. — Спи с Джеймс. Горкото хлапе има ужасни кошмари всяка нощ.

— О! — казвам аз, изненадана и засрамена от себе си, задето съм успяла да го забравя. — Разбира се. — Разбира се. А Кенджи сигурно има непосредствен опит с това. Тримата спяха заедно в базата на Пункт Омега.

Уинстън натиска един ключ. Светлините угасват. Чува се шумолене на одеяла.

— Ако ви чуя да шушукате — казва той, — лично ще изпратя Брендън да ви нарита едно хубаво.

— Нямам намерение да ритам когото и да било.

— Сритай себе си, Брендън.

— Изобщо не разбирам защо сме приятели.

— Моля ви, млъкнете — обажда се Лили откъм ъгъла.

— Чухте дамата — казва Уинстън. — Млъквайте.

— Само ти плямпаш, тъпак — намесва се Иън.

— Брендън, сритай го, ако обичаш.

— Млъквай, друже, няма да ритам ни...

— *Лека нощ* — казва Касъл.

Всички притаяват дъх.

— Лека нощ, сър — прошепва Кенджи.

Обръщам се с лице към него. Той ми се усмихва в тъмнината. И аз му отвърщам с усмивка.

— Лека нощ — оформям с устни.

Той ми намигва.

Клепачите ми се затварят.

ДВАЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Адам не ми обръща внимание.

Не е проронил и дума за вчерашната случка, не показва нито нотка гняв или обида. Говори с всички, смее се с Джеймс, помага със закуската. Освен това се преструва, че не съществувам.

Опитах да му кажа добро утро, а той се направи, че не ме чува. Или пък наистина не ме чу. Може би някак е научил мозъка си нито да ме чува, нито да ме вижда.

Имам чувството, че някой ме удря в сърцето.

Отново и отново.

— И какво правите по цял ден? — питам, мъчейки се да подхвана някакъв разговор. Всички седим на пода с купи със зърнена закуска пред себе си. Събудихме се късно, затова и закусваме късно. Още никой не си е направил труда да събере одеялата, а Уорнър ще се появи след около час.

— Нищо — отговаря Иън.

— Стараем се да не умрем — добавя Уинстън.

— Адски скучно е — казва Лили.

— Защо? — пита Кенджи. — Да не си намислила нещо?

— О — казвам аз. — Не, просто... — Замислям се. — Ами, Уорнър ще пристигне след около час, така че се чудех дали...

Нещо се счупва в кухнята. Порцеланова купа. В мивката. Мръсни прибори се разхвърчават навсякъде.

Адам влиза във всекидневната.

Очите му.

— Кракът му няма да стъпи тук. — Това са първите шест думи, които Адам ми казва от началото на деня.

— Но ние вече се разбрахме — опитвам да кажа. — Ще дойде, за да...

— Това е *моята* къща — казва той с горящи очи. — Няма да го допусна вътре.

Взирам се в Адам, а сърцето се кани да изскочи от гърдите ми. Не бях предполагала, че може да ме погледне с омраза. С толкова много омраза.

— Кент, човече... — чувам гласа на Кенджи.

— НЕ.

— Стига де, брато, няма нужда да...

— Щом толкова много искаш да го видиш — казва ми Адам, — излез от къщата ми. Той обаче няма да стъпи тук. Никога повече.

Примигвам.

Това не се случва наистина.

— А къде да отиде? — пита го Кенджи. — На улицата ли искаш да я изпратиш? За да съобщи някой за нея и да я убият? Да не си откачил?

— Вече не давам и пет пари — казва Адам. — Може да прави каквото си иска. — Отново се обръща към мен. — Искаш да си с него? — Той посочва вратата. — Върви. Чупи си главата.

Лед разяжда тялото ми.

Ставам замаяно. Краката ми са омекнали. Кимам с глава и незнайно защо не мога да спра. Запътвам се към вратата.

— Джулиет...

Обръщам се, въпреки че Кенджи е извикал името ми, а не Адам.

— Недей да ходиш никъде — казва ми той. — Не мърдай. Това е абсурдно.

Ситуацията е излязла извън контрол. Вече не е просто спречкване. В очите на Адам гори чиста, неподправена омраза и съм толкова заслепена от чувство за нереалност, така неподготвена, че не знам как да реагирам. За нищо на света не бих си представила такова стечение на обстоятелствата, не бих повярвала, че ще се получи така.

Истинският Адам не би ме изхвърлил от дома си по този ужасен начин. Не би ми говорил така. Не и онзи Адам, когото познавах някога. Онзи Адам, когото си бях мислила, че познавам.

— Кент — подхваща отново Кенджи, — трябва да се успокоиш. Между двама им с Уорнър няма нищо, ясно? Тя просто се опитва да постъпи правилно...

— *Глупости!* — избухва Адам. — Това са пълни глупости и много добре го знаеш. Само кретен би го отрекъл. Лъгала ме е през цялото време...

— Ама вие дори не сте заедно, човече, нямаш право да я мислиш за своя собственост...

— Не сме късали! — изкрещява Адам.

— Разбира се, че скъсахте — отвърща му гневно Кенджи. — Всеки чифт уши от Омега чу мелодрамата ви в шибания тунел. Всички знаем, че скъсахте. Затова престани да се опъваш.

— Това не се броеше — казва грубо Адам. — Още се обичахме...

— Добре, знаеш ли какво? Все ми е тая. Не ми пука. — Кенджи махва с ръка и врътва очи. — Но в момента се вихри война. Само преди няколко дни я простреляха в гърдите и едва не умря, дявол да го вземе. Не мислиш ли, че е възможно да мисли за нещо по-мощно от вас двамата? Уорнър е шантав, но може да помогне...

— Гледа онзи психопат така, сякаш е *влюбена* в него — излайва насреща му Адам. — Да не мислиш, че не познавам този поглед? Че няма да разбере? Някога гледаше *мен* така. Познавам я... познавам я дяволски добре...

— Може би се лъжеш.

— Престани да я защитаваш!

— Дори не знаеш какви ги говориш — казва му Кенджи. — Държиш се като невменяем...

— Бях по-щастлив — казва Адам, — когато я мислех за *мъртва*.

— Не говориш трезво. Стига с глупостите, човече. Кажеш ли веднъж такова нещо, не можеш да го върнеш...

— О, съвсем трезво говоря — казва Адам. — Напълно, съвършено трезво. — Най-накрая обръща поглед към мен. Стисва юмруци. — Беше ми много по-добре — повтаря той, — когато те мислех за мъртва. Болеше ме много по-малко.

Стените се движат. Пред очите ми играят светли точки, мигам напосоки.

Това не се случва наистина, повтарям си непрекъснато.

Това е просто ужасен кошмар и когато се събудя, Адам отново ще е мил и сърдечен, и прекрасен. Защото той не е толкова жесток. Не и с мен. Никога.

— Точно ти ли можа да ми го причиниш? — продължава Адам. Изглежда отвлечен. — Вярвах ти... казах ти неща, които трябваше да премълча... а сега най-нагло ги използваш срещу мен. Не мога да

повярвам, че се държиш така. Че си се влюбила в *него*. Какво ти става, по дяволите? — Пита той, повишавайки глас. — Колко сбъркана трябва да си?

Страх ме е да проговоря.

Да раздвижа устни.

Страх ме е, че ако помръдна дори със сантиметър, тялото ми ще се прекърши надве и всички ще видят, че вътрешностите ми са направени не от друго, а от всички сълзи, които преглъщам в момента.

Адам поклаща глава. От гърлото му се изтръгва тъжен, неестествен смях.

— Не смееш дори да го отречеш — казва той. — Невероятно.

— Остави я на мира, Кент — намесва се внезапно Кенджи със смъртоносно остър глас. — Сериозно говоря.

— Това *не* ти влиза в работата...

— Държиш се като задник...

— Да не мислиш, че ми пука какво мислиш за мен? — обръща се срещу него Адам. — Нямах право да се месиш, Кенджи. Не е казано, че трябва да я защитаваш само защото я е страх да проговори...

Имам чувството, че съм излязла от себе си. Че тялото ми се е свлякло на пода, а аз наблюдавам отстрани как Адам се превръща в съвършено различно човешко същество. Всяка дума. Всяка обида, която запраща към мен, като че ли чупи костите ми. Не след дълго от мен ще останат само кръв и туптящо сърце.

— Излизам — казва Адам. — Излизам и не искам да е тук, когато се върна.

Не плачи, повтарям си.

Не плачи.

Това не се случва наистина.

— Двамата с теб — казва ми Адам с груб, яростен глас — бяхме *дотук*. Край! — Изръмжава той. — Не искам да те виждам повече. Никъде по света и в никакъв случай в собствената ми къща. — Взира се в мен, а гърдите му бушуват. — Така че изчезвай. Махай се оттук, преди да съм се върнал.

Прекосява с гневни крачки стаята. Грабва палтото си. Отваря вратата.

Стените се разтърсват, когато я затръшва.

ДВАЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Стоя по средата на стаята с празен поглед.

Внезапно настръхвам от студ. Ръцете ми като че ли треперят. Или пък са костите ми. Може би костите ми треперят. Тръгвам нанякъде с бавни, механични движения, съзнанието ми още е замъглено. Смътно съзнавам, че някой ми говори нещо, но съм твърде съсредоточена в търсенето на палтото си, защото умирам от студ. Толкова е *студено* тук. Задължително трябва да намеря палтото си. И ръкавиците дори. Не спирам да треперя.

Обличам палтото. Пъхвам ръце в джобовете. Имам чувството, че някой ми казва нещо, но не го чувам през странната мъгла, притъпяваща сетивата ми. Стисвам юмруци и пръстите ми напипват нещо пластмасово.

Пейджърът. Почти бях забравила за него.

Изваждам го от джоба си. Съвсем мъничък е; тънко черно правоъгълниче с копче от едната страна. Натискам го, без дори да се замисля. Натискам го отново и отново, и отново, защото действието някак ме успокоява. Укротява нервите ми. *Щрак-щрак*. Харесва ми монотонността на движението. *Щрак*. *Щрак-щрак*. Не знам какво друго да направя.

Щрак.

Две ръце кацат върху раменете ми.

Обръщам се. Касъл стои зад мен с натежали от тревога очи.

— Никъде няма да ходиш — казва ми. — Ще разрешим въпроса. Всичко ще се нареди.

— Не. — Езикът ми е пепел. Зъбите ми са се оронили. — Трябва да вървя.

Не мога да спра да натискам копчето на пейджъра.

Щрак.

Щрак-щрак.

— Ела да седнеш — казва ми Касъл. — Адам е ядосан, но ще му мине. Сигурен съм, че не говореше сериозно.

— Аз пък съм сигурен, че говореше доста сериозно — обажда се Иън.

Касъл му стрелва остър поглед.

— Не можеш да си тръгнеш — казва Уинстън. — Нали уж щяхме да ритаме задници заедно. Ти обеща.

— Да — намесва се Лили, мъчейки се да прозвучи ведро. Очите й обаче са напрегнати, събрани от страх или тревога, и осъзнавам, че се бои за мен.

Не *от* мен.

За мен.

Чувството е толкова странно.

Щрак-щрак-щрак.

Щрак-щрак.

— Оставиш ли ни — казва тя, правейки опит да се усмихне, — ще трябва да живеем така завинаги. А не искам да прекарам остатъка от живота си с куп миризливи мъжаги.

Щрак.

Щрак-щрак.

— Не си тръгвай — казва Джеймс. Изглежда толкова тъжен. Толкова сериозен. — Съжалявам, че Адам се държа гадно с теб. Но не искам да умираш. — Казва той. — И не предпочитам да си мъртва. Кълна ти се.

Джеймс. Миличкият Джеймс. Сърцето ми се къса, като гледам очите му.

— Не мога да остана. — Гласът ми звучи странно. Сломено. — Адам говореше сериозно...

— Ще бъдем група доста жалки хорица, ако ни оставиш — прекъсва ме Брендън. — И трябва да се съглася с Лили. Не искам да живея така още дълго.

— Но как...

Входната врата се отваря със замах.

— ДЖУЛИЕТ... *Джулиет...*

Завъртам се.

Уорнър стои на входа със зачервено лице и вълнуващи се гърди и ме гледа така, сякаш съм призрак. Прекосява стаята с широки крачки, преди да съм успяла да кажа и дума, и хваща лицето ми в длани, изучавайки ме трескаво с очи.

— Добре ли си? — пита ме. — Боже... добре ли си? Какво стана?
Добре ли си?

Той е тук.

Тук е и искам единствено да се разпадна, но не го правя.

Не си позволявам.

— Благодаря ти — смогвам да кажа. — Благодаря, че дойде...

Той ме обвинява с ръце, без да изглежда смутен от осемте чифта очи около нас. Просто ме притиска към себе си, обхванал с една ръка кръста ми, а с другата тила ми. Лицето ми е заровено в гърдите му, а топлината му вече ми е толкова позната. Учудващо утешителна. Прокарва длан нагоре-надолу по гърба ми, привеждайки глава към мен.

— Какво има, скъпа моя? — прошепва. — Какво се е случило?
Моля те, кажи ми...

Примигвам.

— Искаш ли да те отведе оттук?

Не отговарям.

Вече не знам какво искам и от какво се нуждая. Всички ме убеждават да остана, но това не е техният дом. Това е къщата на Адам, а вече е повече от ясно, че той ме ненавижда. Но в същото време не искам да изоставям приятелите си. Не искам да изоставям Кенджи.

— Искаш ли аз да си тръгна? — пита ме Уорнър.

— Не — отговарям бързо. — Не.

Уорнър се отдръпва от мен съвсем мъничко.

— Кажи ми какво искаш от мен — настоява отчаяно той. —
Кажи ми какво да направя и ще го направя.

— Това е най-откаченото нещо, което съм виждал досега — отбелязва Кенджи. — Нямахте да го повярвам, каквото ще да става. По никакъв начин.

— Като сапунена опера е — кимва Иън. — Но с по-долнопробни актьори.

— Аз пък мисля, че е сладко — казва Уинстън.

Изтръгвам се рязко от ръцете на Уорнър и се завъртам. Всички ни зяпат. Само Уинстън се усмихва.

— Какво става тук? — пита ги Уорнър. — Защо Джулиет изглежда така, сякаш е на път да се разплаче?

Никой не отговаря.

— Къде е Кент? — пита Уорнър с присвити насреща им очи. — Какво ѝ е направил?

— Излезе — отговаря Лили. — Тръгна си преди малко.

Уорнър обмисля получената информация и очите му притъмняват. Обръща се към мен.

— Моля те, кажи ми, че вече нямаш намерение да оставаш тук.

Заравям лице в ръцете си.

— Всички искат да помогнат... да се борят... с изключение на Адам. Но не могат да си тръгнат. А аз не искам да ги изоставям.

Уорнър въздъхва. Затваря очи.

— Тогава остани — казва нежно. — Щом така искаш. Остани. Не ми пречи да идвам дотук.

— Не мога — казвам му. — Трябва да вървя. Не ми е позволено да остана тук.

— Какво? — Гняв. Прехвърча през очите му. — Как така не ти е позволено?

— Адам не ме иска тук. Трябва да си тръгна, преди да се е върнал.

Челюстта на Уорнър се стяга. Очите му остават приковани в мен цял век. Почти *виждам* как разсъждава — как умът му работи с невероятна скорост, търси решение.

— Добре — казва накрая. — Добре. — Въздъхва. — Кашимото. — Казва изведнъж, без да откъсва очи от мен.

— Тук, сър.

Уорнър се въздържа да направи гримаса, когато се обръща към Кенджи.

— Ще настаня групата ти в личната ми тренировъчна зала в базата. Ще ми е нужен един ден да се погрижа за подробностите, но ще ви подсигурия лесен и сигурен достъп. Ще направиш себе си и екипа си невидими и всички ще следвате инструкциите ми. Ще можете да останете в базата, докато се подготвим за изпълнението на първата фаза от плана ни. — Пауза. — Съгласен ли си с този вариант?

Кенджи изглежда отвратен.

— Не, разбира се.

— Защо не?

— Защото искаш да ни заключиш в „личната си тренировъчна зала“ — обяснява Кенджи, рисувайки кавички с пръстите си. — Защо

просто не си признаеш, че целта ти е да ни хвърлиш в клетка и да ни убиеш бавно? Да не ме смяташ за олигофрен? Как пък реши, че ще повярвам на такава измишльотина?

— Ще се погрижа да ви хранят добре и редовно — откликва Уорнър. — Условията за живот ще са скромни, но не и по-скромни от сегашните ви. — Казва той, махвайки с ръка из стаята. — Този вариант ще ни даде идеална възможност да се виждаме и да планираме следващите си ходове. Несъмнено си наясно, че излагаш всички на риск, като ги държиш на нерегулирана територия. Мога да подсигурия по-голяма безопасност на теб и приятелите ти.

— Добре, но защо ти е да го правиш? — пита Иън. — Защо ти е да ни помагаш и да ни храниш, да се грижиш за оцеляването ни? Няма логика...

— Няма нужда от логика.

— Естествено, че има — парира го Лили. Очите ѝ са каменни, гневни. — Ще влезем във вражеска военна база и директно ще ни убият. — Озъбва му се тя. — Това може да е някакъв долен номер.

— Хубаво — казва Уорнър.

— Хубаво какво? — пита Лили.

— Не идвайте.

— О! — примигва тя.

Уорнър се обръща към Кенджи.

— Да разбирам ли, че официално отказвате предложението ми?

— Точно така, не, благодаря — потвърждава Кенджи.

Уорнър кимва. Обръща се към мен.

— Тръгваме ли?

— Но... не... — Започвам да се паникьосвам, погледът ми прескача от Уорнър към Кенджи и обратно към Уорнър. — Не мога просто да си *тръгна*... и да не ги видя повече...

Обръщам се към Кенджи.

— И просто ще продължите да живеете тук? — питам го аз. — И повече няма да ви видя?

— Можеш да останеш тук с нас. — Кенджи скръства ръце на гърдите си. — Не е нужно да си тръгваш.

— Сам знаеш, че не мога да остана тук — казвам му с ядосан, ранен глас. — Знаеш, че Адам говореше сериозно... ще побеснее, ако още съм тук, като се върне...

— Значи, просто ще си обереш крушите? — пита остро Кенджи.
— Ще обърнеш гръб на всички ни — той махва към останалите — само защото на Адам му е скимнало да се държи като кретен? Ще се откажеш от всички нас заради Уорнър?

— Кенджи... не е... нямам къде другаде да отида! Какво ще...

— *Остани.*

— Адам ще ме изхвърли...

— Не, няма — уверява ме Кенджи. — Няма да му позволим.

— Нямам намерение да му се натрапвам. Нито да го моля. Позволете ми да си тръгна с поне капка достойнство...

Кенджи вдига ядосано ръце.

— Ама че *простотия!*

— Ела с мен — казвам му. — Моля те... не искам да се разделяме...

— Няма начин — казва той. — Рисковано е, Джул. Не знам какво се случва между двама ви — той махва с ръка между мен и Уорнър, — но не мога да заложа всички тези съдби на карта заради емоции и догадки. Него може и да го е грижа за *теб* — казва Кенджи, — но не му пука за нас. — Той поглежда към Уорнър. — Прав ли съм?

— За кое? — пита Уорнър.

— Пука ли ти за нас? За оцеляването ни... за доброто ни?

— Не.

Кенджи едва не се изсмива.

— Е, поне си откровен.

— Предложението ми обаче още е в сила. И само идиот би го отхвърлил — добавя Уорнър. — Всички ще умрете, ако останете тук, и го знаеш по-добре от мен.

— Ще рискуваме.

— Не — прошепвам аз. — Кенджи...

— Всичко ще е наред — уверява ме той. Челото му е свъсено, а очите му натежават от тревога. — Сигурен съм, че ще намерим начин да се видим някой ден. Постъпи така, както сметнеш за редно.

— Не — опитвам да кажа. Опитам да дишам. Дробовете ми се издуват, сърцето ми препуска така бясно, че го чувам в ушите си. Обливат ме горещи и студени вълни, твърде горещи и твърде студени, и в главата ми се върти само една мисъл: не, не биваше да се получава така, не биваше всичко да рухва, не и отново, не и отново...

Уорнър ме хваща за раменете.

— Моля те — подхваща с напрегнат, тревожен глас. — Моля те, не го прави, скъпа. Умолявам те да не го правиш...

— По дяволите, Кенджи! — избухвам аз, откъсвайки се от Уорнър. — Моля те, за бога, не бъди глупак. Трябва да дойдеш с мен... нужен си ми...

— А на мен ми е нужна някаква гаранция, Джул — Кенджи кръстосва стаята, вплел пръсти в косата си, — не мога просто да си втълпя, че всичко ще е наред...

Обръщам се задъхано към Уорнър и стисвам юмруци.

— Дай им каквото искат. Не ме интересува какво е — казвам му. — Моля те, трябва да преговаряш с тях. Трябва да се споразумеете. Имам нужда от него. Имам нужда от приятелите си.

Уорнър ме гледа дълго време.

— Моля те — прошепвам аз.

Той извързва поглед. Пак го насочва към мен.

Накрая поглежда Кенджи в очите. Въздъхва.

— Какво искате?

— Аз искам гореща вана — обажда се Уинстън.

После се изкискава.

Изкискава се наистина.

— Двама от хората ми са болни и ранени — казва Кенджи, незабавно превключвайки на нова вълна. Гласът му е насечен, остър. Безчувствен. — Нужни са им лекарства и медицинска помощ. Не искаме да ни следиш, не искаме да ни налагаш вечерен час и не искаме да ядем храната от автоматите. Искामе протеини. Плодове. Зеленчуци. Истинска храна. Искаме свободен достъп до души. Ще ни трябва и нови дрехи. И искаме да сме въоръжени непрекъснато.

Уорнър стои толкова неподвижно до мен, че вече почти не чувам дишането му. Главата ми пулсира шумно, а сърцето ми продължава да препуска в гърдите ми, но съм се успокоила достатъчно, че да дишам по-спокойно.

Уорнър свежда поглед към мен.

Задържа го върху лицето ми за момент, преди да затвори очи. Въздъхва рязко. Вдига поглед.

— Добре — казва.

Кенджи се взира в него.

— Какво... ама ти *сериозно* ли?

— Ще се върна утре в четиринайсет часа, за да ви отведа в новото ви жилище.

— Майко мила! — Уинстън подскача на дивана. — Майко мила, майко мила, майко *мила*...

— Взела ли си всичко необходимо? — пита ме Уорнър.

Кимвам.

— Хубаво — казва той. — Да вървим.

ДВАЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Уорнър държи ръката ми.

Имам енергия само колкото да се съсредоточа в този мъничък, странен факт, докато ме води надолу по стълбите към подземния паркинг. Отваря вратата на танка, помага ми да се кача, после я затваря.

Качва се на шофьорското място.

Запалва двигателя.

Вече сме на пътя, а съм мигнала само шест пъти, откакто сме напуснали къщата на Адам.

Все още не мога да повярвам, че всичко това се случи наистина. Не мога да повярвам, че всички ще работим заедно. Не мога да повярвам, че казах на Уорнър какво да направи и той ме *послуша*.

Обръщам се към него. Чувството е странно: никога не съм изпитвала такава сигурност, такова облекчение от това, че е до мен. Не съм предполагала, че е възможно.

— Благодаря ти — прошепвам му, едновременно признателна и гузна заради случилото се. Заради това, че изоставих Адам. Чак сега осъзнавам, че след този ми избор няма връщане назад. Сърцето още ме боли. — Наистина, страшно много ти благодаря. — Натъртвам. — За това, че ми се притече на помощ. Оценявам...

— Моля те — прекъсва ме той. — Умолявам те да спреш.

Замълчавам.

— Не мога да понеса болката ти — обяснява той. — Чувствам я толкова силно и направо ме влудява... *моля те...* — Повтаря. — Недей да тъгуваш. Недей да страдаш. Не се чувствай виновна. Не си направила нищо лошо.

— Съжалявам...

— Недей и да съжаляваш — казва той. — Божичко, единствената причина да не убия Адам заради поведението му е защото не искам да те разстройвам повече от това.

— Прав си — казвам след момент. — Но проблемът не е само в него.

— Моля? — пита той. — Какво имаш предвид?

— Не искам да убиваш никого — казвам му. — Не само Адам.

От гърлото на Уорнър се изтръгва остър, странен смях. Той изглежда почти облекчен.

— Имаш ли други условия?

— Не.

— Значи, не искаш да ме вкараш в правия път? Нямах километричен списък с неща, върху които трябва да работя?

— Не. — Взирам се през прозореца. Гледката е потискаща. Студена. Покрита с лед и сняг. — Нямах дефекти, каквито и аз самата да нямам. — Казвам тихо. — И ако имам малко мозък, първо ще намеря начин да коригирам своите.

И двамата се умълчаваме за момент. Напрежението е толкова осезаемо в това тясно пространство.

— Ейрън? — казвам, наблюдавайки прелитация покрай нас пейзаж.

Чувам тихото щракване в гърлото му. Колебанието. За пръв път използвам собственото му име така непринудено.

— Да? — казва той.

— Искам да знаеш — подхващам аз, — че не те мисля за луд.

— Какво? — стряска се той.

— Не те мисля за луд. — Светът навън губи очертанията си заради скоростта. — И не мисля, че си психопат. Освен това не мисля, че си болно, извратено чудовище. Не мисля, че си безсърдечен убиец, и не мисля, че заслужаваш да умреш, не мисля, че си жалък. Нито глупав. Нито страхливец. Не вярвам в никое от нещата, които хората говорят за теб.

Обръщам се към него.

Уорнър гледа вторачено през предното стъкло.

— Наистина ли? — Гласът му е толкова тих и уплашен, че едва го чувам.

— Наистина — потвърждавам аз. — Просто сметнах, че е редно да ти го кажа. Не се опитвам да те вкарам в правия път, не мисля, че има нужда. Не се опитвам да те превърна в някой друг. Просто искам

да си себе си. Защото мисля, че познавам истинския Уорнър. Мисля, че съм го виждала.

Уорнър не казва нищо, гърдите му се надигат и спадат.

— Не ме е грижа кой какво разправя за теб — казвам му. — Мисля, че си добър човек.

Уорнър мига все по-бързо. Чувам дишането му.

Вдишва, издишва.

Неравномерно.

Мълчи.

— Вярваш ли ми? — питам след момент. — Усецаш ли, че казвам истината? Че говоря откровенно?

Уорнър е вкопчил ръце във волана. Кокалчетата му са побелели.

Кимва с глава.

Само веднъж.

ТРИЙСЕТА ГЛАВА

Уорнър още не ми е казал и дума.

Влязохме в стаята му с помощта на Дилайло, когото Уорнър незабавно освободи. Чувството да се върна тук, в стаята, където съм изпитвала и страх, и утеха, е едновременно странно и познато.

Вече не ме кара да се притеснявам.

Това е стаята на Уорнър. А сега не ме е страх от него.

Изминалите няколко месеца го трансформираха в очите ми, а последните два дни бяха изпълнени прозрения, от които още се съвземам. Не мога да отрека, че вече ми се струва коренно различен.

Имам чувството, че го разбирам, както никога досега.

Той е като ужасено, изтерзано животно. Същество, прекарало целия си живот затворено в клетка, бито и малтретирано. Принуден е бил да живее по чужди правила и никога не му е дадена възможност да избере друго. И макар да разполага с всичко необходимо за убийството на човек, е твърде емоционално раним, за да използва тези си умения срещу баща си, срещу човека, превърнал го в убиец. Защото колкото и необяснимо да звучи, още си мечтае баща му да го обикне.

И го разбирам.

Наистина го разбирам.

— Какво се случи? — пита ме най-накрая Уорнър.

Седя на леглото му, той стои до вратата, вперил поглед в стената.

— Какво имаш предвид?

— С Кент — пояснява той. — По-рано. Какво ти е казал?

— О! — Изчервявам се. Засрамена. — Изрита ме от къщата си.

— Но защо?

— Беше побеснял — обяснявам аз. — Понеже те защитавах.

Понеже те бях поканила да се върнеш.

— О.

Почти чувам как сърцата ни туптят в спусналата се помежду ни тишина.

— Защищавала си ме — казва накрая Уорнър.

— Да.

Не изрича нищо повече.

Нито пък аз.

— Значи, накарал те е да си тръгнеш — подхваща след малко Уорнър, — защото си ме защищавала?

— Да.

— Това ли е всичко?

Сърцето ми препуска диво. Внезапно се напругам.

— Не.

— Имало е и друго?

— Да.

Уорнър примигва, без да откъсва очи от стената. Без да помръдва.

— Така ли?

Кимвам.

Той не казва нищо.

— Ядоса се — прошепвам аз, — защото не се съгласих с него, че си побъркан. И ме обвини — продължавам колебливо, — че съм влюбена в теб.

Уорнър издиша рязко. Докосва с ръка касата на вратата.

Сърцето ми бие като лудо.

Очите на Уорнър са залепени за стената.

— И ти си му казала, че говори глупости.

Дишай.

— Не.

Уорнър се обръща, но само наполовина. Виждам профила му, неравномерното вълнение на гърдите му. Сега се вижда директно във вратата и е очевидно, че му коства големи усилия да проговори.

— Тогава си ми казала, че е обезумял, че сигурно си е загубил ума, щом говори така.

— Не.

— Не — повтаря като ехо той.

Опитвам да не помръдвам.

Уорнър си поема дълбока, треперлива глътка въздух.

— Тогава какво си му казала?
Седем секунди загиват помежду ни.
— Нищо — прошепвам.
Уорнър е напълно неподвижен.
Аз не дишам.
Никой не проговаря цяла вечност.
— Разбира се — казва накрая той. Изглежда блед, нестабилен. —
Не си му отвърнала. Разбира се.
— Ейрън... — Ставам на крака.
— Чака ме много работа преди утре — казва той. — Особено при
положение че приятелите ти ще ни гостуват в базата. — Посяга с
разтреперани ръце към вратата. — Прости ми, но трябва да вървя.

ТРИЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Решавам да си взема вана.

Никога досега не съм си взимала вана.

Разтърсвам се из банята, докато ваната се пълни с топла вода, и откривам купища ароматен сапун. Какви ли не видове. С какви ли не размери. Всеки сапун е обвит в парче дебела пергаментова хартия и завързан с канап. На всяка опаковка има етикет, обозначаващ аромата.

Взимам едно от вързопчетата.

ЛОНИЦЕРА

Държа сапуна в ръка и си спомням колко различно изживяване бе къпането в Пункт Омега. Нямахме подобни глезотийки. Сапуните ни бяха груби, миришеха странно и общо взето не вършеха голяма работа. Кенджи носеше по някой калъп на тренировъчните ни часове, чупеше парчета от него и ме замеряше, когато се разконцентрирах.

Незнайно защо споменът ме кара да се разчувствам.

Сърцето ми подскача от радост при мисълта, че приятелите ми ще дойдат утре. Наистина се случва, казвам си. Ще бъдем неудържими, всички заедно. Нямам търпение.

Изучавам по-внимателно етикета.

Върхови нотки на жасмин и нюанси на грозде. Леки нотки на люляк, лоницера, роза и канела. Нотките на портокаловия цвят и прахообразната основа завършват аромата.

Звучи прекрасно.

Открадвам един от сапуните на Уорнър.

Току-що изкъпана съм и нося чисто нови дрехи.

Непрекъснато душа кожата си, приятно изненадана от удоволствието да ухаеш на цвете. Досега не съм ухаляла на нищо. Постоянно галя с пръсти ръцете си, възхищавайки се на разликата, която един качествен сапун може да донесе. Никога през живота си не съм се чувствала толкова чиста. Не знаех, че сапунът може да се пени

така и да се отразява толкова благотворно на тялото ми. Сапуните, които съм използвала досега, винаги изсушаваха кожата ми и ме караха да се чувствам некомфортно през следващите няколко часа. Този обаче е смайващ. Приказен. Чувствам кожата си мека и гладка, и безкрайно освежена.

Освен това нямам абсолютно никаква работа.

Сядам на леглото на Уорнър и подпъхвам краката си под тялото. Впервам поглед във вратата на кабинета му.

Толкова се изкушавам да проверя дали не е отключена.

Съвестта ми обаче надделява.

Потъвам сред възглавниците с въздишка. Вдигам завивките с крака и се сгушвам под тях.

Затварям очи.

В съзнанието ми моментално нахлуват спомени за бясното лице на Адам, стиснатите му юмруци, обидните му думи. Опитвам да ги прогоня, но не успявам.

Клепачите ми се вдигат рязко.

Питам се дали някога ще ги видя отново с Джеймс.

Може би именно това е целял Адам. Да се върне към стария си живот с малкото си братче. Да не се тревожи вече за разпределянето на оскъдната храна между още осем гърла; така ще оцелеят много по-дълго.

И после какво? Въпросът изниква неканен в съзнанието ми.

Ще бъде сам. Без храна. Без приятели. Без приходи.

Сърцето ми се къса при мисълта. Представям си как се бори с живота, с каква мъка се грижи за брат си. Защото, макар и вече той да ме мрази, аз като че ли никога няма да отвърна на тези му чувства.

Дори не знам дали разбирам какво се случи помежду ни.

Струва ми се невъзможно двамата с Адам да се отчуждим и разделим така ненадейно. Изпитвам толкова силни чувства към него. Беше до мен, когато си нямах никого; даде ми надежда, когато най-много се нуждаех от нея; обичаше ме, когато всички други ме отбягваха. Той не е човек, когото искам да изкореня от живота си.

Искам го до себе си. Искам си приятеля обратно.

Но сега осъзнавам, че Кеңджи е бил прав.

Адам беше първият и единствен човек, който някога ми е показвал състрадание. Първият и по онова време единствен човек,

който можеше да ме докосва. Бях зашеметена от изумление, убедена, че съдбата ни е събрала. Татуировката му беше като снимка на сънищата ми.

Мислех, че е символ на нас двамата. На бягството ми. На щастливия живот, който ни очаква.

И наистина беше така.

Но и не беше.

Ще ми се да се изсмея на собствената си слепота.

Наистина ни свързваше. Татуировката. Наистина ни свързваше двамата с Адам, но не защото бяхме родени един за друг. Не защото той беше бягството ми към свобода. А защото ни свързва нещо голямо. Надежда, която никой от двамата ни не бе успял да види.

Уорнър.

Бяла птица с корона от златисти шарки върху главата.

Светлокожо момче със златисти коси, водачът на Сектор 45.

Винаги е бил той. Още от самото начало.

Свързката.

Уорнър, братът на Адам, мой пленител, а сега и приятел. Неволно беше събрал двамата ни с Адам. А близостта с Адам ми вдъхна нов вид сила. Тогава още бях уплашена, сломена, а Адам се грижеше за мен, даде ми причина да надигна глава, когато бях твърде слаба, за да създавам, че винаги е имало такава. Всичко беше резултат от привързаността ми и отчаяната нужда от физически контакт. Две неща, от които дотогава бях лишавана и с които бях напълно незапозната. Нямах с какво да сравня тези две свършено нови изживявания.

Нищо чудно, че се мислех за влюбена.

Но макар да не знам много, определено знам, че ако Адам ме обичаше истински, нямаше да се отнесе с мен така. Нямаше да предпочита да ме види мъртва.

Знам го, защото станах свидетел на обратното.

Защото наистина умирах.

И Уорнър не ми позволи да умра. Беше ми ядосан и обиден, и то с причина. Току-що бях изтръгнала сърцето от гърдите му; бях му позволила да се надява, че връзката ни има шанс. Бях му позволила да излее душата си пред мен; бях му позволила да ме докосне така, както Адам не ме беше докосвал. Не го помолих да спре.

Всеки сантиметър от тялото ми казваше „да“.

А после се отказах от желанието си. Защото бях уплашена и объркана, и разкъсвана от вътрешна борба. Защото мислех за Адам.

Уорнър ми призна за любовта си към мен, а в замяна на това аз го обидих и го излъгах, и му се разкрещях, и го отблъснах. А когато му се отдаде шанс да ме гледа как умирам, той не го направи.

Намери начин да спаси живота ми.

Без да очаква възнаграждение. Съзнавайки, че съм влюбена в друг и че като спаси живота ми, може единствено да ме върне на другия.

А сега, честно казано, не знам как би постъпил Адам, ако умирах пред него. Не знам дали би спасил живота ми. Ала тази несигурност сама по себе си ми дава сигурността, че нещо не е било наред помежду ни. Нещо не е било истинско.

Може би и двамата сме се влюбили в илюзията за нещо повече.

ТРИЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Отварям очи.

Съвършено тъмно е. Тихо. Изправям се твърде бързо.

Явно съм задрямала. Нямам представа колко е часът, но след бърз оглед на стаята установявам, че Уорнър го няма.

Измъквам се от леглото. Още съм с чорапи, и слава богу... обвивам тялото си с ръце, треперейки, докато леденият зимен въздух прониква през тънката материя на тениската ми. Косата ми още е леко влажна от ваната.

Вратата на кабинета е открехната.

През пролуката се разлива малко светлина и се питам дали в действителност е забравил да затвори вратата, или току-що е влязъл. А може би изобщо не е вътре. Този път обаче любопитството ми надделява над съвестта.

Искам да узная къде работи и как изглежда бюрото му, искам да узная дали е разхвърлян, или подреден, дали държи лични вещи в кабинета си. Чудя се дали има свои снимки като дете.

Или портрет на майка си.

Пристъпвам на пръсти, усещайки как пеперудите в стомаха ми се разбудят. Няма защо да се притеснявам толкова, казвам си. Не правя нищо незаконно. Просто ще проверя дали е вътре и ако не е, ще си тръгна. Ще вляза само за секунда. Няма да ровя из вещите му.

В никакъв случай.

Поколебавам се пред вратата. Толкова е тихо, че вероятно би чул силното туптене на сърцето ми. Не знам защо съм толкова уплашена.

Почуквам два пъти на вратата и побутвам навътре.

— Ейрн, тук ли...

Нещо се разбива на пода.

Отварям вратата изцяло и влетявам вътре, спирайки внезапно веднага след прага. Смаяна съм.

Кабинетът му е огромен.

Голям е колкото цялата спалня и дрешника, взети заедно. По-голям дори. Толкова е просторно — има достатъчно място за дългата съвещателна маса с по шест стола от двете ѝ страни. За диван и няколко странични масички, разположени в единия ъгъл. Огромна библиотека заема една от стените. Полиците ѝ са затрупани с книги. На път са да се счупят от книги. Стари книги и нови книги, и книги с разпадащи се гръбчета.

Всички мебели са изработени от тъмно дърво.

Дърво, толкова тъмнокафяво, че изглежда направо черно. Изчистени, прави линии, прости форми. Нищо претенциозно или обемисто. Никаква кожа. Никакви луксозни кресла или сложни дърворезби. Минималистична обстановка.

Съвещателната маса е отрупана с папки и документи, с класьори и бележници. Подът е застлан с дебел, мек ориенталски килим, подобен на онзи в дрешника. Бюрото се намира в далечния край на стаята.

Уорнър ме гледа втрещено.

Облечен е единствено в панталони и чорапи, без риза и колан. Стои пред бюрото си, стиснал нещо в ръце — нещо, което не мога да видя от мястото си.

— Какво правиш тук? — пита ме той.

— Вратата беше отворена. — Ама че глупав отговор.

Той се пули насреща ми.

— Колко е часът? — питам го.

— Един и трийсет сутринта — отговаря механично той.

— О.

— Най-добре се връщай в леглото. — Не знам защо е толкова притеснен. Защо очите му постоянно се стрелкат към вратата.

— Не ми се спи вече.

— О. — Пръстите му опипват смутено предмета, който се оказва малко бурканче. Той го оставя на бюрото зад себе си, без да се обръща.

Днес е много странен, мисля си. Сякаш не е на себе си. Обикновено е толкова сдържан, самоуверен. Но напоследък е неспокоен в мое присъствие. Тази променливост ме притеснява.

— Какво правиш? — питам го.

Помежду ни има около три метра разстояние и никой от двамата ни не понечва да го скъси. Говорим си, сякаш се виждаме за пръв път,

сякаш сме непознати, изпаднали в смущаваща ситуация. Което е нелепо.

Правя няколко крачки през стаята, за да стигна до него.

Той застива.

Аз спирам.

— Всичко наред ли е?

— Да — отговаря припряно той.

— Какво е това? — питам, сочейки към малкото пластмасово бурканче.

— Най-добре се връщай в леглото, скъпа. Сигурно ти се спи повече, отколкото предполагаш...

Аз отивам до него, пресягам се и взимам бурканчето, преди да е успял да реагира.

— Нарушаваш личното ми пространство — казва рязко той с малко по-типичен за себе си тон. — Върни ми го...

— Лекарство? — изненадвам се аз. Завъртам малкото бурканче в ръцете си и прочитам етикета. Вдигам поглед. Вече разбирам. — Това е против белези.

Той прокарва ръка през косата си. Поглежда към стената.

— Да — потвърждава. — А сега ми го върни, ако обичаш.

— Искаш ли помощ? — предлагам аз.

Той замръзва.

— Моля?

— За гърба ти е, нали?

Той прокарва длан през устата и брадичката си.

— Да разбирам ли, че няма да ми позволиш да запазя дори капчица самоуважение?

— Не знаех, че белезите ти те притесняват — казвам му.

Правя стъпка напред.

Той прави стъпка назад.

— Не ме притесняват.

— Тогава за какво ти е това? — Вдигам бурканчето в ръка. — Откъде изобщо го намери?

— Не е нищо особено... просто... — Той поклаща глава. — Дилайло ми го набави. Смешно е. Направо съм за смях.

— Защото не достигаш гърба си?

Той ме гледа безмълвно. Въздъхва.

— Обърни се — казвам му аз.
— Не.
— Държиш се странно без всякаква причина. Вече съм виждала белезите ти.
— Не е казано, че трябва да ги виждаш отново.
Не успявам да сдържа усмивката си.
— Какво? — пита той. — Кое ти се струва толкова смешно?
— Просто не ми приличаш на човек, който би се срамувал от подобно нещо.
— Не се срамувам.
— Очевидно.
— Моля те — казва той, — просто се върни в леглото.
— Напълно будна съм.
— Това не е мой проблем.
— Обърни се — повтарям аз.
Той присвива очи.
— Защо изобщо се мажеш с това нещо? — питам го за втори път.
— Нямах нужда. Не го използвай, щом ти създава трудности.
Той се умълчава за момент.
— Не смяташ, че имам нужда?
— Естествено. Защо...? Болят те белезите ли?
— Понякога — признава с тих глас той. — Не както някога.
Всъщност гърбът ми вече е почти напълно безчувствен.
Нещо студено и остро пронизва стомаха ми.
— Наистина ли?
Той кимва.
— Ще ми кажеш ли откъде ги имаш? — прошепвам, неспособна да го погледна в очите.
Уорнър мълчи толкова време, че накрая не издържам и вдигам поглед.
Очите му са лишени от всякаква емоция, изражението му е съвършено неутрално. Той се прокашля.
— Подаръци за рождените ми дни са — казва той. — Всяка година още от петгодишната ми възраст. Докато не навърших осемнайсет. За деветнайсетия ми рожден ден просто не се върна.
Смразявам се от ужас.
— И така. — Уорнър поглежда ръцете си. — Ами...

— Порязвал те е? — Гласът ми е сипкав.

— Бичуваше ме.

— О, боже! — ахвам, покривайки устата си с длан. Поглеждам към стената, за да се съвзема. Примигвам няколко пъти, преглъщам с мъка болката и гнева, натрупали се в мен. — Толкова много съжалявам. — Съумявам да изрека накрая. — Ейрън. Страшно много съжалявам.

— Не искам да те отвращавам — казва тихо той.

Завъртам се смаяно. Дори потресено.

— Сигурно се шегуваш.

Очите му потвърждават, че не се шегува.

— Случайно да си се виждал в огледало? — питам ядосано аз.

— Моля?

— Ти си съвършен — казвам му, поразена до самозабрава. — От глава до пети. Цялото ти тяло. Пропорционално. Симетрично. Ти си абсурдно, математически съвършен. Дори е нереално човешко същество да изглежда като теб. — Казвам му, клатейки глава. — Не мога да повярвам, че приказваш такива неща...

— Джулиет, моля те. Не ми говори така.

— Моля? Защо?

— Защото е жестоко — казва той, загубил хладнокръвието си. — Жестоко е и е безсърдечно, а ти дори не осъзнаваш...

— Ейрън...

— Връщам си думите — казва той. — Не искам да ми викаш Ейрън повече...

— Ейрън — повтарям аз, но по-твърдо този път. — Моля те... не може сериозно да си мислиш, че ме отвращаваш. Че би ми пречило... че белезите ти ме отблъскват...

— Не знам — отвръща той. Крачи нервно пред бюрото, вперил поглед в пода.

— Нали уж усещаше чувствата на хората — казвам аз. — Предполагах, че моите ще са ти кристално ясни.

— Невинаги мисля трезво — казва той, потривайки смутено лицето и челото си. — Особено когато са намесени емоции. Невинаги мога да съм обективен... и понякога правя предположения, които невинаги са верни... и не... просто вече не вярвам на собствената си

интуиция. Защото се е случвало да ѝ се доверя — казва той — и резултатите са били плачевни.

Най-сетне вдига поглед към мен.

— Прав си — прошепвам аз.

Той извъръща очи.

— Допускал си доста грешки — казвам му. — Всичко си правил както не трябва.

Той прокарва длан по лицето си.

— Но още не е твърде късно да се поправиш... имаш шанс да...

— *Моля те...*

— Не е твърде късно...

— Престани да ми го повтаряш! — избухва той. — Не ме познаваш... не знаеш какво съм направил, нито какво трябва да направя, за да изкупя вината си...

— Не разбираш ли? Няма значение... вече можеш да си друг човек...

— Нали уж нямаше да опитваш да ме промениш?

— Не се опитвам да те променя — казвам му, понижавайки глас. — Просто се опитвам да ти втъпя, че животът не е приключил. Не е нужно да го живееш както преди. Можеш да направиш различен избор. Да бъдеш *щастлив*...

— *Джулиет*. — Една рязка дума. Очите му горят със зелен пламък.

Млъквам.

Поглеждам треперещите му ръце, той ги свива в юмруци.

— Върви си — казва тихо. — Не те искам тук точно в момента.

— Тогава защо изобщо ме доведе? — питам го гневно. — Щом дори не искаш да ме виждаш...

— Защо не разбираш? — Той вдига поглед към мен и очите му са толкова пълни с болка и страдание, че оставам без дъх.

Ръцете ми треперят.

— Какво да разбирам...?

— *Обичам те*.

Той се срива.

Гласът му. Гърбът му. Коленете му. Лицето му.

Сриват се.

Хваща се за бюрото. Не може да ме погледне в очите.

— Обичам те — повтаря с едновременно сурови и нежни думи.
— Обичам те, а не е достатъчно. Мислех, че ще е, но явно съм грешал.
Мислех, че ще мога да се боря за теб, но съм се лъгал. Защото не мога.
Не мога дори да те погледна в очите...

— Ейрън...

— Каж ми, че не е истина — продължава той. — Каж ми, че греша. Каж ми, че съм сляп. Каж ми, че ме обичаш.

Сърцето ми не спира да крещи, разцепвайки се надве.

Не мога да го излъжа.

— Аз не... не знам как да тълкувам чувствата си — опитвам да му обясня.

— Моля те — прошепва той. — Моля те, просто си върви...

— Ейрън, аз те моля да ме разбереш... преди си мислех, че знам какво е любовта, а се оказа, че съм грешала... не искам да допусна същата грешка...

— Моля те — призовава ме още по-пламенно, — за бога, Джулиет, загубих *достойнството* си...

— Добре — кимвам аз. — Добре. Извинявай. Добре.

Отстъпвам назад.

Обръщам се.

И дори не поглеждам през рамо.

ТРИЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

— Трябва да тръгна след седем минути.

С Уорнър сме облечени и си говорим като стари познати, сякаш снощната случка изобщо не се е състояла. Дилайло ни донесе закуска и се нахранихме в отделни стаи. Без разговори за него или за мен, за двама ни, за миналото или бъдещето...

Помежду ни няма нищо.

Има я само липсата на Адам и борбата срещу Възобновителите. Това е.

Вече схващам.

— Бих те взел със себе си — казва той, — но мисля, че ще ми е трудно да те прикрия. Можеш да ни изчакаш в тренировъчната зала, ако искаш... ще ги доведе право там. Така ще можеш да ги посрещнеш веднага. — Най-сетне дръзва да ме погледне в очите. — Съгласна ли си?

Кимвам.

— Чудесно — казва той. — Ще ти покажа как да стигнеш дотам.

Превежда ме през кабинета си до един от далечните ъгли, където е разположен диванът. Тук има изход, който не съм забелязала снощи. Уорнър натиска едно копче на стената. Вратите се плъзват.

И се озовавам пред асансьор.

Двамата влизаме и той натиска копчето за приземния етаж. Вратите се затварят и потегляме надолу.

Поглеждам го.

— Не предполагам, че имаш асансьор в стаята си.

— Трябваше ми личен достъп до тренировъчната зала.

— Все го повтаряш — казвам му. — *Тренировъчна зала*. Какво имаш предвид?

Асансьорът спира.

Вратите се отварят.

Той ги задържа, за да мина.

— Това.

Никога не съм виждала толкова уреди на едно място през живота си.

Уреди за бягане и уреди за трениране на краката, уреди за трениране на ръцете и раменете и други за коремните мускули. Има дори уреди, приличащи на колела. Нямам представа как им се вика. Знам само, че едното е лежанка. Знам как изглеждат и гирите, а от тях има цели рафтове, какви ли не размери. Освен това на някои места по тавана има закачени лостове, не че знам за какво се използват. Всъщност цялото помещение е затрупано с тонове неща, съвършено чужди за мен.

Всяка стена има различно предназначение.

Едната като че ли е направена от камък. Или скала. По нея има малки вдлъбнатини, допълнени с цветни парчета пластмаса. Една от другите стени е отрупана с пистолети. Стотици пистолети, закачени на специални стойки. Всичките са в идеален вид. Изглеждат така, сякаш току-що са били почистени. На същата стена има врата, чудя се накъде ли води. Третата стена е облицована със същия черен, пандишпанен на вид материал, с който са застлани подовите. Изглежда мек и гъвкав на пипане. В последната стена се намира вратата, от която сме влезли — тази на асансьора, както и още една; нищо друго.

Размерите на помещението са внушителни. Поне два-три пъти по-голямо е от спалнята на Уорнър, дрешника и кабинета му, взети заедно. Направо ми изглежда абсурдно, че всичко това е направено за един-единствен човек.

— Удивително — коментирам аз, обръщайки лице към него. — Всичко това за теб ли е?

Той кимва.

— Обикновено идвам поне два-три пъти дневно — казва той. — Позагубих форма след контузията, но иначе да, тук съм доста често. — Той пристъпва напред, докосвайки меката черна стена. — Откакто се помня, това е животът ми. Тренировките. — Казва той. — Винаги съм тренирал. Именно тук ще започнем и с теб.

— С мен?

Той кимва.

— Но аз нямам нужда от тренировки — казвам му. — Не и от такива.

Уорнър опитва да ме погледне в очите, но не успява.

— Трябва да вървя — съобщава вместо това. — Ако ти доскучае, вземи асансьора и се върни на горния етаж. С него се стига само до две нива, така че няма как да се изгубиш. — Той закопчава сакото си. — Ще побързам.

— Добре.

Очаквам да тръгне, но той се задържа.

— Ще си тук — казва накрая, — когато се върна.

Не е точно въпрос.

Кимвам въпреки това.

— Някак не ми звучи реално — добавя тихо, — че няма да опиташ да избягаш.

Не отговарям.

Той въздъхва тежко. Завърта се на една пета. И напуска.

ТРИЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Седя на една от лежанките, въртейки разсеяно в ръцете си двукилограмова гиричка, когато чувам гласа му.

— Мамка му! — казва той. — Това място е върхът.

Скачам от лежанката и едва не изпускам гирите върху крака си. Кенджи и Уинстън, и Касъл, и Брендън, и Иън, и Алиа, и Лили влизат през вратата, разположена на стената с пистолетите.

Кенджи ме вижда и грейва.

Втурвам се напред и той ме улавя в прегръдката си, стисва ме силно, преди да се откъсне от мен.

— Дявол да ме вземе! — казва Кенджи. — Не те е убил. Това е много добър знак.

Побутвам го леко. Сдържам усмивката си.

Поздравявам набързо и всички останали. Направо подскачам от щастие, че отново са при мен. Те обаче се оглеждат наоколо със стъписани изражения. Сякаш наистина са вярвали, че Уорнър ги води в капан.

— Оттук се стига до съблекалнята — казва им Уорнър, сочейки към вратата до асансьора. — Там ще намерите достатъчно душеве и кабинки и изобщо всичко необходимо, за да не смърдите на животни. Кърпи, сапуни, перални машини. Ето оттук.

Толкова съм съсредоточена върху Уорнър, че едва не пропускам да видя Дилайло, застанал в ъгъла.

Почти ахвам на глас.

Той стои мълчаливо с хванати зад гърба си ръце и наблюдава внимателно струпаната пред Уорнър групичка хора. И не за пръв път се запитвам кой ли е в действителност. Защо ли Уорнър му има толкова доверие.

— Ще ви се носи храна три пъти дневно — обяснява Уорнър. — Ако не я изядете или пропуснете някое от храненията и останете гладни, можете спокойно да си поплачете под душа. А след това да се научите на дисциплина. Не идвайте да ми се жалвате. Знам, че сте

въоръжени — продължава той, — но както виждате, в тази стая държа и личните си оръжия и...

— *Леле майко!* — възкликва развълнувано Иън, отправяйки се към две закачени на стената пушки.

— Ако докоснеш което и да било от оръжията ми, ще счупя и двете ти ръце — заплашва го Уорнър.

Иън замръзва намясто.

— Забранено ви е да припарвате до тази стена. На всички ви — казва той, оглеждайки струпаните край себе си хора. — Всичко останало е на ваше разположение. Пазете уредите ми. Оставайте ги така, както сте ги намерили. И ако не се къпете редовно, спазвайте поне три метра дистанция от мен.

Кенджи изсумтява.

— А сега ме чака друга работа — обявява Уорнър. — Ще се върна в деветнайсет часа, когато можем да се съберем отново и да поставим началото на дискусиите. Междувременно се възползвайте от възможността да се настаните. Можете да спите на резервните шалтета, които държа в онзи ъгъл. Надявам се, че си носите одеяла.

Чантата на Алиа се изплъзва от ръцете ѝ и тупва на пода. Всички се завъртат към нея. Тя почервенява като домати.

— Има ли въпроси? — пита Уорнър.

— Да — обажда се Кенджи. — Къде са лекарствата?

Уорнър кимва към Дилайло, който продължава да стои в ъгъла.

— Дайте на лейтенанта ми подробно описание на всички травми и болести. Ще ви набавим необходимите медикаменти.

Кенджи кимва с искрено, дори признателно изражение.

— Благодаря ти — казва той.

Уорнър се взира в него за секунда.

— Пак заповядай.

Кенджи вдига вежди.

Дори аз съм изненадана.

Уорнър се обръща към мен. Задържа погледа си за малко, преди да го извърне. После, без да каже и дума, натиска копчето на асансьора.

Влиза вътре.

Гледам как вратите са затварят зад него.

ТРИЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Кенджи ме гледа угрижено.

— Това пък какво беше?

Уинстън и Иън също ме зяпат с неприкрито учудване. Лили разопакова багажа си. Касъл ме наблюдава внимателно. Брендън и Алиа са потънали в разговор.

— Какво имаш предвид? — питам аз. Опитвам да се държа небрежно, но ми се струва, че ушите ми са порозовели.

Кенджи плясва с ръка тила си. Свива рамене.

— Да не би да сте се спречкали или нещо такова?

— Не — побързвам да отрека.

— Аха — Кенджи килва глава към мен.

— Как е Адам? — питам аз, за да сменя темата.

Кенджи въздъхва продължително, извърща поглед, потрива очи и пуска чантата си на пода. Обляга гръб на стената.

— Няма да те лъжа, Джул — казва, снижавайки глас. — Тая гадост с Кент сериозно ми бърка в здравето. Драмите ви усложняват всичко. Не беше много доволен, че искаме да си тръгнем.

— Какво? Но нали каза, че не иска да се бие повече...

— Да, и все пак — кимва Кенджи. — Очевидно от това не следва, че иска да загуби всичките си приятели наведнъж.

Поклащам глава.

— Не постъпва справедливо.

— Знам — съгласява се Кенджи. Въздъхва отново. — Както и да е, радвам се да те видя, принцесо, но съм скапан от умора. И гладен. И вкиснат. Знаеш как е. — Махва небрежно с ръка и се свлича на пода.

Крие нещо от мен.

— Какво има? — питам тихо, сядайки на пода срещу него.

Той вдига поглед към очите ми.

— Липсва ми Джеймс, ясно? Липсва ми хлапакът. — Кенджи звучи безкрайно изтощен. Направо виждам умората в очите му. — Не исках да го изоставям.

Сърцето ми моментално се свива на топка.

Разбира се.

Джеймс.

— Много съжалявам. Ще ми се да имаше начин да го вземем с нас.

Кенджи бръсва с пръст въображаеми пращинки от тениската си.

— Май е по-безопасно за него да остане там, където е — казва той, макар че видимо не вярва в нито една от думите си. — Просто ми се ще Кент да престане да се държи като дръвник.

Настръхвам.

— Всичко можеше да върви по мед и масло, ако просто се беше взел в ръце — казва Кенджи. — Ама не, трябваше да изпадне в истерии и драми. — Той въздъхва. — Толкова е емоционален, да му се не види. — Добавя внезапно. — Приема всичко толкова насериозно. Не може просто да се пусне по течението. Не може да се укроти и да продължи с живота си. Ох... знам ли. Както и да е. Просто ми се ще Джеймс да беше с нас. Липсва ми.

— Съжалявам — повтарям аз.

Лицето на Кенджи се изкривява в странна гримаса. Той махва безгрижно с ръка.

— Няма нищо. Ще ми мине.

Вдигам поглед и откривам, че всички останали са изчезнали.

Касъл, Иън, Алиа и Лили отиват към съблекалнята, а Уинстън и Брендън се разхождат из залата. Спират да обсъдят каменната стена, но не чувам какво казват.

Примъквам се по-близо до Кенджи. Опирам глава на ръцете си.

— И какво — подхваща той, — оставям те за двайсет и четири часа и двамата с Уорнър минавате от свръхдраматично гушкане към леденостудени погледи, а? — Кенджи рисува с пръст по меката настилка на пода. — Сигурно историята е интересна.

— Не бих казала.

— Сериозно ли няма да ми кажеш какво е станало? — Той вдига засегнат поглед. — Аз ти казвам всичко.

— Да, повярвах ти.

— Не ми се прави на умница.

— Какво е положението Кенджи, наистина? — Оглеждам лицето му, вялата му усмивка. — Струваш ми се различен днес. Смачкан.

— Няма какво да ти кажа — измърморва той. — Просто ми липсва Джеймс, това е.

— Но не е само това, признай си.

Той замълчава.

Аз забивам поглед в скута си.

— Нали знаеш, че можеш да ми кажеш всичко? Ти винаги си ме изслушвал и аз съм тук, ако искаш да поговориш с някого.

Кенджи врътва очи.

— Защо трябва да ме караш да се чувствам виновен, понеже не искам да участвам в сантиментални раздумки?

— Не е вя...

— Просто... просто съм в много кофти настроение, ясно? — Той поглежда настрана. — Чувствам се странно. Някак ми се вилнее днес. Искам просто да напердаша някого без всякаква причина.

Свивам колене до гърдите си. Отпускам брадичка върху тях. Кимвам.

— Имал си тежък ден.

Той изпръхтява. Кимва и забива поглед в стената. Натиска юмрук в мекия под.

— Понякога просто ми омръзва, разбираш ли? — Взира се в юмука си, във вдлъбнатините, които кокалчетата му образуват в мекия, гъвкав материал. — Направо ми идва до гуша. — Гласът му внезапно затихва, сякаш изобщо не говори на мен. Гърлото му се движи, очевидно от емоциите, заклещени в гърдите му. — Постоянно губя близки хора. — Казва той. — Имам чувството, че това е всеки ден. Всеки шибан ден. Дотегна ми... втръсна ми вече...

— Кенджи... — опитвам да кажа.

— Липсваше ми, Джул. — Не отлепя очи от настилката. — Ще ми се да беше с мен снощи.

— И ти ми липсваше.

— Нямам с кого друг да говоря.

— Нали уж не ти харесвало да говориш за чувствата си? — закачам го в опит да разведря обстановката.

Той не реагира.

— Просто понякога ми идва в повече. — Извъръща поглед. — Прекалено много е. Дори за мен. Има дни, в които не искам да се смея. — Продължава той. — Не искам да съм забавен. Не искам да ми пука

за нищо. Има дни, в които искам просто да си седна на задника и да му хвърля един рев. Цял ден да плача. — Ръцете му спират да се движат по настилката. — Откачено ли звучи? — Пита ме тихо, без да вдига поглед към мен.

Мигам и мигам заради паренето в очите ми.

— Не — казвам му. — Изобщо не звучи откачено.

Той се взира в пода.

— Контактите с теб ми се отразяват странно, Джул. Напоследък само бездействам и размишлявам върху чувствата си. Много благодаря.

Долазвам до него и го прегръщам през кръста, а той ми отвърща моментално, притискайки ме към себе си. Лицето ми е заровено в гърдите му и чувам силното туптене на сърцето му. Още страда, а аз все го забравям. Не бива да го забравям.

Ще ми се да мога да облекча болката му с прегръдката си. Да поема бремето от плещите му.

— Странно е, не смяташ ли? — пита той.

— Кое?

— Ако бяхме голи сега, вече нямаше да съм сред живите.

— Млъквай — заповядвам аз, смеейки се до гърдите му. И двамата сме с дълги ръкави и крачоли. Стига лицето и ръцете ми да не докосват кожата му, всичко е наред.

— Е, вярно е.

— И в кое смахнато измерение по-точно бих се съблякла пред теб?

— Просто *отбелязвам* — казва той. — Случва се какво ли не. Знае ли човек.

— Май ти трябва гадже.

— Ъ-ъ — не се съгласява той. — Трябва ми само прегръдка. От приятелката ми.

Отдръпвам се назад, за да видя лицето му. Опитвам да разчета погледа му.

— Ти си *най-добрият* ми приятел, Кенджи. Знаеш го, нали?

— Да, малката — ухилва ми се той. — Знам. И не мога да повярвам, че се вързах с твоя кльошав задник.

Измъквам се от ръцете му. Присвивам очи насреща му.

Той се засмива.

— Е, как е новото гадже?

Усмивката ми помръква.

— Не ми е гадже.

— Сигурна ли си? Защото главата си залагам, че Ромео нямаше да ни покани тук, ако не беше хлътнал по теб.

Забивам поглед в ръцете си.

— Може би един ден с Уорнър ще се научим да сме приятели.

— Ама ти *сериозно* ли? — казва шокирано Кенджи. — Мислех, че си си загубила ума по него.

Свивам рамене.

— Ами... привлича ме.

— Но?

— Но Уорнър има още много да работи върху себе си, схващаш ли?

— Хм, да — отговаря Кенджи. Въздъхва. Отпуска се назад. — Да. Схващам.

И двамата се смълчаваме за момент.

— Ама тая работа си е доста шантава — заявява Кенджи най-неочаквано.

— Какво имаш предвид? — вдигам поглед аз. — Коя част поточно?

— Уорнър — отвръща Кенджи. — Не мога да му хвана спатиите. — Кенджи ме поглежда. Право в очите. — През цялото време, докато бях в базата, нито веднъж не го видях да говори неофициално с някого от войниците. Нито веднъж. Беше като камък, Джул. Като *камък*. — Повтаря той. — Не се усмихваше. Не се смееше. Не демонстрираше никакви емоции. И никога, ама никога не си отваряше устата, освен за да издаде заповед. Държеше се като същинска машина. — Казва Кенджи. — А сега? — Той посочва асансьора. — Мъжът, който излезе оттук? Който се появи в къщата вчера? Нямам никаква представа кой е. Умът ми не го побира. Направо е нереално.

— Не знаех, че е бил такъв — казвам изненадано.

— Не се ли е държал така и с теб? — пита Кенджи. — Когато дойде в базата?

— Не — отговарям. — Винаги е бил доста... оживен покрай мен. Не в *добрия* смисъл на думата — пояснявам аз, — а по-скоро... знам ли. Говореше много. — Умълчавам се, позволявайки на спомените да

изплуват в съзнанието ми. — Даже не спираше да говори. Всъщност само това и правеше. И ми се усмихваше постоянно. — Пак замълчавам. — Мислех, че го прави нарочно. За да ми се присмива. Или да ме уплаши.

Кенджи се отпуска назад върху дланите си.

— Да, ама не.

— Хм — казвам аз, вперила поглед в неясна точка.

Кенджи въздъхва.

— Хубаво, но... ами... поне добре ли се държи с теб?

Аз свеждам очи. Заглеждам се в краката си.

— Да — прошепвам. — Много добре.

— Но двамата не сте дуо, така ли да разбирам?

Правя кисела гримаса.

— Ясно — изстрелва бързо Кенджи, вдигайки ръце. — Добре... просто ми беше любопитно. Тук никой никого не съди, Джул.

Изсумтявам.

— Друг път.

Кенджи се поотпуска.

— Знаеш ли, Адам наистина мисли, че между двама ви с Уорнър вече има нещо.

Врътвам очи.

— Адам е глупав.

— Ех, принцесо — възмуцава се Кенджи. — Трябва да поговорим за езика ви...

— Адам трябва да каже на Уорнър, че са братя.

Кенджи вдига стреснат поглед.

— По-тихо — прошепва ми той. — Не бива да го казваш на всеослушание. Знаеш какво мисли по въпроса Кент.

— Според мен не е справедливо. Уорнър има право да знае.

— Защо? — пита Кенджи. — Да не мислиш, че двамата с Кент тутакси ще станат дружки?

Впивам нетрепчащ, сериозен поглед в него.

— Джеймс също му е брат, Кенджи.

Тялото на Кенджи се вцепенява, лицето му става безизразно. Очите му се разширяват едва забележимо.

Килвам глава настрани. Вдигам едната си вежда.

— Аз дори не... боже — казва той. Притиска юмрук в челото си.
— Дори не ми беше хрумнало.

— Не е справедливо спрямо нито един от двамата — продължавам аз. — А и мисля, че Уорнър много би се радвал да научи, че има братя. Джеймс и Адам поне са заедно. — Казвам. — Но Уорнър винаги е бил сам.

Кенджи клати глава с белязано от недоумение лице.

— Сюжетът се заплита все повече и повече — казва той. — Тъкмо си мислиш, че няма повече накъде, и изведнъж: хоп!

— Заслужава да научи, Кенджи — повтарям аз. — Не може да не си съгласен, че поне това заслужава. Негово право е. От една кръв са.

Кенджи вдига поглед. Въздъхва.

— Проклятие.

— Ако Адам не му каже — заявявам, — аз ще му кажа.

— Не би посмяла.

Впервам решителен поглед в него.

— Това е гадно, Джул. — Кенджи изглежда изненадан. — Не бива да го правиш.

— Защо ми викаш „Джул“? — става ми любопитно. — Кога ти хрумна? Вече си ми дал поне петдесет различни прякора.

Той свива рамене.

— Трябва да си поласкана.

— О, така ли? — питам аз. — Прякорите са повод за гордост, значи?

Той кимва.

— Ами тогава какво ще кажеш да ти викам Кени?

Кенджи скръства ръце. Гледа ме на кръв.

— Хич не е смешно.

Ухилвам се насреща му.

— Е, съвсем мъничко.

— А ти какво ще кажеш да наричам новото ти гадже Крал Глътналбастун?

— Не ми е гадже, Кени.

Кенджи ми стрелва предупредителен поглед. Посочва с пръст лицето ми.

— Въобще не ми е забавно, принцесо.

— Ей, не искаш ли да се изкъпеш? — питам го аз.

— Значи, смърдя, така ли?

Врътвам очи.

Той се изправя. Подушва тениската си.

— По дяволите, май наистина понамирисвам.

— Върви — казвам му. — И побързай. Имам чувството, че ни чака дълга нощ.

ТРИЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Всички сме се настанили на пейки в тренировъчната зала. Уорнър седи до мен и правя всичко възможно раменете ни да не се докоснат случайно.

— Така, предполагам ще действаме по приоритети? — казва Уинстън, оглеждайки групичката ни. — Трябва да спасим Соня и Сара. Въпросът е как. — Пауза. — Нямаме представа как да се доберем до главнокомандващия.

Всички поглеждат към Уорнър.

Уорнър поглежда часовника си.

— Е? — настоява Кенджи.

— Е, какво? — пита отегчено Уорнър.

— Е, няма ли да ни помогнеш? — тросва му се Иън. — Това е в твоята компетенция.

Уорнър ме поглежда за пръв път тази вечер.

— Напълно сигурна ли си, че вярваш на тези хора? — пита ме той. — На всичките до един?

— Да — отвърщам тихо. — Напълно сигурна.

— Хубаво. — Уорнър поема дълбока глътка въздух, преди да вземе думата. — Баща ми — започва със спокоен тон — се намира на кораб. Насред океана.

— На кораб? — пита изумено Кенджи. — Капитолът представлява кораб?

— Не съвсем. — Уорнър се поколебава. — Но важното е, че трябва да го припомним тук. Не можем да се бием на негова територия. Трябва да създадем усложнение, достатъчно голямо, че да бъде принуден да се върне в Сектор 45. — Тогавя поглежда към мен. — Джулиет твърди, че вече има план.

Аз кимвам. Вдишвам дълбоко. Оглеждам лицата пред себе си.

— Мисля, че трябва да превземем Сектор 45.

Втрещено мълчание.

— Мисля, че заедно — продължавам аз — можем да убедим войниците да се бият на наша страна. В крайна сметка управлението на Възобновителите не е изгодно за никого освен за управниците. Войниците са уморени и гладни и навярно са постъпили в армията, защото не са имали друг избор. — Замълчавам за секунда. — Можем да вербуваме и цивилните, и войниците. Хората от целия сектор. Да ги склоним да обединят сили с нас. А и те ме познават. — Добавям аз. — Войниците. Виждали са ме... знаят на какво съм способна. А всички ни, взети заедно? — Поклащам глава. — Това ще ги смае. Ще им покажем, че сме различни. По-силни. Ще им дадем надежда... причина да се бият. А после — продължавам аз, — след като получим подкрепата им, новината ще се разчуе и Андерсън ще е принуден да се върне в сектора. Ще трябва да потуши бунта... няма да има друг избор. Върне ли се, наш е. Ще въстанем срещу него и армията му и ще победим. След това ще завземем цялата страна.

— Божичко!

Касъл се обажда пръв.

— Госпожице Ферърс — казва той, — май сериозно сте обмислили стратегията си.

Кимвам.

Кенджи ме гледа така, сякаш се чуди дали да се смее, или да аплодира.

— Какво ще кажете? — питам хората около себе си.

— Ами ако не се получи? — обажда се Лили. — Ако войниците са твърде уплашени, за да се опълчат на настоящия си водач? Ако вместо това убият теб?

— Твърде възможно е — отвърщам аз. — Но мисля, че ако сме достатъчно силни, ако деветимата обединим уменията си, войниците ще повярват, че сме способни да постигнем нещо удивително.

— Добре, но как ще разберат какви сили имаме? — пита Брендън. — Ами ако не ни повярват?

— Ще им направим демонстрация.

— Ами ако стрелят по нас? — парира Иън.

— Ще се справя и сама, ако това ви притеснява. Нямам нищо против. Преди войната Кенджи ме учеше как да увеличавам диапазона на енергията си и мисля, че ако овладеея това, мога да правя доста

страшни неща. Такива, с които да ги впечатля и да ги убедя да застанат на наша страна.

— Можеш да увеличаваш диапазона на енергията си? — пита Уинстън с изцъклени очи. — Тоест можеш например да изстребиш наведнъж цял куп хора, изсмуквайки жизнените им сили?

— Ъ, не — отговарям аз. — Тоест да, предполагам, че мога да го сторя и по този начин, но не говоря за това. Говоря за силата си. Не за... изсмукването...

— Чакай малко, каква сила? — учудва се Брендън. — Нали уж кожата ти е опасна?

На път съм да отговоря, когато си спомням, че Брендън, Уинстън и Иън бяха пленени, преди да започна сериозните си тренировки. Не вярвам да знаят много за напредъка ми.

Затова започвам от началото.

— Моята... сила — казвам аз — не е свързана само с кожата ми. — Поглеждам към Кенджи. Махвам с ръка към него. — Дватама се опитвахме да разберем на какво точно съм способна и Кенджи стигна до заключението, че истинската ми енергия идва от дълбините на тялото ми, не от повърхността. Тя е в костите, кръвта и кожата ми. — Опитвам да обясня. — Истинската ми способност всъщност е нечовешка свръхсила. Кожата ми е просто един елемент от нея. — Казвам им. — Тя е най-висшата форма на енергията ми и най-странната форма на защита; сякаш тялото ми си е изградило щит. Ограда от бодлива тел, ако щете. Държи неприятелите настрана. — Едва не се размивам, чудейки се кога ли ми е станало толкова лесно да говоря за тези неща. Да не се чувствам неловко. — Но освен това съм достатъчно силна да разруша почти всичко. — Продължавам аз. — И то... без дори да се нараня. Бетон. Тухли. Стъкло...

— Земната повърхност — добавя Кенджи.

— Да — потвърждавам, изпращайки му усмивка. — Дори земната повърхност.

— Тя предизвика земетресение — обажда се ентузиасирано Алиа и буквално се изумявам да чуя гласа ѝ. — По време на първата битка. — Обяснява тя на Брендън, Уинстън и Иън. — Когато се опитвахме да ви спасим, момчета. Джулиет удари земята и тя се отвори. Така успяхме да се измъкнем.

Момчетата ме зяпат недоумяващо.

— Опитвам се да кажа — продължавам аз, — че ако истински се науча да разгръщам силата си и да я контролирам... знам ли. — Свивам рамене. — Сигурно ще мога да преместя цяла планина.

— Това е малко смело — хили се като горд родител Кенджи.

— Смело, но вероятно не и непостижимо — усмихвам му се в отговор аз.

— Еха — казва Лили. — Значи, можеш... да разбиваш разни работи? Всичко?

Кимвам. Поглеждам към Уорнър.

— Имаш ли нещо против?

— Разбира се, че не — отговаря той. Очите му са умишлено неразгадаеми.

Ставам и тръгвам към рафтовете с гири, подготвяйки се да достигна енергията си по мисловен път. Това все още е най-сложната част за мен: умението да боравя умерено със силата си.

Взимам една двайсеткилограмова гира и я отнасям до групата.

За момент се питам дали не би трябвало да ми тежи, особено при положение че теглото ѝ е наполовина на моето, но всъщност дори не го усещам.

Сядам на пейката. Оставям гирата на земята.

— Какво ще правиш с това? — пита ме Иън с опулени очи.

— Какво искаш да направя? — отвърщам аз.

— Твърдиш, че можеш просто да я счупиш надве? — пита Уинстън.

Кимвам.

— Хайде тогава — казва Кенджи. Направо подскача от вълнение. — Хайде, хайде.

Изпълнявам желанието им.

Взимам гирата и буквално я сплесквам между двете си ръце. Превръщам я в купчина смачкан метал. Двайсеткилограмова буца. После я счупвам през средата и пускам двете парчета на земята.

Пейките се разтърсват.

— Извинявайте — побързвам да кажа, оглеждайки се наоколо. — Не исках да ги хвърля така...

— *Майчице!* — възкликва Иън. — Това е страшно готино.

— Хайде още веднъж — казва Уинстън с грейнали очи.

— Всъщност предпочитам да не унищожава всичките ми вещи — намесва се Уорнър.

— Ей, чакай малко... — обажда се Уинстън, осъзнал нещо, гледайки Уорнър. — И ти можеш да правиш същото, нали? Можеш да взимаш силата ѝ и да я използваш по същия начин?

— Мога да взимам силите на всички ви — поправя го Уорнър. — И да правя каквото си поискам с тях.

Ужасът в стаята е напълно осезаем.

Свъсвам вежди към Уорнър.

— Моля те, не ги плаши.

Той не отговаря. Взира се неясно в какво.

— Значи, вие двамата... — опитва да намери гласа си Иън — ... тоест заедно... двамата реално можете...

— Да превземем света? — Уорнър вече се взира в стената.

— Щях да кажа, че можете да смачкате доста фасони, но да, това също... предполагам — поклаща глава Иън.

— Сигурна ли си, че вярваш на този тип? — пита ме Лили, сочейки с палец Уорнър, изражението ѝ е истински, откровено тревожно. — Ами ако само те използва заради силата ти?

— Бих му поверила живота си — отвърщам тихо. — Направих го веднъж и съм готова да го сторя отново.

Уорнър ме поглежда и веднага извърща очи, за част от секундата улавям емоцията в изражението му.

— Така, да се изясним — казва Уинстън. — Планът ни в общи линии е да привлечем войниците и цивилните граждани на Сектор 45 да се бият на наша страна?

Кенджи кръстосва ръце.

— Да, май ще се перчим като пауни с надеждата да ни харесат достатъчно, че да се чифтосат с нас.

— Отврат — намусва се Брендън.

— Колкото и шантаво звучене да му придаде Кенджи току-що — казвам аз, стрелвайки укорителен поглед към него, — отговорът общо взето е „да“. Можем да им подсигурием ядро, около което да се съберат. Поемаме контрола върху армията, после и върху цивилните. След това ги повеждаме в битка. И този път сформираме истинска, сериозна съпротива.

— А в случай че победите? — пита Касъл. Нетипично мълчалив е през цялото това време. — Как ще процедурите тогава?

— Какво имате предвид? — не разбирам въпроса му аз.

— Да кажем, че постигнете успех — казва той. — Че надвиете главнокомандващия. Че елиминирате него и хората му. После какво? Кой ще поеме ролята на главнокомандващ?

— Аз.

Всички в стаята ахват. Усецам как Уорнър се сковава до мен.

— Дявол да го вземе, принцесо — проронва тихо Кенджи.

— А после? — пита Касъл, съсредоточавайки цялото си внимание върху мен. — След това? — Очите му са тревожни. Уплашени почти. — Ще убиете всеки, който се изправи на пътя ви? Всички водачи на останалите сектори, на цялата ни нация? Това са още 554 войни...

— Някои ще се предадат доброволно — казвам му.

— А останалите? — пита той. — Как ще поведете държавата ни в правилната посока, при положение че току-що сте изтребили всички, които са ви се опълчили? Какво ще ви отличава от противниците ви?

— Вярвам — отговарям аз, — че съм достатъчно силна да избира правилния път. Светът ни умира. Сам казахте, че разполагаме с необходимото да върнем земите си, някогашния си начин на живот. Попадне ли властта в правилните ръце, в *нашите* ръце, ще можете да възродите Пункт Омега. Ще имате възможността да окажете благотворното си влияние върху земята, водата, животните и атмосферата и да спасите милиони животи, да дадете на идните поколения надежда за едно по-добро бъдеще. Длъжни сме да опитаме. — Уверявам го аз. — Не можем просто да гледаме безучастно как умират хора, след като имаме силата да променим нещо.

Стаята утихва. Никой не трепва дори.

— Дадено — обажда се Уинстън, — ще се бия с теб.

— Аз също — присъединява се Алиа.

— И аз — добавя Брендън.

— Знаеш, че съм с теб — казва Кенджи.

— Аз също — казват в един глас Лили и Иън.

Касъл поема дълбока глътка въздух.

— Може би — казва той. Обляга се назад в стола си и преплита пръсти в скута си. — Може би вие ще успеете в онова, в което аз се

провалих. — Поклаща глава. — По-възрастен съм от вас с двайсет и седем години, а никога не съм имал вашата увереност, но ви разбирам. И вярвам, че казвате онова, което мислите. — Пауза. Изпитателен поглед. — Ще ви подкрепим. Но трябва да знаете, че поемате огромна, страховита отговорност. Такава, която може да даде неочакван, необратим резултат.

— Наясно съм — потвърждавам тихо.

— Добре тогава, госпожице Ферърс. Успех и нека силата бъде с вас. Светът ни е във вашите ръце.

ТРИЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

— Не ми каза какво мислиш за плана ми.

С Уорнър току-що сме се върнали в стаята му, а той още не ми е проронил и дума. Стои до вратата, водеща към кабинета му, приковал очи в пода.

— Не знаех, че те интересува мнението ми.

— Разбира се, че ме интересува.

Докосвам ръката му.

Уорнър се вцепенява. Застанал е неподвижно, вперил поглед в пръстите ми върху предмишницата му.

— Моля те — прошепвам аз. — Не искам отношенията ни да са такива. Искам да си говорим. Да се опознаем *истински*... да бъдем приятели...

От гърлото на Уорнър се изтръгва странен звук. Той се отдръпва, оставяйки известно разстояние помежду ни.

— Старая се, скъпа. Но не знам как да съм ти просто приятел.

— Не е нужно да е всичко или нищо — опитвам да му кажа. — Може да има стъпки между едното и другото... просто ми трябва време да те видя като... различен човек...

— Именно там е въпросът. — Гласът му изтънява. — Трябва ти време да ме видиш като *различен човек*. Трябва ти време да ме възприемеш по друг начин.

— Защо ти се струва толкова странно...

— Защото не съм различен човек — заявява твърдо той. — Същият съм, какъвто съм бил винаги, и никога не съм опитвал да се променя. Недоразбрала си ме, Джулиет. Сметнала си ме за нещо, каквото не съм, но вината не е моя. Не съм се променял и няма да се променя...

— Напротив, променен си.

Той стисва челюсти.

— Доста дръзко от твоя страна да говориш така уверено за нещо, което ти е свършено непонятно.

Преглъщам сухо.

Уорнър пристъпва толкова близо до мен, че буквално ме е страх да помръдна.

— Веднъж ме обвини, че не знам нищо за любовта — казва той. — Но грешеше. Вероятно ме винуш, задето те обичам твърде силно. — Очите му горят със зелен, леден пламък. — Но поне аз не залъгвам собственото си сърце.

— Това ли смяташ, че правя? — прошепвам.

Уорнър свежда очи. Не отговаря.

— Не разбираш едно обаче — казвам му аз с пресекващ глас. — Дори не познавам сърцето си вече. Още не знам как да опиша чувствата си, трябва ми време за това. Ти искаш повече на момента, но точно сега се нуждаеш от приятел...

Уорнър изтръпва видимо.

— Аз нямам приятели — казва той.

— Защо отказваш дори да опиташ?

Той поклаща глава.

— Защо? Защо не си дадеш шанс да...

— Защото ме е страх — отвръща накрая той с разтреперан глас, — че приятелството ти ще ме убие.

Още стоя замръзнала намясто, когато вратата на кабинета му се затръшва зад него.

ТРИЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Никога не съм предполагала, че ще видя Уорнър с долнище на анцуг.

Нито с гуменки.

А в момента носи и двете. Плюс тениска.

Сега, когато групичката ни живее в тренировъчната зала на Уорнър, имам основание да се прикача към него, докато изпълнява сутрешната си рутина. Винаги съм знаела, че прекарва много време в работа, но не съм предполагала, че прекарва толкова много време в тренировки. Толкова е дисциплиниран, така стриктен във всичко, което прави. Направо ме изумява.

Започва деня си с тренировка на велоергометъра и го приключва с тренировка на бягащата пътека. Всеки ден от седмицата работи върху различна част от тялото си.

— Понеделниците са за краката — чух го да обяснява на Касъл. — Във вторниките работя за гърди. В сряда е ред на раменете и гърба. Четвъртъците са за трицепсите и делтовидните мускули. В петъците тренирам бицепсите и предмишниците си. Всеки ден правя упражнения за коремните мускули и сърцето. Освен това прекарвам повечето си уикенди в стрелба по мишена. — Беше казал той.

Днес е вторник.

Затова в момента го гледам как вдига от лежанка сто и четирийсет килограма. По три двайсеткилограмови диска от всяка страна на нещо, което Кенджи ми обясни, че се наричало олимпийски лост, който сам по себе си тежи още двайсет килограма. Не мога да откъсна очи от него. Не мисля, че някога ме е привличал повече от сега.

Кенджи застава до мен. Кимва към Уорнър.

— Значи, това ти раздвижва кръвчицата, а?

Умирам от срам.

Кенджи се разсмява гръмко.

— За пръв път го виждам по анцуг. — Опитвам да прозвуча нормално. — Не съм го виждала дори по къси панталони.

Кенджи вирва едната си вежда.

— Обзалагам се, че си го виждала и по-разсъблечен.

Иде ми да потъна вдън земя.

От двама ни с Кенджи се очаква да прекараме следващия месец в тренировки. Такъв е планът. Трябва да се науча да се бия и да използвам силата си, така че никой да не може да ме надвие отново. Не можем да се впуснем в предстоящото без абсолютна увереност, а тъй като аз ще съм водачът на мисията, ме чака доста работа. Трябва да намеря начин да достигам енергията си незабавно и да регулирам количеството използвана сила във всеки един момент. Казано иначе: нужно е да постигна съвършено владееене на способността си.

Кенджи тренира в своята си насока, иска да усъвършенства уменията си да прави и други хора невидими, да го постига без необходимост от пряк контакт. Но излиза, че двамата с него сме единствените, които имат сериозна работа за вършене. Касъл контролира дарбата си от десетилетия, а всички останали имат способности, към които са се адаптирали по съвсем естествен начин. Аз обаче трябва да се преборя със седемнайсетгодишната си психологическа травма.

Трябва да срутя тези изградени от мен самата стени.

Кенджи започва с лесна задача. Исква от мен да преместя една гира до другия край на стаята единствено със силата на волята си. За жалост, успявам да я помръдна само с милиметър. И дори не знам дали аз съм го сторила.

— Не си съсредоточена — казва ми Кенджи. — Трябва да направиш връзката, да достигнеш ядрото на силата си и да извлечеш енергия от него. — Обяснява той. — Трябва буквално да я източиш от себе си, за да я използваш, Джул. Трудно ще ти е само в началото, защото тялото ти е свикнало да я задържа в себе си. В твоя случай допринася и фактът, че цял живот си я потискала. Трябва да си дадеш разрешение да я освободиш. Да спуснеш гарда. Намери я. Овладей я. Освободи я.

Изнася ми същата тази реч отново и отново.

А аз опитвам да го направя отново и отново.

Броя до три.

Затварям очи и пробвам да се съсредоточа наистина този път. Откликвам на внезапния импулс на тялото си да вдигна ръце и да стъпя здраво на земята. Издишвам въздуха от дробовете си. Стисвам очи още по-плътно. Усещам как енергията се надига в мен, нахлува в костите ми, в кръвта ми, закипява така силно, че накрая прераства в мощна фурия, която не мога да удържа. Знам, че трябва да ѝ намеря отдушник, и то час по-скоро.

Но как?

Преди си мислех, че трябва да докосна нещо, за да я освободя.

Никога не ми е хрумвало да запратя енергията по друг обект. Живеех с мисълта, че ръцете ми са крайната дестинация; не ми е идвало наум да ги използвам като проводник, като канал за енергията. Чак сега осъзнавам, че мога да я изтласкам *през* ръцете си — *през* кожата си. И може би, ако съм достатъчно силна, да се науча как да я манипулирам в полет, как да я изпратя в избрана от мен посока.

Това внезапно прозрение поражда у мен нов изблик на увереност. Обзема ме вълнение, нямам търпение да проверя дали теорията ми е вярна. Подготвям се, усещайки как силата отново бушува в мен. Напрягам рамене, докато енергията обхваща ръцете ми, китките ми, дланите ми. Толкова е топла, толкова мощна, чувствам я като нещо материално, сякаш мога да я оплета между пръстите си.

Стисвам юмруци.

Свивам ръцете си в лактите и ги отдръпвам назад.

После ги изстрелвам напред, отваряйки длани в същия момент.

Тишина.

Отварям плахо едното си око и надниквам към гирата. Не е помръднала от мястото си.

Въздъхвам.

— ЗАЛЕГНИ — изкрещява Кенджи, дръпва ме назад и ме бутва по лице на пода.

Чувам как всички край нас крещят и се хвърлят на земята. Протягам шия и виждам, че са покрили главите и лицата си с ръце; опитвам да се огледам наоколо.

Студена паника сграбчва гърлото ми.

Скалната стена се напуква на стотици парчета и със зловещо скърцане рухва пред очите ми. С ужас виждам как един голям, назъбен къс потреперва за секунда, преди да се откачи от стената.

Уорнър стои точно под него.

На път съм да изкрещя, когато той поглежда нагоре и вдига ръце към хаоса. Стената незабавно спира да се тресе. Парчетата увисват в пространството, треперейки едва забележимо, спрени точно преди да рухнат от местата си.

Устата ми виси отворена.

Уорнър поглежда надясно. Кимва.

Проследявайки погледа му, забелязвам, че Касъл е застанал от другата страна и с помощта на силата си прикрепя отсрещния край на стената. С общи усилия спускат контролирано откъснатите парчета, а напуканите, нащърбени късове, които още се държат за жалките останки от стената, закрепяват на мястото им.

Всички започват да надигат глави, осъзнавайки, че нещо се е променило. Изправяме се бавно и наблюдаваме смаяно как Касъл и Уорнър овладяват бедствието. Няма други щети. Никой не е пострадал. Гледам случващото се с облещени от изумление очи.

Когато най-сетне приключват, Уорнър и Касъл се споглеждат и тръгват в противоположни посоки.

Уорнър се отправя към мен. Касъл към всички останали.

— Добре ли си? — пита ме Уорнър. Говори с делови тон, но очите му го издават. — Нали не си ранена?

Поклащам глава.

— Това беше невероятно.

— Не мога да си припиша заслугата — отговаря той. — Взех назаем силата на Касъл.

— Но си толкова добър — казвам му, забравяйки за момент, че би трябвало да сме скарани. — Току-що научи за това си умение, а вече можеш да го контролираш. Съвсем естествено. А виж ме мен: опитах да направя нещо и едва не убих всички. — Свеждам глава. — В нищо не ме бива. — Измърморвам под носа си. — В нищо.

— Не се тревожи — казва тихо той. — Ще схванеш как става.

— На теб някога било ли ти е трудно? — поглеждам го с надежда аз. — Овладяването на енергията?

— О — казва изненадано той. — Не. Но пък аз винаги съм бил добър във всичко, с което се захвамя.

Увесмя главя с въздишка.

Уорнър се засмява и аз надниквам към него.

Той се усмява.

— Какво?

— Нищо — прошепва той.

Чувам пронизително изсвирване. Завъртам се.

— Ей, палави ръчички! — излайва Кеңджи. — Докарай си задника тук. — Старае се да изглежда колкото може по-ядосано. — Връщай се на работа. И този път искам да се *съсредоточиш*. Не си маймуна. Стига си разхвърляла.

Уорнър отново прихва в смях.

Гръмогласен.

Обръщам се към него, а той гледа към стената, мъчейки се да потисне широката си усмявка. Плъзва ръка през косата си, после надолу по врата си.

— Един човек да оценява чувството ми за хумор — казва Кеңджи, дръпвайки ме за ръката. — Хайде, принцесо. Да опитаме отново. И ако обичаш, постарай се да не избиваш всички в стаята.

ТРИЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Упражняваме се цяла седмица.

Толкова съм изтощена, че едва стоя на крака, но съм напреднала толкова, колкото дори не съм се надявала. Кенджи продължава да работи пряко с мен, а Касъл следи напредъка ми, но всички останали се занимават с десетките фитнес уреди.

Настроението на Уинстън и Брендън като че ли се подобрява с всеки изминал ден — изглеждат позаякнали, поободрени, а раната на лицето на Брендън избледнява лека-полека. Безкрайно се радвам да видя че са по-добре, и още повече че Дилайло успя да намери подходящите лекарства.

Двамата прекарват повечето си дни в ядене и спане, както и в прескачане от велоергометрите към бягащата пътека. Лили пробва от всичко по малко; днес например се е изолирала в ъгъла и прави упражнения с медицинските топки. Иън вдига тежести и се грижи за Касъл, а Алиа цяла седмица седи в ъгъла и драска нещо в бележника си. Изглежда по-щастлива, по-отпусната. А аз не мога да спра да мисля за Адам и Джеймс. Моля се да са в безопасност.

Уорнър никога не е с нас през деня.

От време на време хвърлям по някой поглед към вратите на асансьора с тайната надежда, че ще се отворят и ще го върнат в залата при нас. Понякога се отбива за малко — скача на някое от колелата или на бягащата пътека, — но през повечето време го няма.

Виждам го главно сутрин, по време на първата му тренировка за деня, и вечер, когато прави още една серия кардиоупражнения. Късно вечер е любимата ми част от деня. Тогава деветимата се събираме да обсъдим напредъка си. Уинстън и Брендън се възстановяват, аз заяквам, а Уорнър ни информира за новостите около цивилните, войниците и Възобновителите — дотук положението е спокойно.

Накрая с Уорнър се връщаме на горния етаж, където си взимаме по душ и всеки се отправя към своята стая. Аз спя на неговото легло. Той — на дивана в кабинета си.

Всяка нощ си повтарям, че ще намеря смелост да почукам на вратата му, но така и не се случва.

Още нямам представа какво да му кажа.

Кенджи дръпва косата ми.

— Ау... — подскачам нацупено аз. — Какво ти става?

— Днес здравата си затъпяла.

— Моля? Нали уж каза, че се справям добре...

— Така е. Но си разсеяна. Зяпаш към асансьора все едно чакаш да ти изпълни три желаня.

— О — казвам аз. Извъръщам поглед. — Извинявай.

— Не ми се извинявай — въздъхва той. Навъсва се леко. — Какво, по дяволите, се случва помежду ви? Искам ли изобщо да знам?

Въздишам. Свличам се върху мекия под.

— Нямам си понятие, Кенджи. Страшно непостоянен е. — Свивам рамене. — Може би е за добро. В момента ми е нужно пространство.

— Но го харесваш? — вдига вежда Кенджи.

Не отговарям. Само усещам как по лицето ми плъзва горещина.

Кенджи врътва очи.

— Знаеш ли, никога не бих предположил, че Уорнър е способен да те направи щастлива.

— Да ти *изглеждам* щастлива? — отвъръщам аз.

— Добре казано. — Той изпуска въздишка. — Просто ми се струваше много щастлива с Кент. Малко трудно ми е да проумея какво се случва. — Той се поколебава. Потрива чело. — Но пък и беше доста по-странна покрай Кент. Вечно хленчеше. И разиграваше драми. И ревеше. През. Цялото. Шибано. Време. — Лицето му се сбръчква в неодобрителна гримаса. — Боже. Не мога да преценя коя Джулиет е по-гадна.

— Мислиш, че аз разигравам драми? — питам го с изцъклени очи. — Случайно да си чувал себе си?

— Аз не съм по драмите, ясно? Просто присъствието ми изисква определена доза внимание...

Изсумтявам.

— Ей — казва той, сочейки към лицето ми. — Казвам просто, че вече не знам какво да си мисля. И преди съм се качвал на тая въртележка. Първо Адам. Сега и Уорнър. Следващата седмица ще ти скимне да налиташ и на мен.

— Много ти се иска да е така, нали?

— Все ми е едно — отговаря той и поглежда настрани. — Дори не си мой тип.

— Да, но мислиш, че съм хубава.

— Мисля, че си заблудена.

— Не знам какво ми се случва, Кенджи — поглеждам го сериозно в очите. — Там е проблемът. Не знам как да ти го обясня и не знам дали изобщо стигам до същността на нещата. Знам единствено, че каквото и да ми се случва, не съм го изпитвала с Адам.

Погледът на Кенджи се изостря от изненада и смут. Не казва нищо за момент. Издишва силно.

— Сериозно?

Кимвам.

— Ама *сериозно* сериозно?

— Да — потвърждавам аз. — Чувствам се толкова... *лека*. Сякаш направо мога да... не знам... — Гласът ми заглъхва. — Имам чувството, че за пръв път в живота ми нещата ще се подредят. Че ще бъде истински силна.

— Но това май засяга само *теб* — казва той. — Няма нищо общо с Уорнър.

— Вярно е — съгласявам се аз. — Но понякога и хората ни натежават. И макар да беше несъзнателно, Адам също ме дърпаше надолу. Бяхме просто две тъжни души, вкопчени една в друга.

— Хм — Кенджи се отпуска назад върху дланите си.

— Близостта ми с Адам винаги беше съпроводжана от някаква болка или трудност — обяснявам му. — И той вечно беше толкова сериозен. Толкова напрегнат, че понякога ме натоварваше. Все се криехме от някого или се прокрадвахме някъде, или бягахме и никога не ни оставаше спокойно време да бъдем заедно. Направо беше така, сякаш вселената се опитва да ми покаже, че влагам твърде много усилия във връзката ни.

— Кент не е толкова зле, Джул — свъсва вежди Кенджи. — Не го оценяваш по достойнство. В последно време се държеше гаднярски, но

е добър човек. Сама го знаеш. Просто в момента му е много трудно.

— Знам — въздъхвам аз някак натъжена. — Но светът продължава да се разпада. Дори да спечелим предстоящата война, положението ще се влоши значително, преди да се подобри. — Умълчавам се за миг. Приковавам поглед в ръцете си. — А и мисля, че хората проявяват истинската си същност именно в лоши моменти. Знам го от личен опит. Случва се със самата мен, с родителите ми, с обществото дори. И да, Адам е добър човек. Наистина. Но това, че е добър човек, не го превръща в правилния човек за мен.

Вдигам поглед.

— Толкова съм се променила. Вече не съм за него и той не е за мен.

— Но той продължава да те обича.

— Не — отвърщам. — Не продължава.

— Това е доста тежко обвинение.

— Не е обвинение — отричам аз. — Един ден Адам сам ще осъзнае, че чувствата му към мен са били породени от върховно отчаяние. Че сме били двама души, нуждаещи се от подкрепа, а миналото на всеки от нас е изглеждало толкова съвместимо с това на другия. Но това не е било достатъчно. В противен случай нямаше да ми е толкова лесно да го напусна. — Свеждам очи, снижавам гласа си. — Уорнър не ме прелъсти, Кенджи. Не ме отвлече. Аз просто... достигнах точка в живота си, в която всичко се промени. Всичко, което си мислех, че знам за Уорнър, се оказа грешно. Всичко, което си мислех, че знам за себе си, се оказа грешно. Така осъзнах, че аз се променям. — Обяснявам му. — Исках да продължа напред. Исках да се разяря, да закрещя за пръв път в живота си, а не можех. Не исках хората да се страхуват от мен, затова опитах да си мълча и да се скрия от погледите им с надеждата, че така ще се чувстват по-добре. Но ме е срам, задето си позволих да живея толкова пасивно, и вече проумявам колко различно можеше да е всичко, ако бях имала вяра в себе си в правилния момент. Не искам да се върна към онзи живот. — Казвам му. — И няма да го сторя. За нищо на света.

— Не е нужно — казва Кенджи. — Защо ти е? Не мисля, че Кент е искал да живееш пасивно.

Свивам рамене.

— Още се чудя дали не страда по момичето, в което се влюби. Момичето, което бях при първата ни среща.

— И това е лошо?

— Вече не съм онова момиче, Кенджи. Случайно да ти приличам на нея?

— Откъде да знам, по дяволите?

— Не знаеш — казвам ядосано. — Затова и не разбираш. Не знаеш каква бях някога. Не знаеш какво беше в главата ми. Живеех на много тъмно място. — Казвам му. — Не бях в безопасност дори в собственото си съзнание. Всяка сутрин се будех с надеждата да умра, а после цял ден се чудех дали вече не съм мъртва, защото просто не можех да направя *разлика*. — Казвам по-остро, отколкото съм искала. — Имах малка нишка надежда, в която се бях вкопчила, но по-голямата част от дните ми минаваше в чакане някой да се смили над мен.

Кенджи просто се взира в мен с напрегнати очи.

— Нима смяташ, че не съм се досетила — продължавам аз с още по-гневен тон, — че ако бях дала воля на яростта си още тогава, щях да намеря сили да разбия онова проклето място със собствените си две ръце?

Кенджи настръхва.

— Нима смяташ, че не мисля за това постоянно? — питам го с разтреперан глас. — Нима смяташ, че не се изтезвавам вътрешно, като си помисля, че именно собственият ми страх да погледна на себе си като на човешко същество ме е държал в затвор толкова дълго? Двеста шейсет и четири дни, Кенджи. — Преглъщам сухо. — Прекарах двеста шейсет и четири дни там, а през цялото това време съм разполагала със силата да се освободя, но не съм го сторила, защото дори не съм подозирала, че съм способна на такова нещо. Защото дори не опитах. Защото позволих на света да ме научи на себеомраза. Бях страхливка — казвам му, — която имаше нужда някой друг да ѝ каже, че не е кръгла нула, преди да вземе живота си в ръце. Тук не става дума за Адам или Уорнър. — Продължавам аз. — Става дума за мен и за моите желания. За това, че е крайно време да реша къде искам да съм след десет години. Защото ще доживея, Кенджи. След десет години ще съм жива и ще се радвам на живота. Ще съм силна. И вече нямам нужда някой да ми го втълпява. Мога да се справя сама и винаги ще е така.

Дишам тежко и се мъча да укротя сърцето си.

Кенджи се е втренчил в мен леко ужасен.

— Искам Адам да е щастлив, Кенджи, наистина. Но един ден двамата с него ще сме като застояла вода.

— Какво искаш да кажеш...?

— Вода, която не тече наникъде — обяснявам аз. — За момент е полезна. Можеш да пиеш от нея и тя ти дава живителни сили. Но застои ли, разваля се. Става лоша на вкус. Отровна. — Поклащам глава. — Трябват ми вълни. Трябват ми водопади. Искам бушуващи бързеи.

— Леле — обажда се Кенджи. Засмива се неловко и почесва тила си. — Май ще трябва да си запишеш тази реч, принцесо. Защото ще ти се наложи сама да му обясниш как стоят нещата.

— Какво? — Тялото ми се вдървява.

— Добре ме чу — Кенджи се прокашля. — Адам и Джеймс ще са тук утре.

— *Какво?* — възкликвам аз.

— Аха. Неловко ще се получи май. — Той опитва да се засмее. — Ааадски неловко.

— Но защо? Защо му е да идва тук? Откъде знаеш изобщо?

— Ами аз... ъ... ходя при тях от време на време? — Пак прочиства гърлото си. — На проверка, сецаш се. Главно заради Джеймс. Но... да. — Той извърща поглед. Оглежда стаята.

— На проверка?

— Аха. Просто за да съм спокоен, че са добре. — Той кимва, без да ме погледне. — И така де... казах му, че сме замислили страхотен план. — Продължава Кенджи, сочейки към мен. — Благодарение на теб, разбира се. Убийствен план. И така. Казах му и че храната е супер. — Добавя Кенджи. — И че има душеве с топла вода. Затова вече му е ясно, че Уорнър ни е метнал. Е, да, и някои други неща.

— Какви други неща? — питам подозрително аз. — Какво си му казал?

— Хмм? — Кенджи изучава подгъва на тениската си и го тегли с пръсти.

— *Кенджи.*

— Добре, виж какво — подхваща накрая, вдигайки ръце. — Само... не побеснявай, става ли?

— Вече съм бясна...

— Щяха да *умрат* на онова място. Не можех да ги оставя съвсем сами в оная скапана къща... особено Джеймс. И особено при положение че вече работим по стабилен план...

— Какво си му казал, Кенджи? — Търпението ми започва да се изчерпва.

— Ами като че ли му казах — престава да се той, отстъпвайки назад, — че си станала много спокойна, здравомислеща и симпатична и че не обичаш да нараняваш хората, особено страшно чаровния си приятел Кенджи...

— По дяволите, Кенджи, кажи ми какво...

— Трябват ми поне два метра — казва той.

— Какво?

— Два метра. Разстояние — пояснява той. — Между нас.

— Ще ти дам два сантиметра.

Кенджи преглъща мъчително.

— Добре, ами, като че ли му казах... че... пф, че ти липсва. Много.

Едва не падам назад, залитайки от удара на думите му.

— Моля? — гласът ми спада до шепот.

— Само така можех да го убедя да дойде, ясно? Мислеше си, че си влюбена в Уорнър, а гордостта му е толкова грамадна...

— Ама ти нормален ли си? — изкрещявам. — Двамата веднага ще се хванат за гушите!

— Това може да е шансът им да се сдобрят — оправдава се Кенджи. — После всички ще бъдем приятели, точно както ти искаше...

— О, боже! — казвам аз, покривайки с длан очите си. — Ти полудя ли? Как можа да го направиш? Сега ще трябва да разбия сърцето му отново!

— А, да, по този въпрос... знаеш ли, мислех си, че можеш да се преструваш, че... сецаш се... че Уорнър *не* те интересува. Само до края на войната. Защото така поне малко ще намалим стреса. И всички ще се разбираме по-добре, а Адам и Джеймс няма да умрат в оная дупка. Разбираш, нали? Щастлив край.

Толкова съм бясна, че цялата се треса.

— Казал си му и нещо друго, права ли съм? — питам с присвити очи. — Казал си му и нещо друго. За мен. *Права ли съм?*

— Какво? — Кенджи отново започва да отстъпва назад. — Недей...

— Само това ли му каза? — настоявам. — Че ми липсва? Или му каза и нещо друго?

— О. Да, сега, като го спомена, да, май му казах, че... че още си влюбена в него?

Мозъкът ми пици.

— И... че примерно непрекъснато говориш за него? А и май му казах, че постоянно плачеш от мъка по него. Май. Не съм сигурен, говорихме за доста неща, така че...

— Ще те УБИЯ...

— Не — казва той и продължава да отстъпва назад, сочейки ме с пръст. — Лоша Джулиет. Ти не обичаш да убиваш хора, забрави ли? Против това си, нали така? Предпочиташ да говориш за чувства и дъги...

— Защо, Кенджи? — Отпускам глава в ръцете си. — Защо? Защо ти беше да го лъжеш?

— Защото — тросва ми се ядосано той — това са *глупости*. И бездруго толкова много хора измират по света. Толкова много са загубили домовете си, семействата си, всичко, което някога са обичали. А вие двамата с Кент трябва някак да решите глупавата си гимназистка драма като възрастни хора. Не бива да се разделяте така. Вече загубихме толкова много приятели. — Казва с разпален гняв Кенджи. — Те са *живи*, Джул. Все още са живи. — Поглежда ме със светнали от едва сдържана емоция очи. — Това ми дава достатъчно основание да опитам да ги задържа в живота си. — Той извърща поглед. Понижава гласа си. — Моля те. — Казва искрено. — Това са абсолютни простотии. Всичко това. Чувствам се като дете на родители в развод. И не исках да го лъжа, ясно? Не исках. Но поне го убедих да дойде при нас. А дойде ли, ще поиска да остане.

Взира се ядосано в него.

— Кога ги очакваме?

Кенджи си дава момент да подиша.

— Ще ги взема сутринта.

— Знаеш, че ще кажа на Уорнър, нали? Знаеш, че не можеш просто да ги вкараш тук и да ги направиш невидими?

— Знаем — отвърща той.

— Хубаво. — Толкова съм вбесена, че не ми идва наум какво друго да му кажа. В момента дори не мога да го погледна.

— Е... — подхваща Кенджи. — Добре си поприказвахме, нали?

Завъртам се към него. Гласът ми е смъртоносно тих, лицето ми е само на сантиметри от неговото.

— Ако се убият един друг — казвам му, — ще ти извия врата.

— Мамка му, принцесо. Кога стана толкова зла?

— Не се шегувам, Кенджи. Вече опитаха да се убият един друг и почти успяха. Дано не си забравил тази подробност, докато си кроял идиличните си планове. — Впивам кръвнишки поглед в него. — Това не ти е историята на двама мъже, които просто не се разбират. Всеки иска да види сметката на другия.

Кенджи въздъхва. Поглежда към стената.

— Всичко ще е наред — уверява ме той. — Ще измислим нещо.

— Не — натъртвам аз. — *Ти* ще измислиш нещо.

— Толкова ли не можеш да разбереш подбудите ми? — пита той.

— Не разбираш ли колко по-добре би било всички да сме заедно? Никой друг не остана, Джул. Само ние сме. Не е редно всички да страдаме само защото вие двамата с Кент не се гушкате вече. Не е редно да живеем така.

Затварям очи. Въздишам тежко и опитвам да се успокоя.

— Разбирам — казвам кротко. — Разбирам подбудите ти. Наистина. И те обичам заради добронамереността ти и грижите ти за мен и желанието ти да ни събереш с Адам. Знам колко ти е тежко в момента. И много съжалявам, Кенджи. Много. Знам, че не ти е лесно. Но именно поради тази причина се чудя как ти хрумна да ги събереш на едно място. В една стая. В затворено пространство. Нали уж не искаш да умрат.

— Струва ми се, че подхождаш твърде песимистично.

— По дяволите, Кенджи! — Отмятам ръка с гневен жест и дори не осъзнавам какво съм направила, докато не чувам трясъка. Поглеждам по посока на шума. Успяла съм да съборя цял рафт с гири. В другия край на стаята.

Аз съм ходеща катастрофа.

— Трябва да се успокоя — казвам му, мъчейки се да укротя гласа си. — Ще се върна да обръсна главата ти, като заспиш.

За пръв път виждам Кенджи истински втрещен.

— Не би посмяла.

Запътвам се към отсрещната стена. Натискам копчето на асансьора.

— Спиш доста непробудно, доколкото знам?

— Не е смешно, Джул... ни най-малко не е смешно...

Вратите на асансьора се отварят с издрънчаване. Влизам вътре.

— Лека нощ, Кеңджи.

Още го чувам да крещи по мен, когато вратите се затварят.

ЧЕТИРИЙСЕТА ГЛАВА

Уорнър е под душа, когато се връщам в стаята.

Поглеждам към часовника. Обикновено по това време слиза в тренировъчната зала, а аз го чакам там за вечерната ни сбирка.

Вместо това се хвърлям по лице на леглото.

Не знам какво да правя.

Адам ще дойде утре с мисълта, че не съм спряла да го обичам. Не искам да го оставям отново, да виждам болката в очите му. Не искам да го наранявам. Наистина не искам. Никога не съм го искала.

Ще *удуша* Кенджи.

Пъхвам глава под възглавниците, струпвайки всички на едно място, и ги сплесквам около ушите си, докато светът наоколо не заглъхва изцяло. Не искам да мисля за това точно сега. Моментът изобщо не е подходящ. Защо винаги трябва да е толкова сложно? *Защо?*

Усещам нечия ръка върху гърба си.

Подскачам, разпращайки възглавниците из цялата стая, стресната до такава степен, че направо падам от леглото. Една възглавница решава да тупне върху лицето ми.

Простенвам и я придърпвам към гърдите си. Притискам чело към меката ѝ материя и затварям очи. Никога досега не съм изпитвала толкова ужасяващо главоболие.

— Джулиет? — Плах глас. — Добре ли си?

Смъквам възглавницата. Примигвам.

Уорнър е по кърпа.

Кърпа.

Иска ми се да се търкулна под леглото.

— Адам и Джеймс идват утре — изстрелвам веднага. Просто изричам думите... ей така.

Уорнър вдига вежди.

— Не знаех, че са получили покана.

— Кенджи ще ги доведе. През цялото време им е ходил на свиждания, а сега ще ги доведе тук. Утре сутринта.

Уорнър старателно удържа лицето си безизразно, гласът му е равен. Все едно говори за цвета на стените.

— Доколкото разбрах, нямаше желание да взема участие в инициативата ти.

За момент се изумявам от факта, че още лежа на земята, стиснала възглавница към гърдите си, а пред мен стои Уорнър само по кърпа. Дори не мога да се възприема насериозно.

— Кенджи е казал на Адам, че още съм влюбена в него.

Ето, всичко излезе наяве.

Гневна искра. Появява се и изчезва. Очите на Уорнър проблясват и угасват. Той поглежда към стената, мълчи за момент.

— Разбирам. — Гласът му е тих, овладян.

— Знаел е, че това е единственият начин да доведе Адам тук.

Уорнър не продумва.

— Но аз не съм, наистина. Не съм влюбена в него. — Изненадана съм колко лесно думите напускат устните ми и още по-изненадана от това, че изпитвам нужда да ги изрека на глас. Да успокоя точно Уорнър. — Адам ми е скъп — казвам му, — също както всички други хора, които са проявили милосърдие към мен, но всичко останало вече... го няма.

— Разбирам — казва той.

Не му вярвам.

— Как смяташ да постъпиш? — питам го. — Утре? С Адам?

— Ти как смяташ, че е редно да постъпя?

Въздъхвам.

— Ще трябва да поговоря с него. Ще трябва да скъсам с него за трети път — простенвам отново. — Това е такава глупост. Огромна глупост.

Най-накрая захвърлям възглавницата. Отпускам ръце до тялото си.

Но когато вдигам поглед, Уорнър вече го няма.

Изправям се бързо. Оглеждам се наоколо.

Той стои в ъгъла и обува панталоните си.

Опитвам да не гледам към него, докато се покатервам обратно на леглото.

Събувам обувките си, пъхвам се под завивките и отново заравям глава под възглавниците. Усещам как матракът потъва и осъзнавам, че Уорнър навярно е седнал до мен. Той вдига една от възглавниците. Привежда се към мен. Носовете ни са на сантиметри разстояние.

— И не го обичаш изобщо? — пита ме Уорнър.

Гласът ми се държи налудничаво.

— В романтичен смисъл?

Той кимва.

— Не.

— Не те привлича?

— Ти ме привличаш.

— Говоря сериозно — отвърща той.

— Аз също.

Уорнър ме гледа съсредоточено. Мигва веднъж.

— Не ми ли вярваш? — питам го аз.

Той извърща очи.

— Не си ли личи? — е следващият ми въпрос. — Не го ли усещаш?

Ума си ли губя, или Уорнър в действителност се изчерви?

— Имаш прекалено високо мнение за мен, скъпа моя. — Очите му са концентрирани в одеялото, думите му са ласкави. — Ще те разочаровам. Имам толкова недостатъци, колкото едва ли вярваш, че имам.

Изправям се до седнало положение. Оглеждам го задълбочено.

— Толкова си променен — прошепвам. — Толкова променен, но и напълно същият.

— Какво искаш да кажеш?

— Станал си толкова мил. Така... спокоен — обяснявам аз. — Много повече отпреди.

Той не продумва дълго време. После се надига. И проговаря с рязък тон:

— И така, сигурен съм, че двамата с Кашимото ще намерите начин да овладеете ситуацията. Извини ме.

След това си тръгва. За пореден път.

Вече не знам как да го възприемам.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Адам вече е тук.

Уорнър нямаше абсолютно никакво желание да се занимава с него. Затова се зае с ежедневните си задължения, пропускайки сутрешната тренировка.

А аз съм тук.

Току-що излизам от асансьора и дрънченето, сигнализиращо отварянето на вратите му, е известно всички за присъствието ми. Адам стоеше в ъгъла и говореше с Джеймс. Сега е вторачил поглед в мен.

Странно е какво изпитвам, когато го виждам. Не ме обземат силни емоции. Няма нито огромно щастие, нито огромна тъга. Няма смущение. Нито бурна радост. Лицето му ми е познато, тялото му ми е познато. Несигурната му усмивка също ми е позната.

Странно е, че минахме от приятелство през неразделност и омраза, стигайки до пълно равнодушие, и всичкото това в един живот.

— Здравсти — казвам му.

— Здравей — казва той, извъръщайки поглед.

— Здравсти, Джеймс. — Усмиввам се.

— Ехо! — Той махва ведро. Стои до Адам с грейнали очи, съвсем видимо щастлив, че отново е с нас. — Това място е страхотно.

— Така си е — съгласявам се аз. — Успя ли да се изкъпеш вече? Има топла вода.

— О, вярно — отговаря леко смутено той. — Кенджи ми каза.

— Защо не отидеш да се поосвежиш? Дилайло ще донесе обяда съвсем скоро. Брендън с удоволствие ще те разведе из съблекалнята и ще ти покаже къде да оставиш багажа си. Ще си имаш собствено шкафче — казвам му, поглеждайки към Брендън в същото време. Той кимва, схванал намека, и веднага скача на крака.

— Наистина ли? — пита възторжено Джеймс. — Супер. Значи, ще ни носят храна? И ще можем да се къпем, когато си поискаме? А има ли вечерен час?

— Да, да и не — отговаря Брендън. Хваща ръката на Джеймс. Поема малката му раничка. — Можем да стоим до колкото си искаме вечер. — Обяснява той. — След вечеря мога да те науча как да ползваш колелата. — Продължава той и гласът му заглъхва до ехо, когато двамата с Джеймс свърват към съблекалнята.

Веднага щом Джеймс напуска помещението, всички си отдъхват. Аз се подготвям психически. Пристъпвам напред.

— Много съжалявам — поема инициативата Адам, прекосявайки стаята към мен. — Нямах представа...

— Адам — прекъсвам го нервно аз. Трябва да го кажа, и то на момента. — Кенджи те е излъгал.

Адам спира. Застива намясто.

— Не плача от мъка по теб — пояснявам, чудейки се възможно ли е изобщо да му предам подобна информация, без да го унижа и да разбия сърцето му. Чувствам се като същинско чудовище. — И наистина много се радвам, че си тук, но не мисля, че можем да бъдем заедно.

— О — казва той. Люшва се на пети. Свежда поглед. Прокарва ръце през косата си. — Ясно.

С ъгълчето на окото си виждам, че Кенджи ме гледа. Маха с ръка, мъчейки се да привлече вниманието ми, но още съм му твърде ядосана. Нямам желание да говоря с него, докато не оправя кашата, която е забъркал.

— Адам — продължавам аз. — Съжалявам...

— Не — казва той, докато вдига ръка, за да ме спре. Изглежда някак зашеметен. Странен. — Няма нищо. Наистина. Очаквах да ми го кажеш. — Позасмива се, но неловко. — Просто си въобразявах, че ако имам такава нагласа, няма да го усетя като удар в корема. — Изтръпва видимо. — Е, лъгал съм се. Пак боли адски. — Отстъпва назад и опира гръб в стената. Свлича се на пода.

Не ме поглежда.

— Откъде си знаел? — питам го аз. — Откъде си знаел какво ще ти кажа?

— Разказах му, преди да дойдеш — обяснява Кенджи, пристъпвайки напред. Стрелва ми остър поглед. — Изпях му всичко. Предадох му вчерашния ни разговор. Твоите думи.

— Тогава защо още е тук? — питам смаяно. Обръщам се към Адам. — Нали уж каза, че повече не искаш да ме виждаш?

— Не биваше да го казвам — Адам не вдига очи от пода.

— Значи... не си ядосан? — питам го. — На Уорнър?

Адам отправя отвратен поглед... внезапно променен.

— Откачи ли? Искам да разбия главата му в някоя стена.

— Тогава защо още си тук? — повтарям въпроса си аз. — Не разбирам...

— Защото не искам да *умра* — признава си той. — Защото си блъскам мозъка, за да намеря начин да изхранвам братчето си, а не ми хрумна нито една шибана идея. Защото навън е адски студ и той е гладен... и защото скоро ще ни спрат тока. — Адам диша тежко. — Не знаех какво друго да сторя. Затова дойдох тук, хвърлих достойнството си в тоалетната с надеждата, че мога да живея на ергенската площадка на новото *гадже* на бившата ми приятелка, и направо ми иде да се самоубия. — Той преглъща. — Но ще го преживея, ако Джеймс ще е в безопасност тук. И все пак очаквам скапаното ти гадже да се появи всеки момент и да ми се нахвърли.

— Не ми е гадже — изтъквам спокойно. — И няма да ти се нахвърли. Не му пречи, че си тук.

Адам се засмива на глас.

— Глупости.

— Говоря сериозно.

Адам става на крака. Впива търсец поглед в очите ми.

— Тоест мога да стоя тук, в стаята му, и да ям храната му, а той няма да направи нищо по въпроса? — Очите на Адам са големи, учудени. — Още не си го опознала. Той не разсъждава така, както ти си мислиш, Джулиет. Не разсъждава като нормално човешко същество. Той е абсолютен социопат. И наистина си се побъркала — продължава Адам, — ако смяташ, че няма нищо лошо в това да си с човек като него.

Настръхвам засегната.

— Много внимавай как ми говориш, Адам. Този път няма да търпя обидите ти.

— Не мога да повярвам — казва той. — Не мога да повярвам, че си способна да се отнасяш така с мен. — Лицето му е сбърчено в безумно неприятна гримаса.

В гняв.

— Не искам да те наранявам...

— Може би трябваше да се сетиш за това, преди да се хвърлиш в ръцете на пълен психопат!

— Намали децибелите, Кент — чувам строгото предупреждение на Кенджи откъм ъгъла на стаята. — Нали уж щеше да се държиш зряло?

— Държа се напълно зряло — казва той, повишавайки глас. Очите му горят. — Аз съм същински светец. Едва ли някой друг би се държал толкова великодушно. — Отново се обръща към мен. — Лъгала си ме през цялото време, докато сме били заедно. *Изневерявала си ми...*

— Напротив.

— Такива неща не се случват изведнъж — изкрещява той. — Не спираш да обичаш някого просто ей така...

— *Дотук* бяхме, Адам. Няма да се подложа на това отново. Добре дошъл си да останеш тук — казвам му. — Особено заради Джеймс. Но не можеш да ме обиждаш, докато си тук. Нямах право.

Адам стисва челюсти. Грабва багажа си. И закрачва гневно към съблекалнята.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

— Ще те убия.

— Не беше такъв, когато ходих да ги виждам — уверява ме Кенджи. — Кълна ти се. Беше кротък. *Тъжен.*

— Е, явно, като ме види, не го обземат топли спомени.

Кенджи въздъхва. Извърща поглед.

— Много съжалявам — казва той. — Наистина. Но той не лъжеше, Джул. Когато ги навестих последния път, не им бяха останали почти никакви запаси. Кент каза, че половината се били развалили, защото не забелязал, че взривът бил срутил няколко от рафтовете в килера. Някои от бурканите се били счупили, а отгоре на всичко се появили плъхове. Бяха съвсем сами. Студено е като в пещера и нямаш представа колко депресиращо беше да ги видя така, а Джеймс...

— Разбирам, Кенджи. — Въздъхвам силно. Сядам на пода. — Наистина.

Вдигам поглед, оглеждам се наоколо. Всеки се занимава с нещо. Бяга на пътеката или рисува, или прави упражнения, или вдига тежести. Май драмата ни е дотегнала на всички. Никой не иска да се занимава с нас повече.

Кенджи сяда срещу мен.

— Не може да продължава да се държи така с мен — казвам накрая. — И нямам намерение да провеждам един и същи разговор с него отново и отново. — Вдигам поглед. — Ти го доведе тук. Твоя отговорност е. Имаме три седмици до заплануваната дата, а вече изоставаме от графика. Важно е да слизам тук и да тренирам всеки ден и не искам да живея в напрежение, че може пак да избухне.

— Знам — съгласява се той. — Знам.

— Хубаво.

— А... сериозно ли говореше? — пита Кенджи. — Когато каза, че на Уорнър не пречело, че Адам е тук?

— Да. Защо?

Кенджи вдига вежди.

— Просто е... странно.

— Един ден — казвам аз — ще осъзнаеш, че Уорнър не е толкова откачен, за колкото го имаш.

— Да — отвръща Кеңджи. — Или пък един ден ще успеем да препрограмираме чипа в главата ти.

— Млъквай — засмивам се аз, побутвайки го с лакът.

— Така. Ставай. Да действаме. Чака ни работа.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Алиа ми е направила нов костюм.

Седим на мекия под както всяка вечер, но този път Алиа ни показва моделите си.

Никога досега не съм я виждала толкова ентузиазизирана.

С по-голяма увереност говори за скиците си, отколкото за времето. Приказва бързо и словоохотливо, описвайки най-малките подробности относно размерите и материалите, които ще са ѝ необходими.

Моят костюм ще изработи от въглерод.

От въглеродни влакна по-точно. Обясни ни, че били толкова твърди и груби, че трябвало да се оплетат с нещо много гъвкаво, за да станат годни за носене върху тялото, затова възнамерява да експериментира с няколко различни материала. Каза нещо за полимери. И някакви синтетични неща. И още куп други непонятни ми думи. В скиците ѝ се вижда как въглеродните влакна буквално се вплитат в текстила, в резултат на което се получава издръжлив, лек материал, който ще послужи като здрава основа за изработения според нуждите ми костюм.

Идеята ѝ е била вдъхновена от боксовете за ръце, които ми беше направила преди време.

Обясни ми, че първоначално искала да направи костюма ми от хиляди парченца месинг, но после се досетила, че няма как да се сдобие с инструментите, необходими за достатъчното изтъняване на въпросните парченца, в резултат на което костюмът щял да се получи твърде тежък. Макар че и тази ѝ идея звучи също толкова впечатляващо.

— Костюмът ще допълва и увеличава силата ти — обяснява ми тя. — Въглеродните влакна ще ти предоставят още по-голяма защита; не се късат лесно, така че ще можеш да се движиш спокойно през всякакви видове терен. В опасна среда не бива да забравяш

непрекъснато да се поддържаш в състояние на *електрикум*, по този начин тялото ти ще е на практика неунищожимо. — Казва тя.

— Как така...? — Погледът ми отскача към Касъл за обяснение. — Как е възможно?

— По същия начин — обяснява Алиа, — както си способна да пробиеш бетонна стена, без да се нараниш, би трябвало да останеш невредима дори след нападение с огнестрелно оръжие. — Тя се усмихва. — Реално силата ти те прави неуязвима.

Еха!

— Този костюм е главно предпазна мярка — продължава тя. — В миналото сме виждали, че всъщност можеш да увредиш кожата си, ако не контролираш изцяло силата си. Когато разцепи земята в изследователското крило — казва тя, — решихме, че именно прекомерното количество вложена енергия ти навреди. След по-сериозен анализ на ситуацията и способностите ти обаче, с Касъл стигнахме до заключение, че преценката ни е била неправилна.

— Енергиите ни не се характеризират с непостоянство — намесва се Касъл и кимва на Алиа. — Следват стриктна схема, функционират с почти математическа прецизност. Ти обаче оставаш невредима, разбивайки бетонна стена, после се нараняваш, разцепвайки земята, а накрая не получаваш и драскотина, разцепвайки земята втори път. — Той ме поглежда. — Нараняванията ти са свързани със способността ти да владееш силата си. Излезеш ли от *електрикум*, върнеш ли се в нормално състояние дори за момент, ставаш уязвима. Трябва да си концентрирана през цялото време. Съумееш ли това, ще си непобедима.

— Толкова те мразя в момента — измърморва Кенджи под носа си. — Неуязвима била!

— Завиждаш ли? — ухилвам му се аз.

— Не искам дори да те поглеждам.

— Не знам защо се учудваш. — Уорнър е влязъл в залата. Завъртам се и виждам, че върви към групичката ни с крехка усмивка на уста. Сяда срещу мен. Поглежда ме в очите и казва: — Винаги съм знаел, че силата ти, овладееш ли я веднъж, ще е ненадмината.

Опитвам да дишам.

Накрая Уорнър откъсва очи от мен, за да се огледа наоколо.

— Добър вечер — казва на всички. Кимва на Касъл. Специален поздрав.

Адам пък посреща Уорнър със специален поздрав.

Вторачил се е в него с отровна, неприкрита омраза и изглежда така, сякаш всеки момент ще го хване за гърлото, а мен внезапно ме обзема истинска тревога. Погледът ми прескача от Адам към Уорнър и обратно и не знам какво да правя. Не знам дали не предстои нещо ужасно, а толкова отчаяно искам всичко да протече цивилизовано, че...

— Здравсти — провиква се Джеймс толкова силно, че всички подскачаме. Гледа към Уорнър. — Какво правиш тук?

Уорнър вдига едната си вежда.

— Тук живея.

— Това *твоята* къща ли е? — изумява се Джеймс.

Странно. Питам се какво ли са му казали Адам и Кенджи за новия му дом.

Уорнър кимва.

— Донякъде — отговаря той. — Служи ми за дом. Живея на горния етаж.

— Супер — ухилва се Джеймс. — Това място е страхотно. — После се намусва. — Ама ми се струва, че трябваше да те мразим.

— *Джеймс* — нахоква го Адам, стрелвайки му предупредителен поглед.

— Какво? — пита Джеймс.

— Можеш да ме мразиш — казва Уорнър. — Ако искаш. Нямам против.

— А би трябвало — отвърща изненадано Джеймс. — Аз лично бих се натъжил, ако някой ме мразеше.

— Млад си още.

— Почти на дванайсет — известява го Джеймс.

— На мен пък ми казаха, че си на десет.

— Казах *почти* на дванайсет. — Джеймс врътва очи. — А ти на колко си?

Всички следят разговора им. Слушат. Твърде заинтригувани, за да откъснат очи.

Уорнър наблюдава Джеймс. Не бърза да отговори.

— На деветнайсет години.

Очите на Джеймс изскачат от орбитите си.

— Само с една година по-голям си от Адам — казва той. — Как така имаш толкова много хубави неща, щом си само с една година по-голям от Адам? Не познавам никого на твоята възраст с толкова хубави неща.

Уорнър прехвърля погледа си към мен. Пак го връща към Джеймс. И пак към мен.

— Няма ли да допринесеш за разговора ни, скъпа?

Поклащам глава с усмивка.

— Защо я наричаш „скъпа“? — пита Джеймс. — И друг път съм те чувал. Доста често даже. Да не си влюбен в нея? Мисля, че и Адам е влюбен в нея. Кенджи обаче не е. Вече го попитах.

Уорнър примигва насреща му.

— Е? — прищпорва го Джеймс.

— Е, какво?

— Влюбен ли си в нея?

— А *ти* влюбен ли си в нея?

— Какво? — изчервява се Джеймс. — Не. Тя е поне с милион години по-голяма от мен.

— Някой ще благоволи ли да поеме разговора в свои ръце? — пита Уорнър, оглеждайки се наоколо.

— Така и не отговори на въпроса ми — настоява Джеймс. — За многото хубави неща. Не искам да прозвуча грубо. — Казва той. — Наистина. Просто ми е интересно. Никога досега не съм се къпал с топла вода. А и у вас има толкова много храна. Сигурно е хубаво да имаш купища вкусна храна през цялото време.

Уорнър потрепва неочаквано. Поглежда по-съсредоточено Джеймс.

— Не — казва бавно. — Никак не е ужасно да разполагаш с храна и топла вода.

— Ама ще отговориш ли на въпроса ми най-накрая? Откъде имаш толкова хубави работи?

Уорнър въздъхва.

— Аз съм командир и регент на Сектор 45 — казва той. — В момента се намираме във военна база, където отговарям за войниците и цивилните граждани, обитаващи околните жилищни комплекси. Плаща ми се да живея тук.

— О. — Джеймс пребледнява мигновено; върху лицето му внезапно изплува нечовешки страх. — Работиш за Възобновителите?

— Ей, приятел, няма страшно — намесва се Кенджи. — Тук си в безопасност. Чу ли? Никой не ти мисли лошото.

— Ето по какъв тип си падаш — озъбва ми се Адам. — Такъв, който ужасява децата.

— Радвам се да те видя отново, Кент — Уорнър е насочил погледа си към Адам. — Добре ли си прекарваш?

Адам като че ли потиска импулса си да излее цял куп ругатни.

— Значи, наистина работиш за тях? — пита Джеймс отново, този път с едва доловим шепот и залепени в Уорнър очи. Трепери толкова силно, че сърцето ми се къса да го гледам така. — Работиш за Възобновителите?

Уорнър се поколебава. Отмества поглед и пак го връща върху Джеймс.

— Теоретично казано — отговаря той, — да.

— Какво значи това? — пита Джеймс.

Уорнър гледа в ръцете си.

— Какво значи „теоретично казано“? — подканва го Джеймс.

— Питаш — подхваща с въздишка Уорнър, — защото търсиш обяснение, или защото не знаеш какво означава думата „теоретично“?

Джеймс се замисля и за момент паниката му преминава в раздражение. Сбърчва ядосано лице.

— Хубаво. Какво значи „теоретично“?

— Теоретично — казва Уорнър — трябва да работя за Възобновителите. Но тъй като съм подслонил група бунтовници в правителствена военна база, и то в личните ми помещения, и тъй като помагам на въпросните бунтовници да организират държавен преврат, бих казал, че не. Не работя за Възобновителите в истинския смисъл на думата. Извършил съм държавна измяна. — Обяснява той на Джеймс. — Престъпление, наказуемо със смърт.

Джеймс се взира в него дълго време.

— Това ли значи „теоретично“?

Уорнър вдига поглед към стената. Въздъхва отново.

Аз едва сдържам смеха си.

— И какво излиза... значи, не си от лошите? — изстрелва Джеймс. — На наша страна си, така ли?

Уорнър се обръща бавно и поглежда Джеймс в очите. Не му отговаря.

— Е? — подканва го нетърпеливо Джеймс. — Не си ли на наша страна?

Уорнър примигва. Два пъти.

— Така излиза — казва накрая и като че ли не може да повярва на собствения си глас.

— Май е най-добре да върнем дискусията към костюма — намесва се Касъл. Гледа към Уорнър, усмихвайки се тържествено. — Алиа е отделила много време на проектирането му и несъмнено има още какво да добави по въпроса.

— Да — обажда се развълнувано Кеңджи. — Изглежда страшно тарикатски, Алиа. И аз искам. Ще ми направиш ли и на мен?

Чудя се дали само аз забелязвам, че ръцете на Уорнър треперят.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Удари ме.

Уорнър стои пред мен с килната настрани глава. Всички ни наблюдават.

Аз разклащам отривисто глава.

— Не се страхувай, скъпа — казва ми той. — Искам просто да опиташ.

Отпуснал е ръце от двете страни на тялото си. Стойката му е напълно спокойна. Събота сутринта е, тоест днес почива от ежедневния си тренировъчен график. И вместо това е решил да поработи с мен.

Отново поклащам глава.

Той се засмива.

— Упражненията ти с Кенджи са полезни — казва той, — но и това е важно. Трябва да се научиш на ръкопашен бой. На самоотбрана.

— Мога да се отбранявам — натъртвам аз. — Достатъчно силна съм.

— Силата е хубаво нещо — казва той, — но не струва нищо без правилната техника. Ако някой успее да те надвие, значи, не си *достатъчно* силна.

— Не смятам, че някой може да ме надвие — отвърщам аз. — Никак даже.

— Възхищавам се на самоувереността ти.

— Не си въобразявам.

— Доколкото знам, при първата ти среща с баща ми — казва той — си загубила битката.

Кръвта изстива във вените ми.

— И доколкото знам, когато си се впуснала в бой след бягството ми от Пункт Омега, отново си загубила.

Стисвам юмруци.

— А когато беше в плен — продължава с кротък глас, — не успя ли баща ми да те надвие отново?

Свеждам глава.

— Искам да умееш да се защитаваеш — казва Уорнър със загрижен глас. — Искам да умееш да се биеш. Онзи ден Кенджи с право ти каза, че не можеш просто да мяташ енергията си насам-натам. Трябва да я използваш прецизно. Всяко твое движение трябва да е старателно пресметнато. Трябва да предвиждаш действията на опонента си във всяко едно отношение... и психическо, и физическо. Силата е едва първата стъпка.

Вдигам поглед към очите му.

— А сега ме удари — казва той.

— Не знам как — признавам си смутено накрая.

Уорнър едва сдържа усмивката си.

— Да не би да си търсиш доброволци? — чувам Кенджи да пита. Приближава ни. — Защото на драго сърце бих ти ступал задника, ако Джулиет не проявява интерес.

— *Кенджи* — смъмрям го аз, завъртайки се към него. Присвивам очи.

— Какво?

— Хайде, скъпа — обръща се към мен Уорнър. Коментарът на Кенджи като че ли е минал покрай ушите му и той продължава да ме гледа, сякаш сме сами в стаята. — Искам да опиташ. Използвай силата си. Впрегни всяка частица от енергията си. И ме удари.

— Страх ме е, че ще те нараня.

Уорнър се засмива отново. Извързва поглед. Прехапва долната си устна, сподавяйки още една усмивка.

— Няма да ме нараниш — уверява ме той. — Повярвай ми.

— Защото ще погълнеш силата ми?

— Не — казва той. — Защото не си *способна* да ме нараниш. Не знаеш как.

Свъсвам вежди подразнено.

— Хубаво.

Замахвам с юмрук така, както предполагам, че се прави, за да удариш някого. Движението ми обаче се оказва сковано и неуверено и така унижително жалко, че едва не се отказвам по средата.

Уорнър улавя ръката ми. Поглежда ме в очите.

— Съсредоточи се — казва ми той. — Представи си, че си уплашена. Че някой те е спипал натясно. Бориш се за живота си.

Отбранявай се. — Нарежда ми той.

Отдръпвам ръката си назад, по-уверено този път, готова да вложа повече старание, но Уорнър ме спира. Хваща единия ми лакът. Разтърсва го леко.

— Не играеш бейзбол — казва той. — За да удариш някого, не е нужно да се засилваш и не е нужно да вдигаш лакът чак до ухото си. Не давай на опонента си предизвестие за следващия си ход. — Съветва ме той. — Ударът трябва да е неочакван.

Опитвам отново.

— Лицето ми е в средата, скъпа моя, ей тук — казва той, потупвайки с пръст брадичката си. — Защо се стремиш да ме удариш в рамото?

Опитвам отново.

— Това беше по-добре... контролирай ръката си... дръж левия си юмрук вдигнат... защитавай лицето си...

Замахвам силно — подъл номер; атакувам, макар и да знам, че не е готов.

Рефлексите му са твърде бързи.

Стиснал е предмишницата ми за част от секундата. Дръпва силно напред и надолу, докато не загубвам равновесие, политайки към него. Лицата ни са на сантиметри разстояние.

Вдигам засрамен поглед.

— Много сладко — казва без чувство за хумор той и ме пуска. — Опитай отново.

Така и правя.

Той блъсва китката ми със задната страна на ръката си, отклонявайки удара ми.

Опитвам отново.

Със същата ръка улавя моята във въздуха и пак ме придърпва към себе си. Навежда се към мен.

— Не позволявай на никого да улавя ръцете ти така — казва той. — Защото случи ли се това, има пълен контрол над теб. — И сякаш за да го докаже, стяга хватката си и ме издърпва към себе си, а после ме изблъсква силно назад.

Не прекалено силно.

И все пак силно.

Започвам да се дразня и явно ми личи.

Уорнър се усмихва.

— Наистина ли искаш да те нараня? — питам го с присвити очи.

— Не смятам, че си способна — отвърща той.

— Аз пък смятам, че много се перчиш.

— Докажи ми, че греша, скъпа. — Вдига предизвикателно вежда.

— Ако обичаш.

Замахвам.

Той блокира удара.

Замахвам отново.

Той блокира.

Предмишниците му са *стоманени*.

— Нали уж ме учеше да удрям с юмрук? — казвам, потривайки натъртените места по ръцете си. — Защо постоянно ме блъскаш в предмишниците?

— Силата не е в юмука ти — обяснява той. — Той е просто инструмент.

Замахвам отново, но губя увереност в последния момент.

Той улавя ръката ми. Пуска я.

— Ако ще се колебаеш — казва ми, — прави го с умисъл. Ако ще удряш някого, прави го с умисъл. Ако ще губиш битката — завършва той, — прави го с *умисъл*.

— Просто... не се справям — казвам му. — Ръцете ми треперят от китките надолу, а от китките нагоре вече ме болят...

— Гледай какво правя аз — казва той. — Наблюдавай стойката ми.

Краката му са здраво стъпили на земята, раздалечени един от друг на нивото на раменете му и леко свити в коленете. Левият му юмрук е вдигнат и отдръпнат назад, за да защитава едната страна на лицето му, а десният е водещ, вдигнат по-нависоко и под лек диагонал спрямо левия. И двата му лакътя са прибрани до гърдите му.

Замахва към мен, бавно, за да се запозная с движението.

Тялото му е напрегнато, прицелът — точен, всяко движение — контролирано. Силата му идва от дълбоко, видимо е резултат от дълги години на старателни тренировки. Мускулите му знаят как да се движат. Как да се бият. Способностите му не са ефектен трик, произлязъл от свръхестествено стечение на обстоятелствата.

Кокалчетата на свития му юмрук бръсват нежно ръба на брадичката ми.

Като го гледа човек, ще си каже, че да удариш някого, е съвсем лесно. Дори не съм предполагала, че всъщност е толкова трудно.

— Искаш ли да си разменим ролите? — пита той.

— Какво?

— Ако аз опитам да те ударя — пояснява той, — можеш ли да се защитиш?

— Не.

— Опитай — казва той. — Просто се постарай да блокираш удара ми.

— Добре — съгласявам се без желание. Чувствам се глупава и сприхава.

Той замахва отново, пак бавно заради мен.

Аз отклонявам юмука му с плесница.

Той отпуска ръце. Едва сдържа смеха си.

— Много по-зле си, отколкото предполагам.

Правя сърдита физиономия.

— Използвай предимшиците си — съветва ме той. — Блокирай удара ми. Отбий го от лицето си, вкарвайки в действие цялото си тяло. Не забравяй да отместиш главата си, когато блокираш. Трябва да *избягаш* от опасността. Не да стоиш на едно място и да размахваш ръце.

Кимвам.

Той замахва.

Аз блокирам удара му твърде рано и предимшицата ми се забива в юмука му. Силно.

Изтръпвам от болка.

— Полезно е да умееш да предвиждаш движенията на опонента си — казва ми той с остър поглед, — но недей да избързваш.

Още един замах.

Улавям ръката му. Впервам поглед в нея. Опитвам да я сваля, както той направи с моята, но той буквално не помръдва. Нито с милиметър. Все едно дърпам метален кол, забит в бетон.

— Това беше... сносно — коментира с усмивка той. — Опитай отново. Съсредоточи се. — Впива очи в моите. — *Съсредоточи се, скъпа.*

— Съсредоточена съм — настоявам подразнено аз.

— Погледни си краката — казва той. — Прехвърляш тежестта си в предната част на ходилата си и изглеждаш така, сякаш всеки момент ще се прекатуриш. Стъпи здраво. — Казва. — Но и бъди готова за движение. Тежестта на тялото ти трябва да попада в петите ти. — Обяснява той, потупвайки с пръст петата на единия си крак.

— Хубаво — сопвам се ядосано. — Стоя на пети. Вече няма опасност да се прекатурия.

Уорнър ме поглежда. Взира се в очите ми.

— Никога не влизай в бой ядосана — казва тихо. — Гневът те прави слаба и непохватна. Разваля концентрацията ти. Не можеш да разчиташ на инстинктите си.

Прехапвам вътрешността на бузата си. Обезсърчена и засрамена.

— Опитай отново — казва бавно той. — Запази спокойствие. Имай вяра в себе си. Ако не вярваш, че ще успееш, няма да успееш.

Кимвам, усещайки се смирена донякъде. Опитвам да се съсредоточа.

Казвам му, че съм готова.

Той замахва.

Лявата ми ръка се пречупва в лакътя под идеален деветдесетградусов ъгъл, който се забива в предмишницата му с такава сила, че възпира удара. Отместила съм глава от пътя му, а стъпалата ми са обърнати в негова посока; дори не губя равновесие.

Уорнър като че ли се забавлява.

Замахва и с другия юмрук.

Аз хващам ръката му в движение, юмрукът ми блокира китката му отгоре и се възползвам от момента на изненадата, за да наруша равновесието му, дръпвайки ръката му надолу, а него самия — напред. Едва не се блъсва в мен. Лицето му е точно пред моето.

Толкова съм изненадана, че за момент не знам какво да сторя. Впримчена съм в очите му.

— Бутни ме — прошепва той.

Стягам хватката си около ръката му, после го изтласквам към другия край на стаята.

Той полита назад, като запазва баланс точно преди да се стовари на пода.

Замръзвам намясто. Шокирана.

Някой изсвирва.

Обръщам се.

Кенджи ръкопляска.

— Браво, принцесо — казва той, мъчейки се да сдържи смеха си.
— Не знаех, че си способна.

Ухилвам се широко, наполовина смутена и наполовина абсурдно горда от себе си.

Посрещам погледа на Уорнър от другия край на стаята. Той кимва с огромна усмивка на лице.

— Добре — казва той. — Много добре. Учиш се бързо. Но все още ни чака много работа.

Когато накрая откъсвам очи от него, мярвам Адам.

Изглежда бесен.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Дните отлитат, носени от хвърчила към хоризонта.

С Уорнър вече работим заедно всяка сутрин. След собствената си тренировка и след моите упражнения с Кенджи отделя по два часа дневно за мен. Седем дни в седмицата.

Невероятен учител е.

Така търпелив. Така дружелюбен. Никога не се ядосва, никога не се оплаква, задето усвояването на някои нови умения ми отнема твърде дълго време. Най-спокойно ми обяснява логиката зад всяка подробност, всяко движение, всяка позиция. Държи да разбере действията си в дълбочина. Да вникна в информацията и да пресъздам всяко движение самостоятелно, а не просто да имитирам неговите.

Най-сетне усвоявам и друга сила, освен вродената ми.

Странно е. Не съм предполагала, че умението да удриям с юмрук може да се окаже полезно, но дори самата идея, че разбирам принципите на самозащитата, ми вдъхва допълнителна увереност.

Вече усещам всяка частица от себе си толкова по-добре.

С всяко движение изпитвам силата в крайниците си. Мога да назова всеки един от мускулите в тялото си, да ги употребявам правилно — и да злоупотребявам с тях, в случай че не направя нещо както трябва. Рефлексите ми стават все по-добри, сетивата ми се изострят. Започвам да разбирам средата, в която живея, да предвиждам опасностите, да разпознавам леките промени в езика на тялото, свидетелстващи за гняв и агресия.

И вече владее енергията си без почти всякаква трудност.

Уорнър ми донесе какви ли не неща, върху които да упражнявам унищожителната си сила. Парчета дърво и метал, стари столове и маси. Бетонни блокчета. Изобщо всякакви предмети, върху които да изпробвам способностите си. С помощта на собствената си енергия Касъл ги издига във въздуха, а от мен се очаква да ги унищожа от другия край на стаята. Първоначално ми се струваше почти

невъзможно; упражнението е изключително сложно и е нужно да имам пълен контрол над себе си.

Но вече е една от любимите ми игри.

Мога да спра и да разбия всичко във въздуха. От произволно разстояние в стаята. Просто ръцете ми трябва да контролират енергията. Мога да я насочвам накъдето си пожелаая, като я съсредоточавам върху дребните предмети, а за по-големите разширявам обхвата ѝ.

Вече съм способна да преместя всичко в тренировъчната зала. Нищо не ме затруднява.

Кенджи е на мнение, че ми трябва нова задача.

— Искам да я изведа навън — казва той. Говори прямо с Уорнър, и то съвсем спокойно, което до ден-днешен продължава да ме изненадва. — Мисля, че е време да започнем да експериментираме с естествени материали. Тук сме много ограничени.

Уорнър поглежда към мен.

— Ти какво ще кажеш?

— Безопасно ли е? — питам аз.

— Е — отговаря той, — май вече няма значение. Така или иначе след седмица всички излизаме навън.

— Вярно е — опитвам да се усмихна аз.

Адам е нетипично мълчалив през изминалите няколко седмици.

Не знам дали е защото Кенджи е разговарял с него и го е предупредил да внимава как се държи, или просто защото най-сетне се е примирил със ситуацията. Може би е осъзнал, че между двамата ни с Уорнър не се случва нищо романтично. Факт, който ме радва, но и ме разочарова.

Като че ли двамата с Уорнър сме постигнали негласно споразумение. Поддържахме цивилизовани, учудващо делови отношения, които се клатушкат на линията между приятелство и нещо неназовано до този момент.

Не бих казала, че ми харесва.

Важното е, че Адам не се бърка, когато Джеймс говори с Уорнър, и Кенджи ми разкри, че било така, защото Адам не искал да травмира братчето си, давайки му причина да живее тук в страх.

Затова Джеймс непрекъснато заговаря Уорнър.

Той е любопитно хлапе, а Уорнър е толкова потаен по природа, че естествено се е превърнал в най-интригуващата мишена за въпросите на Джеймс. Диалозите им винаги ни забавляват. Джеймс няма абсолютно никакви задръжки и проявява такава дързост в разговорите си с Уорнър, каквато никой друг не би се осмелил да вложи.

Как да не им се радва човек.

Всичко останало също върви по план. Брендън и Уинстън са се възстановили напълно, Касъл е във все по-добро настроение с всеки изминал ден, а Лили е самостоятелно момиче, на което не му трябва много, за да се развесели — макар че двамата с Иън като че ли намират един вид утеха в приятелството си.

Изглежда е напълно логично животът в изолация да сближи хората.

Като Адам и Алиа например.

Той прекарва доста време с нея напоследък и не знам как да го разбирам; възможно е помежду им да няма нищо друго освен приятелство. Но през повечето време, което прекарвам в тренировъчната зала, той седи до нея и я гледа как рисува в скицника си, задавайки ѝ въпроси от време на време.

Тя неизменно се изчервява.

Понякога ми напомня на някогашната Джулиет.

Обичам Алиа, но като ги гледам заедно, често се питам дали именно това не е искал Адам. Мило, мълчаливо, добродушно момиче, което да компенсира за всичката жестокост, на която е станал свидетел в живота си. Дори веднъж ми го беше казал. Че това обичал в мен. *Добротата* ми. Че съм била последното добро нещо, останало на този свят.

Май още тогава знаех, че се лъже.

Може би и той самият започва да го осъзнава.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

— Днес трябва да посетя майка си.

Това са шестте думи, с които започва утрото ни.

Уорнър току-що е излязъл от кабинета си. Косата му е златист облак около главата му, а очите му са толкова зелени, а в същото време толкова прозрачни, че е невъзможно да бъдат описани достоверно. Не си е направил труда да закопчае смачканата си риза, а панталоните му са без колан и висят ниско на кръста му. Изглежда напълно дезориентиран. Струва ми се, че не е мигнал цяла нощ, и умирам от желание да науча какво се случва в живота му, но съзнавам, че нямам право да го разпитвам. Още по-лошото е, че най-вероятно няма да ми сподели нищо, дори да проявя любопитство.

Помежду ни вече не съществува никаква интимност.

Всичко в отношенията ни тръгна толкова бързо, и то само за да спре внезапно. Мисли, чувства, емоции — всичко замръзна намясто. А сега ме е страх, че ако направя и една грешна стъпка, ще го загубя.

Но толкова много ми липсва.

Стои пред мен всеки ден и тренираме заедно, работим един с друг като колеги, а това вече не ми стига. Липсват ми непринудените ни разговори, искрените му усмивки, директният му поглед.

Той ми липсва.

И трябва да говоря с него, но не знам как. Нито кога. Нито какво да кажа.

Страхливка.

— Защо точно днес...? — питам плахо. — Да не би да се е случило нещо?

Уорнър не отговаря дълго време, вперил поглед в стената.

— Днес е рожденият ѝ ден.

— О — проронвам аз с разтуптяно сърце.

— Искаше да се упражняваш навън — казва той, продължавайки да се взира право напред. — С Кенджи. Мога да ви взема със себе си, стига той да обещае, че ще те държи невидима. Ще ви оставя някъде

на нерегулирана територия и ще мина да ви взема на връщане. Съгласна ли си?

— Да.

Не казва нищо повече, но очите му са тревожни и отнесени. Гледа към стената сякаш е прозорец.

— Ейрън?

— Да, скъпа.

— Страх ли те е?

Той вдишва напрегнато. Издишва бавно.

— Не знам какво да очаквам, когато тръгвам към нея — казва тихо. — Различна е всеки път. Понякога е толкова дрогирана, че дори не помръдва. Понякога очите ѝ са отворени и просто се взират в тавана. Понякога — казва той — изпада в същинска истерия.

Сърцето ми се усуква болезнено.

— Хубаво е, че още я посещаваш — казвам му. — Знаеш го, нали?

— Така ли мислиш? — От гърдите му се изтръгва странен, трескав смях. — Аз самият не съм толкова сигурен понякога.

— Да, така мисля.

— Откъде знаеш? — Този път ме поглежда, но така, сякаш се бои да чуе отговора ми.

— Ако осъзнае дори за секунда, че си в стаята с нея, значи, си ѝ направил безценен подарък. Тя още е там някъде — уверявам го. — Вижда те. Макар и невинаги и макар да не може да ти го покаже. Знае, че си я навестил. И съм сигурна, че това значи много за нея.

Той си поема още една треперлива глътка въздух. Отмества очите си към тавана.

— Много мило, че го казваш.

— Наистина го мисля.

— Знам — казва той. — Знам, че е така.

Задържам погледа си върху него още малко, питайки се дали някога ще има подходящ момент да му задам какъвто и да било въпрос за майка му. Но един ме гложди открай време. Затова му го задавам.

— Тя ти е подарила този пръстен, нали?

Уорнър се вцепенява. Май чувам туптенето на сърцето му дори оттук.

— Моля?

Отивам до него и взимам лявата му ръка.

— Този — казвам, посочвайки нефритения пръстен, който винаги носи на малкото пръстче на лявата си ръка. Никога не го сваля. Дори когато се къпе. Дори когато спи. Никога.

Той кимва много бавно.

— Но... не обичаш да говориш за него — казвам, спомняйки си за последния път, когато го бях попитала за същия пръстен.

Преброявам точно десет секунди, преди да проговори.

— Никога не ми е било позволено — казва той много, много тихо — да получавам подаръци. От когото и да било. Баща ми мразеше идеята да се подаряват подаръци. Мразеше рождените дни и празниците. Не позволяваше на никого да ми подарява нищо, особено на майка ми. Твърдеше, че приемането на подаръци ще ме направи слаб. Вярваше, че те учели човек да разчита на милосърдието на други. Но един ден се скрихме. — Продължава той. — Двамата с майка ми. — Очите му са вдигнати нагоре, отнесени, загубени на друго място. Сякаш изобщо не говори на мен. — Беше шестият ми рожден ден и тя опитваше да ме скрие. Защото знаеше какво иска да ми причини той. — Примигва. Гласът му е шепот, почти лишен от емоции. — Спомням си, че ръцете й трепереха. — Казва. — Помня го, защото често поглеждах към тях. Защото притискаше една от моите към гърдите си. И носеше този пръстен. — Той се смълчава, потънал в спомени. — Не бях виждал много бижута в живота си. Не знаех какво точно представлява. Но тя ме забеляза, че гледам към него, и искаше да ме разсее. — Казва той. — Да ме зарадва с нещо.

Съдържанието на стомаха ми заплашва да се надигне.

— Затова ми разказа една история. История за момче, родено с изумително зелени очи, и мъж, който бил толкова запленил от цвета им, че тръгнал по света да търси камък със същия нюанс. — Гласът му започва да отслабва, да притихва в шепот, толкова смътен, че едва го чувам. — Каза, че аз съм бил това момче. Че пръстенът бил направен със същия онзи камък и че мъжът й го бил подарил с надеждата един ден да ми го предаде. Това бил подаръкът му за рождения ми ден. — Той замлъква. Поема глътка въздух. — После го свали от пръста си, нахлузи го на показалеца ми и каза: „Ако си достатъчно потаен, той никога няма да успее да ти го вземе“.

Поглежда към стената.

— Това е единственият подарък — казва ми, — който някой някога ми е давал.

Сълзите ми рукват назад, прогаряйки гърлото ми.

ЧЕТИРИЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Чувствам се странно през целия ден.

Усещам се някак не на себе си. Кенджи е на седмото небе, че му предстои да излезе от базата, вълнува се, че ще изпробва силата ми в нова среда, а всички останали ни завиждат, задето ще имаме възможност да излезем. Затова и аз трябва да се радвам. Трябва да умирам от нетърпение.

Но се чувствам странно. Като в мъгла и ми се струва, че е защото не успявам да се отърся от историята на Уорнър. Постоянно си го представям по онзи начин. Като малко, ужасено дете.

Никой не знае къде отива. Никой не знае колко важно нещо го очаква. А той по никакъв начин не разкрива емоциите си. Държи се съвсем спокойно, думите и действията му са съобразителни, внимателни.

Тримата с Кенджи и Уорнър имаме среща след малко.

Измъкваме се през вратата, намираща се в стената с pistolетите, и най-накрая виждам със собствените си очи откъде Уорнър е вкарал групичката ни. Минаваме през някакво стрелбище.

Забелязвам картечници на стойки и малки кабинки с мишени, отдалечени на десетки метри от тях, а в момента мястото е безлюдно. Сигурно това е още една от личните тренировъчни зали на Уорнър.

В края на пътеката между кабинките има врата, която Кенджи отваря. Вече не му се налага да ме докосва, за да ме държи невидима, и така е много по-удобно. Можем да се движим спокойно, стига да не се отдалечавам на повече от петнайсетина метра от него, което ни дава свободата, необходима да работим на открито.

Вече сме от другата страна на вратата.

Намираме се в огромно хале.

По диагонал е поне сто и петдесет метра, а на височина — поне два пъти по толкова. Не съм виждала толкова сандъци през целия си живот. Нямам представа какво съдържат, но и нямам време да гадая.

Кенджи ме тегли през лабиринта.

Заобикаляме сандъци с всякакви размери, внимавайки да не се препънем в токовите кабели и машините, използвани за преместване на по-тежките предмети. Виждам безброй редове, всеки от които е разделен на още повече редове, складиращи съдържанието си в съвършено организирана система. Прави ми впечатление, че всички рафтове и пътеки си имат етикети, но не мога да се приближа достатъчно, че да ги прочета.

Когато най-сетне достигаме края на складовото хале, се озоваваме пред две грамадни, петнайсетметрови врати, водещи към изхода — очевидно товарна зона за камиони и танкове. Кенджи сграбчва ръката ми и ме придърпва близо до себе си, докато подминаваме няколкото охранителни поста до изхода. Прелетяваме покрай камионите, паркирани навсякъде из товарната зона, и накрая се добираме до мястото, където трябва да срещнем Уорнър.

Ще ми се Кенджи да беше с мен и при първите случаи, когато трябваше да избягам от базата, а после и да ме вмъкнат незабелязано в нея. Щеше да е толкова хубаво да изляза оттук като човек, вместо да ме превозват на подскачаща, лъкатушеща количка за сервиране.

Уорнър ни чака облегнат на един танк.

И двете врати са отворени, а той се оглежда наоколо, сякаш следи работата по товаренето. Кимва на няколко минаващи наблизно войници.

После се качва от другата страна. И подкарва танка.

Двамата с Кенджи още сме невидими.

— Как разбра, че сме дошли? — пита незабавно Кенджи. — Да не би да имаш и способност да виждаш невидими хора?

— Не — отговаря Уорнър, съсредоточил поглед напред. — Усещам присъствието ви. Най-вече нейното.

— Сериозно? — учудва се Кенджи. — Шантава работа. Мен как ме усещаш? Като фъстъчено масло?

На Уорнър не му е забавно.

Кенджи се прокашля.

— Джул, май е най-добре да си разменим местата.

— Защо?

— Мисля, че гаджето ти опипва крака ми.

— Ласкаеш се — казва Уорнър.

— Да се разменим, Джул. Направо кара кожата ми да настръхне, очаквам всеки момент да ме наръга с нож.

— Хубаво — въздъхвам аз. Опитвам да го прескоча, но се оказва трудно, понеже не виждам нито моето, нито неговото тяло.

— Ау... *по дяволите...* за малко да ме ритнеш в лицето...

— Извинявай! — казвам аз, пробвайки да се прехвърля от другата страна през коленете му.

— Просто се махни — казва той. — Боже, колко тежиш...

Той се измества неочаквано изпод мен и ме побутва леко встрани.

Аз падам по лице в скута на Уорнър.

Чувам как Уорнър вдишва рязко и веднага се изправям, а лицето ми пламва толкова силно, че е цяла радост да съм невидима в момента.

Иска ми се да фрасна Кенджи в носа.

След това и тримата притихваме.

С приближаването до нерегулирана територия пейзажът започва да се променя. Елементарните, лишени от пътни знаци и тук-там павирани пътища отстъпват място на улиците от стария ни свят. Къщите са боядисани в цветове, навярно предвидени да внесат пъстрота в някогашните квартали, а пътищата са обточени с тротоари, които сигурно са подсигурявали безопасност на децата, прибиращи се от училище. Сега къщите се разпадат.

Всичко е изпотрошено, разнебитено. Прозорците са заковани с дъски. Ливадите са занемарени и покрити с лед. Хапливият зимен въздух внася малко свежест и обвива сцената с меланхолия, която сякаш обещава, че всичко може да се промени с пристигането на пролетта. Кой знае.

Уорнър спира танка.

Излиза, отива до другата врата и за всеки случай се преструва, че я отваря с някаква цел. Да провери нещо. Да огледа възникнала повреда.

Няма значение.

Кенджи изскача пръв, а Уорнър някак разбира, че вече е излязъл.

Пресягам се към протегнатата му ръка, тъй като знам, че той не може да види моята. Пръстите му незабавно обвиват моите. Очите му

са съсредоточени в пода.

— Всичко ще мине нормално — уверявам го. — Нали?

— Да — казва той. — Сигурен съм, че си права.

Поколебавам се.

— Скоро ли ще се върнеш?

— Да — прошепва той. — Ще съм тук след точно два часа.

Достатъчно ли е?

— Да.

— Чудесно. Ще ви чакам тук. На същото това място.

— Добре.

Замисля се за момент, после добавя:

— Добре.

Стисвам ръката му.

Той се усмихва към земята.

Изправям се и той се отмества настрани, позволявайки ми да изляза. Докато минавам покрай него, го докосвам съвсем за кратко.

Само колкото да му напомня, че съм с него.

Той се стряска и отстъпва назад.

После се качва в танка и потегля.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Уорнър закъснява.

Двамата с Кенджи имахме тренировка с половинчат успех, която се състоеше главно в спорове около това кой къде се намира и накъде гледа. Следващия път ще трябва да измислим по-удачни сигнали, защото провеждането на упражнение между двама невидими се оказва доста по-трудно, отколкото звучи. Което говори достатъчно красноречиво.

В резултат на това сега сме уморени и леко разочаровани от незадоволителния напредък за деня и стоим на същото място, където Уорнър ни остави по-рано.

А Уорнър закъснява.

Това е необичайно поради множество причини. Първата от които е, че Уорнър никога не закъснява. За нищо. А втората е, че ако имаше шанс да закъснее, определено нямаше да е за среща като тази. Ситуацията ни е прекалено опасна, за да подходи лекомислено към нея. Не би я приел несериозно. Сигурна съм в това.

Затова обикалям нервно в кръг.

— Убеден съм, че е добре — казва Кенджи. — Предполагам, че просто се е забавил с каквато и работа да е имал. Сещаш се, командирстване и други такива.

— *Командирстване* не е истинска дума.

— Съставена е от букви, нали така? Звучи съвсем истинска.

Прекалено разтревожена съм, за да се задявам с него в момента.

Кенджи въздъхва. Чувам как крачи по студената земя.

— Ще дойде.

— Нещо ме гложди, Кенджи.

— И мен ме гложди нещо — отвръща той. — Вълчи глад.

— Уорнър не би закъснял. Не е в стила му.

— Ти пък откъде знаеш? — изстрелва Кенджи. — Познаваш го от колко време? Пет месеца? И си мислиш, че го познаваш напълно? Може пък да членува в таен джазменски клуб, където ходи да пее

акапелно, носи лъскави елечета и се мисли за готин, като танцува канкан.

— Уорнър не би носил лъскаво елече — контрирам го аз.

— Но смяташ, че би тропкал канкан?

— Кенджи, обичам те, и то много, но в момента съм толкова притеснена и ми е толкова лошо, че колкото повече говориш, толкова повече ми се ще да ти извия врата.

— Не ми говори мръсотии, Джул.

Изпуфтявам нервно. Боже, толкова се тревожа.

— Колко е часът?

— Два и четирийсет и пет.

— Нещо се е объркало. Трябва да го потърсим.

— Та ние дори не знаем къде е отишъл.

— Аз знам — казвам. — Знаем къде е.

— *Какво?* Как така знаеш?

— Спомняш ли си къде срещнахме Андерсън за пръв път? — питам го. — Можеш ли да стигнеш до улица „Сикамор“?

— Да... — проточва бавно Кенджи. — Защо?

— Той е на около две пресечки оттам.

— Хм. Чакай малко. Каква работа има там?

— Ще дойдеш ли с мен? — питам го тревожно. — Моля те? Още сега?

— Добре — отговаря неубедително той. — Но само защото съм любопитен. И защото е кучи студ и трябва да раздвижа краката си, преди да са замръзнали.

— Благодаря ти — казвам аз. — Къде си?

Следваме гласовете си, докато не се блъсваме един в друг. Кенджи пъхва ръката си в моята. Притискаме се рамо до рамо, за да се стоплим.

И той ме повежда.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Това е.

Къщата в тюркоазено синьо. Онази, в която се събудих. Онази, в която е живял Уорнър. Онази, в която баща му държи майка му. Стоим пред нея и е абсолютно същата, каквато беше при предишните ми две посещения. Красива и ужасяваща. С пеещи от верандата вятърни камбанки.

— Защо му е на Уорнър да идва тук, по дяволите? — пита Кенджи. — Какво е това място?

— Не мога да ти кажа — отвърщам аз.

— Защо не?

— Защото е тайна и нямам право да я разкривам.

Кенджи се умълчава за момент.

— Добре, какво искаш от мен?

— Би ли почакал тук? — питам го. — Ще остана ли невидима, ако вляза вътре? Или ще се отдалеча твърде много от обхвата на енергията ти?

Кенджи въздъхва.

— Не знам. Определено можеш да опиташ. Никога досега не съм го правил през стена. — Той се поколебава. — Но ако ще влизаш без мен, гледай да побързаш. Задникът ми вече замръзна.

— Добре. Обещавам. Ще побързам. Просто искам да проверя дали е добре... и дали изобщо е тук. Защото ако не е вътре, може да ни чака на сборния пункт.

— В който случай всичко това ще се окаже огромна загуба на време.

— Съжалявам — казвам му. — Много съжалявам. Но просто трябва да се уверя.

— Върви — казва той. — Отивай и се връщай по-бързо.

— Добре — прошепвам аз. — Благодаря ти.

Обръщам се и изкачвам стълбите към малката верандичка. Пробвам да отворя вратата. Отключена е. Завъртам дръжката и

побутвам вратата. Влизам вътре.

Точно тук ме простреляха.

Кървавото петно на мястото, където бях паднала, вече е изчистено. Или направо са сменили килима. Не съм сигурна. Независимо от това спомените мигновено ме връхлитат. Не мога да се върна в тази къща, без да ми призлее. Тук всичко е объркано. Толкова объркано. Неестествено.

Случило се е нещо.

Усещам го.

Затварям тихо вратата след себе си. Поемам на пръсти нагоре по стълбите, а припомняйки си как скърцаха стъпалата, когато за пръв път се озовах тук, след като ме плениха, успявам да избегна най-издайническите от тях; за радост, останалите издават звук, не по-силен от свистенето на вятъра навън.

На горния етаж преброявам три врати. Три стаи.

Отляво: някогашната стая на Уорнър. Онази, в която се събудих.

В средата: банята. Онази, в която ме изкъпаха.

Отдясно, в далечния край на коридора: стаята на майка му. Онази, която търся.

Сърцето препуска бясно в гърдите ми.

Почти не дишам, пристъпвайки към нея на пръсти. Не знам какво очаквам да намеря. Не знам какво се надявам да постигна с тази експедиция. Дори нямам представа дали Уорнър още е тук.

И нямам представа какво ще правя, като видя майка му.

Но нещо ме тегли напред, принуждава ме да отворя вратата и да проверя. Трябва да знам. Задължително е. В противен случай умът няма да ми даде мира.

Затова се прокрадвам напред. Поемам си няколко дълбоки глътки въздух. Хващам валчестата дръжка на вратата и я завъртам съвсем бавно, без да съзнавам, че съм загубила невидимостта си, докато не забелязвам как краката ми прекосяват прага.

Моментално изпадам в паника, мозъкът ми се впуска да съставя резервни планове и макар за кратко да ми хрумва просто да се обърна и да побягна, очите ми вече са обходили стаята.

И знам, че няма връщане назад.

ПЕТДЕСЕТА ГЛАВА

В стаята има легло.

Единично. Обградено с уреди и интравенозни системи, и шишета, и чисто нови подлоги. Виждам купчини чаршафи и купчини одеяла, и разкошни библиотеки, и бродирани възглавници, и прекрасни плюшени играчки. Виждам свежи цветя в пет различни вази, виждам четири боядисани в ярки цветове стени, малко бюро с малко столче в ъгъла, растение в саксия, както и комплект стари четки за рисуване. Отвсякъде ме гледат рамкирани снимки. От стените, от бюрото, от нощната масичка до леглото.

Русокоса жена. Русокосо момченце. Заедно.

Не остаряват. На всяка снимка са на една и съща възраст. Не показват еволюцията в живота на детето. На всичките е малко и наплашено и стиска ръката на жената до него.

Но жената не е в стаята. Няма я и медицинската сестра.

Уредите са изключени.

Лампите — също.

Леглото е празно.

Уорнър се е свил в ъгъла.

Стои на топка, притиснал колене до гърдите си, обвил с ръце краката си, заровил глава между лактите си. И трепери.

Цялото му тяло се тресе.

Никога не съм го виждала като дете. Нито веднъж за всичкото време, от което го познавам. Сега обаче изглежда точно като малко момченце. Уплашено. Уязвимо. Съвсем само.

Бързо се досещам защо.

Падам на колене пред него. Предполагам, че усеща присъствието ми, но не знам дали изобщо иска да ме вижда точно сега. Не знам как ще реагира, ако се пресегна към него.

Но трябва да опитам.

Докосвам ръката му съвсем леко. Плъзвам пръсти по гърба му, по раменете му. После се осмелявам да го прегърна, а след малко усещам,

че започва да се отпуска до мен.

Вдига глава.

Очите му са кървясали, но ирисите им са поразително, смайващо зелени, лъщят с едва сдържана емоция. Лицето му е въплъщение на цялата болка по света.

Почти не мога да дишам.

Мощен земетръс поразява сърцето ми, разцепва го през средата. И знам, че тук, в него, има повече чувства, отколкото всеки човек е способен да понесе.

Опитвам да го притисна по-силно към себе си, но той обвива с ръце талията ми и обронва глава в скута ми. Привеждам се над него, инстинктивно закриляйки тялото му с моето.

Притискам буза до челото му. Притискам устни до слепоочието му.

И той рухва.

Тялото му се тресе неудържимо, разпада се в обятията ми на милион стенещи, ридаещи парчета, които се мъча да задържа ведно. И в този момент се заклевам пред себе си, че няма да го изпусна от прегръдката си, докато всичката болка и мъка, и скръб не си отидат, докато не получи шанс за живот, в който никой никога няма да го ранява така дълбоко.

И двамата сме кавички, обърнати една към друга, съединени като парчета от пъзел, вкопчени една в друга в края на изречение от романа на живот, който не сме избирали.

Мисля, че е крайно време да избягаме.

ПЕТДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Кенджи ни чака в танка, когато излизаме от къщата. Успял е да го намери.

Седи на пасажерското място отново видим и не казва нито дума, докато двамата с Уорнър се качваме вътре.

Опитвам да срещна погледа му, вече готова да съчиня някоя шантава история около факта, че ми отне цял час да изведа Уорнър от къщата, но тогава Кенджи ме поглежда. Поглежда ме истински.

И аз затварям устатата си завинаги.

Уорнър не казва и думичка. Дори не диша шумно. А когато се връщаме в базата, пуска двама ни с Кенджи да излезем от танка под прикритието на невидимостта, без да пророни и звук, дори на мен. След това затваря вратата и отново се качва вътре.

Гледам го как се отдалечава, когато Кенджи пъхва ръка в моята.

Прокрадваме се през складовото хале без всякакви затруднения. Минаваме през стрелбището без препятствия. Но тъкмо преди да достигнем вратата към тренировъчната зала на Уорнър, Кенджи ме дръпва настрани.

— Влязох след теб — заявява той без увъртане. — Твърде много се забави, притесних се и те проследих. — Пауза. Тежка пауза. — Видях ви. — Продължава с тих глас. — В онази стая.

Не за пръв път днес се радвам, че не може да види лицето ми.

— Добре — прошепвам, тъй като не знам какво друго да кажа. Не знам как ще постъпи Кенджи с тази информация.

— Просто... — Той спира и си поема глътка въздух. — Просто съм объркан, разбираш ли? Не е нужно да научавам всички подробности... наясно съм, че каквото и да се случваше в онази къща, то не ми влиза в работата... но добре ли си? Нещо лошо ли е станало?

Въздъхвам. Затварям очи и казвам:

— Майка му е починала днес.

— Какво? — пита смаяно Кенджи. — Как т-така? Майка му е била там?

— Боледувала е дълго време — започват да извират от мен думите. — Андерсън я е държал заключена в онази къща, а сега я е изоставил. Оставил я е да умре. Уорнър се опитваше да ѝ помага, но вече не знаеше какво да прави. Никой не можеше да я докосва, както аз не мога да докосвам никого, и живееше в агония всеки ден. — Вече губя контрол върху себе си, не мога да сдържам чувствата си повече. — Уорнър никога не е искал да ме използва като оръжие. — Казвам му. — Измислил си го е, за да заблуди баща си. Научил е за мен случайно. Докато е търсел начин да помогне на майка си. Години наред.

Кенджи вдишва рязко.

— Нямах представа — казва той. — Дори не предполагах, че е близък с майка си.

— Не знаеш нищо за него — казвам аз и вече не ме е грижа колко отчаяно звучи. — Мислиш, че го познаваш, но се лъжеш. — Чувствам се като кървяща рана, сякаш тялото ми е било изтъркано с шкурка чак до костите.

Той не отговаря.

— Да вървим — казвам му. — Трябва ми време да се отпусна. Да помисля.

— Добре — отвърща Кенджи. Въздъхва. — Добре, разбира се.

Обръщам се да си тръгна.

— Джул — спира ме той, все още държейки ръката ми.

Изчаквам.

— Съжалявам. Много съжалявам. Не знаех.

Примигвам бързо и усещам паренето в очите си. Преглъщам горчилката, наслаяваща се в гърлото ми.

— Няма нищо, Кенджи. Такава е била идеята.

ПЕТДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Най-сетне успявам да се съвзема достатъчно, че да се върна в тренировъчната зала. Става късно, но не очаквам да зърна Уорнър тази вечер. Предполагам, че ще иска да остане сам.

Излизам от стаята умишлено.

Видях достатъчно тъга.

Веднъж имах шанса да убия Андерсън и ще направя всичко по силите си да го получа отново. Този път обаче ще приключа започнатото.

Тогава не бях готова. Дори да го бях убила, нямаше да знам как да постъпя. Щях да предам контрола в ръцете на Касъл и мълчаливо да наблюдавам как някой друг се мъчи да поправи света ни. Но вече знам, че Касъл не е правилният човек за целта. Прекалено грижовен е. Твърде великодушен.

Аз, от друга страна, вече нямам задръжки.

Няма да изпитвам състрадание. Няма да живея с угризения. Ще бръкна в земята и ще изтръгна неправдата... и ще я смачкам с голи ръце. Искам Андерсън да се бои от мен, искам да се моли за милост, искам да му кажа *не, няма милост за теб. Не и за теб.*

И не ме е грижа дали постъпката ми ще е нечовечна.

ПЕТДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Ставам на крака.

Адам стои от другата страна на стаята и разговаря с Уинстън и Иън. Всички се умълчават, виждайки накъде съм се запътила. И ако през главата на Адам минават мисли или чувства към мен, не го показва.

— Трябва да му кажеш — заявявам аз.

— Какво? — стряска се Адам.

— Трябва да му кажеш истината — повтарям аз. — Ако не я чуе от теб, ще я чуе от мен.

Изведнъж очите на Адам се превръщат в замръзнал океан, студени и безсърдечни.

— Не ме притискай, Джулиет. Не говори глупави неща, за които ще съжаляваш.

— Нямах право да го пазиш в тайна от него. Няма си никого на този свят и заслужава да научи.

— Това *изобщо* не ти влиза в работата — казва Адам. Привел се е застрашително над мен, свил ръцете си в юмруци. — Не се меси. Не ме принуждавай да направя нещо, което не искам.

— Сериозно ли ме заплашваш? — питам аз. — Полудя ли?

— Може би си забравила — казва той, — че аз съм единственият в тази стая, който може да блокира енергията ти. Но не съм го сторил. Безсилна си срещу мен.

— Не съм безсилна срещу теб и много добре го знаеш — казвам му. — Допирът ми те *убиваше* дори когато бяхме заедно...

— Е, да, обаче нещата са се променили доста оттогава. — Той сграбчва ръката ми и я дръпва така силно, че едва не политам напред. Опитвам да се измъкна, но не мога.

Твърде силен е.

— Адам, пусни ме...

— Усещаш ли? — пита той с безумни, буреносно сини очи.

— Какво? — отвръщам аз. — Какво да усещам?

— Именно — казва той. — Нищо. Празна си. Нямах енергия, нямах огън, нямах свръхсила. Сега си най-обикновено момиче, което не може да удари някого дори за да спаси живота си. А аз съм си добре. Напълно невредим.

Преглъщам тежко и посрещам ледения му поглед.

— Значи, си успял? — питам го. — Успял си да овладееш силата си?

— Разбира се, че успях — отвърща гневно той. — А ти не можа да почакаш... макар и да ти се заклевх, че ще успея... не можа да почакаш, колкото и да те уверявах, че полагам огромни усилия само и само да бъдем заедно...

— Вече няма значение. — Взирам се в ръката му, свирепо вкопчена в моята. — Рано или късно щеше да се стигне дотук.

— Не е вярно... и това е доказателството! — Той вдига ръката ми. — Щяхме да успеем...

— Вече сме прекалено различни. Искаме различни неща. А това? — казвам аз, кимвайки към ръцете ни. — С това доказваш единствено, че имаш невероятната способност да блокираш енергията ми.

Адам стисва челюсти.

— А сега пусни ръката ми.

— Ей... ще благоволите ли да ни спестите драмите точно тази вечер? — гласът на Кенджи проехтява от другия край на стаята. Той крачи към нас. Вбесен.

— Не се бъркай — озъбва му се Адам.

— Вика му се *съобразителност*. И други хора живеят в тази стая, кретен такъв — казва Кенджи, достигайки ни. Хваща ръката на Адам. — Така че престани.

Адам се изтръгва разярено от хватката му.

— Не ме пипай.

Кенджи му стрелва остър поглед.

— Пусни я.

— Знаеш ли какво? — казва Адам, изцяло подвластен на гнева си. — Направо си обсебен от нея... вечно скачаш в нейна защита, вечно се месиш в разговорите ни... Толкова много ли я харесваш? Хубаво. Твоя е.

Времето замръзва около нас.

Сцената е подредена:

Адам и неистовият му поглед, гневът му, пламналото му лице.
Кенджи, застанал до него с ядосано, леко объркано изражение.
И аз, с ръка, заклещена в бруталната хватка на Адам, която така
бързо и лесно ме превръща в момичето от едно време.
Напълно безсилна съм.
И тогава с едно-единствено движение всичко се променя...
Адам сграбчва голата ръка на Кенджи и я притиска в моята.

За един достатъчно дълъг момент.

ПЕТДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

На двамата с Кенджи са ни нужни няколко секунди да осъзнаем какво се е случило току-що, преди той да отдръпне ръката си и в един съвършено спонтанен момент да я използва, за да забие юмрук право в лицето на Адам.

Всички в залата вече са на крака и гледат смаяно. Касъл незабавно се втурва напред, а Иън и Уинстън — които бяха наблизил през цялото време, също се спускат към нас. Брендън изскача от съблекалнята по кърпа, оглеждайки се трескаво за източника на суматохата, Лили и Алиа скачат от колелата и хукват в наша посока.

Имаме късмет, че е толкова късно, Джеймс вече спи кротко в ъгъла на залата.

Адам полита назад от удара на Кенджи, но бързо възстановява равновесие. Сега диша тежко, избърсвайки с опакото на ръката си окървавената си долна устна. Не се извинява.

От отворената ми, потресена уста не излиза нито звук.

— Какво ти става, за бога? — гласът на Кенджи е сдържан, но смразяващо режещ, дясната му ръка още е стисната в юмрук. — Искаше да ме убиеш ли?

Адам врътва очи.

— Знаех, че няма да те убие. Не и за толкова малко време. Усецал съм го — казва той. — Просто пари малко.

— Стегни се, дръвник такъв — скастрия го Кенджи. — Държиш се смахнато.

Адам не отвърща. Вместо това се размива, показва среден пръст на Кенджи и тръгва към съблекалнята.

— Ей... добре ли си? — питам Кенджи, мъчейки се да видя ръката му.

— Нищо ми няма — въздъхва той, докато гледа към отдалечаващия се Адам, а сетне се обръща към мен. — Но челюстта му е страшно твърда. — Раздвижва леко юмука си.

— Но допирът ми... нарани ли те?

Кенджи поклаща глава.

— Не, не почувствах нищо — отговаря той. — А несъмнено щях да усетя, ако имаше нещо. — Едва не се засмива, но в последния момент свъсва вежди. Настръхвам при спомена за последната такава случка. — Като че ли Кент отклоняваше силата ти някак. — Казва Кенджи.

— Не, не я отклоняваше — прошепвам аз. — Беше пуснал другата ми ръка. Усетих как енергията ми се връща.

И двамата обръщаме погледи към Адам, който вече е далеч от нас.

Кенджи свива рамене.

— Ами тогава как...

— Не знам — повтаря Кенджи. Въздъхва. — Май просто ми е провървяло. Вижте какво — оглежда струпаните наоколо хора, — не ми се говори в момента, ясно? Ще отида да поседна някъде. Трябва да се успокоя.

Приятелите ни се разотиват бавно по местата си.

Но аз не мога да си тръгна. Вкоренена съм в пода.

Усетих как кожата ми докосва тази на Кенджи, а това не е нещо, което мога да пренебрегна. Подобни моменти са такава рядкост за мен, че не мога просто да ги забравя; близките ми контакти с хората винаги имат сериозни последствия. Усетих силата в тялото си. Кенджи също е трябвало да усети поне *нещо*.

Умът ми работи на бързи обороти, мъчи се да реши невъзможно уравнение, а в мен се загнездва абсурдна теория, избистря се учудващо добре.

През цялото време се упражнявам да контролирам силата си, да я овладявам, да я насочвам — но никога не ми е хрумвало, че ще успея да я *изключа*. А не знам защо.

Адам имаше подобен проблем: беше прекарал целия си живот дотук в *електрикум*. А сега се е научил да го контролира. Да го заглушава при нужда.

Не би ли трябвало и аз да съм способна на същото?

Кенджи може да става невидим и отново видим, когато си поиска — беше се научил след дълги тренировки, след като беше разбрал как да преминава от едно състояние в друго. Спомням си историята от

детството му, която ми разказа: живял невидим няколко дни, без да знае как да се върне към нормалното. В крайна сметка обаче успял.

Касъл, Брендън, Уинстън, Лили — всички те могат да включват и изключват енергията си. Касъл не движи разни предмети с ума си случайно. Брендън не пуска електрически ток на всичко, до което се докосне. Уинстън може да стяга и разпуска крайниците си по своя воля, а Лили може да оглежда обстановката нормално, без да „снима“ всичко с очите си.

Защо съм единствената без копче за изключване?

Впускайки се в смаяно разсъждение, започвам да проумявам, че никога не съм *опитвала* да изключа силата си, защото винаги съм вярвала, че е невъзможно. Винаги съм се смятала за обречена на такъв живот, на съществуване, в което ръцете ми, кожата ми... вечно ще ме държат далеч от другите хора.

Но сега?

— Кенджи! — изкрещявам и побягвам след него.

Кенджи ме поглежда през рамо, но дори не успява да се обърне докрай, преди да се забия в него, грабвайки ръцете му и стисвайки ги в своите.

— Не ме пускай — казвам му, докато очите ми бързо се пълнят със сълзи. — Не ме пускай. Няма нужда.

Кенджи е замръзнал намясто, а по лицето му са изписани шок и удивление. Поглежда ръцете ни. Пак вдига поглед към очите ми.

— Научила си се да я контролираш? — пита той.

Трудно ми е да говоря от вълнение. Смогвам да кимна и сълзите рукват надолу по бузите ми.

— Мисля, че през цялото това време е била под мой контрол, но просто не съм знаела. Не смеех да го изпробвам върху когото и да било.

— Дявол да го вземе, принцесо — казва тихо той със светнали очи. — Толкова се гордея с теб.

Всички се струпат край нас.

Касъл ме прегръща с невъздържана радост, а Брендън и Уинстън, Лили, Иън и Алиа се хвърлят върху него, смачквайки ме под тежестта си. Всички викат щастливо и пляскат, стискат ръката ми и никога досега не съм усещала толкова подкрепа, толкова сила в групичката ни. Това е най-изумителният момент в живота ми.

Но когато поздравленията утихват и започват пожеланията за лека нощ, издърпвам Кенджи настрана за една последна прегръдка.

— Е — казвам, люлеейки се доволно на пети. — Вече мога да докосвам когото си поискам.

— Да, така си е — той се засмива и вирва вежда.

— Знаеш ли какво значи това?

— Да не би да ме каниш на среща?

— Съзнаваш какво *значи* това, нали?

— Поласкан съм, съвсем сериозно, но продължавам да си мисля, че е по-добре да останем само приятели...

— *Кенджи.*

Той се ухилва. Разрошва косата ми.

— Не — казва после. — Не съзнавам. Какво значи?

— Значи милион неща — отговарям аз, заставайки на пръсти, за да го погледна в очите. — Но и това, че няма да прекарам живота си с някого по стечение на обстоятелствата. Вече мога да правя каквото си поискам. Да съм с когото си поискам. Изборът си е изцяло мой.

Кенджи ме гледа дълго време. Усмивва се. И чак тогава откъсва очи от моите. Кимва с глава.

И казва:

— Прави каквото решиш, Джул.

ПЕТДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Когато слизам от асансьора и влизам в кабинета на Уорнър, всички светлини са изключени. Цялото помещение е потопено в мастилена тъмнина и на очите ми са им нужни няколко секунди да привикнат към мрака. Обхождам на пръсти кабинета, издирвайки собственика му, но не го откривам.

Отправлям се към спалнята.

Уорнър седи на ръба на леглото. Захвърлил е палтото си на пода, обувките — също. Стои мълчаливо, отпуснал ръце в скута си, вперил поглед в отворените си нагоре длани, сякаш търсейки нещо неоткриваемо.

— Ейрън? — прошепвам аз, пристъпвайки напред.

Той вдига глава. Поглежда ме.

И нещо в мен се пръсва на парчета.

Всеки прешлен на гръбнака ми, всяко кокалче на пръстите ми, капачките на коленете ми и двете ми тазобедрени стави. Сега съм просто купчина кости на пода и никой друг не го знае... освен мен. Аз съм счупен скелет с туптящо сърце.

Издишай, казвам си.

Издишай.

— Толкова много съжалявам — са първите думи, които проронвам.

Той кимва. Става на крака.

— Благодаря ти — отвърща, без да ме поглежда, и излиза през вратата.

Аз тръгвам по петите му през спалнята и влизам с него в кабинета. Извиквам името му.

Той спира пред съвещателната маса, обърнат с гръб към мен, стиснал с ръце ръба ѝ.

— Моля те, Джулиет, не и тази вечер, не мога...

— Прав беше — казвам накрая. — Бил си прав от самото начало. Той се обръща бавно към мен.

Взирам се в очите му внезапно вцепенена. Изведнъж ме обзема паника, обзема ме тревога, обзема ме увереност, че ще объркам нещо, но може би само това ми остава — да объркам нещо, — защото повече не мога да го държа в себе си. Имам да му казвам толкова много неща. Неща, които съм се страхувала да призная и пред него, и пред себе си.

— За какво? — Зелените му очи са огромни. Уплашени.

Притисвам пръсти към устата си, защото все още се боя да проговоря.

Толкова много неща правя с устните си, като се замисля.

Вкусвам и докосвам, и целувам, и съм ги притисвала към най-нежните кътчета на кожата му, и съм изричала обещания, и съм лъгала, и съм докосвали чужди животи — всичкото това с тези две устни и думите, извиращи през тях, формите и звуковете, които образуват. Но точно в този момент устните ми предпочитат Уорнър просто да прочете мислите ми, защото истината е, че живеях с надеждата никога да не ми се налага да ги изричам на глас.

— Наистина те искам — казвам му с разтреперан глас. — Искам те толкова силно, че направо се плаша.

Виждам раздвижването в гърлото му, усилията, които полага, за да остане неподвижен. Очите му са в смут.

— Излъгах те — рукват главоломно думите ми. — Онази нощ. Когато ти казах, че не искам да бъда с теб. Излъгах. А ти беше прав. Страхувах се. Не смеех да призная истината дори пред себе си и се чувствах толкова виновна, задето предпочитях теб, задето копнеех да съм с теб всяка секунда от живота си, въпреки че всичко наоколо рухваше. Бях объркана заради чувствата си към Адам, заради собствената си идентичност и не знаех какво правех... и се държах глупаво. — Казвам аз. — Държах се глупаво и несъобразително и опитах да прехвърля вината на теб, нараних те така жестоко. — Опитвам да дишам. — И толкова много съжалявам.

— Какво... — Уорнър мига бързо. Гласът му е крехък, неравен. — Какво ми казваш в момента?

— Обичам те — прошепвам аз. — Обичам те такъв, какъвто си.

Уорнър ме гледа така, сякаш най-внезапно е оглушал и ослепял.

— Не — проронва той. Едничка прекършена, прекършена дума. Съвсем немощен звук. Той клати глава и извърща поглед от мен,

оплита ръка в косата си и обръщайки се към масата, повтаря: — Не. Не, не...

— Ейрън...

— Не — казва той, докато отстъпва назад. — Не, не знаеш какво говориш...

— Обичам те — повтарям му. — Обичам те и те искам, и те исках още тогава. — Казвам му. — Исках те толкова силно и продължавам да те искам, искам те и в този момент...

Всичко спира.

Времето спира.

Светът спира.

Всичко спира за мига, в който той прекосява стаята и ме взима в обятията си, и ме приковава към стената, и аз се въртя, и стоя неподвижно, и дори не дишам, но съм жива толкова жива толкова истински жива

и той ме целува.

Дълбоко, жадно. Ръцете му са около кръста ми и диша така тежко, и ме вдига във въздуха, и краката ми се увиват около бедрата му, и устните му целуват шията ми, гърлото ми, и той ме оставя на ръба на съвещателната маса.

Едната му ръка е под врата ми, другата е под тениската ми и пръстите му милват гърба ми, и внезапно бедрото му се озовава между краката ми, и ръката му се плъзва към свивката на коляното ми, и повдига крака ми, придърпва ме към тялото му, и когато откъсва устни от моите, дишам толкова бързо, главата ми се върти бясно, но не го пускам.

— Вдигни ги — казва задъхано. — Вдигни ръцете си.

Правя го.

Той повдига тениската ми. Изхлузва я през главата ми. Хвърля я на пода.

— Легни назад — казва ми, дишайки учестено, и ме слага да легна на масата, докато ръцете му се плъзват надолу по гръбнака ми... и още по-надолу. Разкопчава копчето на дънките ми. Ципа им. Казва: — Вдигни бедрата си, скъпа моя. — И вплита пръсти в колана на дънките и ластика на бельото ми едновременно. И ги сваля наведнъж.

Аз ахвам.

Лежа върху масата му единствено по сутиен.

В следващия момент и той изчезва.

Ръцете му се плъзват нагоре по краката ми и по вътрешните страни на бедрата ми и устните му се отправят надолу към гърдите ми, и той смачква нищожното ми самообладание и всяка частица от здравия ми разум, и цялата горя, вкусвам цветовете и звуци, каквито не съм подозирала, че съществуват. Главата ми е опряна в масата, а ръцете ми стискат раменете му, и той е горещ, нежен и някак ненаситен, и аз се мъча да не изкрещя, а той вече се спуска надолу по тялото ми, вече е избрал къде да ме целуне. Как да ме целуне.

И няма намерение да спира.

Губя разсъдъка си. Губя думите си и способността си да мисля свързано. Секундите се сливат в минути, сърцата ни изнемощяват, ръцете ни се вкопчват жадно и се препъвам в планета, и вече не знам нищо, не знам нищо, защото никога нищо няма да е сравнимо с този момент. Никога нищо няма да ме накара да изживея това, което изживявам сега.

Вече нищо не е от значение.

Нищо, освен този момент и устните му по тялото ми, ръцете му по кожата ми, целувките му по недокосвани места, докарващи ме до абсолютна, неприкрита лудост. Изкрещявам и се вкопчвам в него, умирайки и някак връщайки се към живота в същото време... със същия дъх.

Той е на колене.

Преглъщам стона, заклещен в гърлото ми, а той ме вдига и ме отнася до леглото. Вече е върху мен, целува ме със страст, която ме кара да се питам как така още не съм умряла и не съм пламнала... и не съм се събудила от този сън. Той обхожда с ръце тялото ми само за да ги върне върху лицето ми, и ме целува веднъж, два пъти, и зъбите му улавят долната ми устна само за секунда, и аз го държа с все сила, обгръщам с ръце врата му, и прокарвам пръсти през косата му, и го придърпвам към себе си. Вкусът му е неустоим. Толкова горещ и толкова неустоим и постоянно опитвам да изрека името му, но дори не намирам време да си поема дъх, камо ли да произнеса цяла дума.

Отлепям го от себе си и го избутвам нагоре.

Опитвам да разкопчая ризата му с треперещи, слепи пръсти, но накрая губя търпение и просто я разкъсвам, и копчетата ѝ се разхвърчават навсякъде, и дори не ми остава време да я изхлузя от

тялото му, преди той да ме придърпа в скута си. Обвива краката ми около ханша си и ме накланя назад, докато не усещам възглавниците под главата си, после се надвесва над мен, обхващайки лицето ми с длани, и палците му са две скоби около устата ми, и той се притиска към мен, и ме целува, целува ме, докато времето не рухва около нас и главата ми не потъва в забвение.

Целувката му е пламенна, невероятна.

Такава целувка вдъхновява звездите да изплуват на небето и да озарят света. Такава целувка отнема цяла вечност и нито миг. Ръцете му покриват двете страни на лицето ми и той се отдръпва назад само за да ме погледне в очите, и гърдите му се вълнуват, и той проронва:

— Имам чувството, че сърцето ми ще избухне.

И повече от всякога ми се иска да можех да улавям моменти като тези и да ги изживявам отново и отново до края на дните си.

Защото това.

Това е всичко.

ПЕТДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Уорнър спи цяла сутрин.

Не се събуди за тренировка. Не се събуди за душ. Не се събуди за нищо. Просто лежи по корем, обвил с ръце възглавницата си.

Аз съм будна от 8:00 и го гледам от два часа.

Обикновено става в пет и половина. Понякога и по-рано.

Притеснявам се, че може да е пропуснал доста важни неща. Не знам дали не е имал срещи и други ангажименти. Не знам дали не е съсипал графика си, спейки до толкова късно. Не знам дали някой няма да дойде, за да го провери. Нямам представа.

Знам само, че не искам да го будя.

Снощи будувахме до много късно.

Спускам пръсти надолу по гърба му, все още объркана от думата ПЛАМНИ, татуирана върху кожата му, и уча очите си да възприемат белезите му като нещо различно от доказателствата за изтезание, търпяно цял живот. Не мога да понеса покъртителната истина. Сгушвам се до него, отпускам лице върху гърба му и го прегръщам силно. Докосвам с устни гръбнака му. Усещам дишането му... така равномерно. Така спокойно.

Уорнър се размърдва съвсем лекичко.

Аз сядам в леглото.

Той се обръща бавно по гръб все още сънен. Потрива с юмрук очите си. Примигва няколко пъти. После ме вижда.

И се усмихва.

Сънлива, сънлива усмивка.

И аз му се усмихвам. Имам чувството, че някой ме е отворил и ме е напълнил със слънце. Никога досега не съм виждала Уорнър сънен. Никога не съм се будила в обятията му. Никога не съм го виждала в друго състояние освен бодър и нащрек.

Сега обаче изглежда почти ленив.

Безкрайно очарователен е.

— Ела тук — казва, протягайки ръце към мен.

Аз пропълзявам в прегръдката му и се сгушвам в него, а той ме притиска силно към себе си. Целува ме по главата. Прошепва:

— Добро утро, миличка.

— Хубаво звучи — проронвам тихо с усмивка на уста, макар и да знам, че не може да я види. — Харесва ми да ме наричаш „миличка“.

Той се засмива и раменете му се разтърсват в ритъм със смеха. Пак се обръща по гръб и отпуска ръце от двете страни на тялото си.

Боже, колко добре изглежда без дрехи.

— Не съм спал по-непробудно през целия си живот — казва тихо. Усмивва се със затворени очи. По двете му бузи се появяват трапчинки. — Чувството е много странно.

— Доста време поспа — казвам му, преплитайки пръсти с неговите.

Той надниква към мен с едно око.

— Така ли?

Кимвам.

— Късничко стана. Вече е десет и половина.

Той се сковава до мен.

— Сериозно?

Кимвам отново.

— Не исках да те будя.

Той въздъхва.

— Опасявам се, че трябва да ставам. Дилайло навярно е получил аневризъм.

Смълчаваме се за момент.

— Ейрън — подхващам плахо аз. — Кой е Дилайло? Защо му се доверяваш?

Той си поема дълбоко дъх.

— Познавам го от много, много години.

— Това ли е всичко...? — питам аз, обръщайки глава, така че да го погледна в очите. — Просто знае много за нас и мисията ни и това понякога ме тревожи. Нали уж каза, че всичките ти подчинени те мразели. Не би ли трябвало да си по-мнителен? Да не му се доверяваш чак толкова?

— Да — отговаря тихо той, — май така е най-логично.

— Но не е така.

Уорнър отвърща на погледа ми. Гласът му омеква.

— Той е бащата на майка ми, скъпа моя.

Замръзвам за момент, после врътвам рязко глава към него.

— Какво?

Уорнър поглежда към тавана.

— Дилайло ти е дядо? — Сядам в леглото.

Уорнър кимва.

— Откога знаеш? — Нямам представа как да говоря спокойно по въпроса.

— Цял живот съм знаел — свива рамене Уорнър. — Винаги е бил наблизо. Познавам лицето му още от детинство; постоянно го виждах вкъщи. Участваше в съвещанията на Възобновителите, организирани от баща ми.

Толкова съм изумена, че почти не знам какво да кажа.

— Но... ти се отнасяш с него като с...

— Мой лейтенант? — Уорнър раздвижва врата си. — Ами той си е такъв.

— Но нали ти е *роднина*...

— Беше назначен в този сектор от баща ми и нямах основание да вярвам, че е различен от човека, от когото съм получил половината си ДНК. Никога не е ходил да види майка ми. Никога не пита за нея. Никога не е проявявал интерес към състоянието ѝ. Нужни му бяха деветнайсет години да спечели доверието ми и чак сега си позволявам тази слабост, тъй като през годините неизменно ми е доказвал предаността си. — Уорнър притихва за момент. — И макар да сме постигнали известна степен на близост, той никога досега не е признал общата ни кръв, а и не очаквам да го стори.

— Но защо?

— Защото ми е дядо точно колкото аз съм син на баща си.

Взира се в Уорнър дълго време, преди да осъзная, че няма смисъл да задълбавам в този разговор. Защото май разбирам. Двамата с Дилайло изпитват единствено необичайно и формално уважение един към друг. А и това, че с някого сте кръвни родственици, не ви прави семейство.

Знам го от личен опит.

— Веднага ли трябва да тръгваш? — прошепвам аз, съжالياвайки, че изобщо съм подхванала темата за Дилайло.

— Не веднага — усмихва ми се той. Докосва бузата ми.

Помълчаваме малко.

— За какво си мислиш? — питам го аз.

Той се доближава до мен и ме целува нежно. Поклаща глава.

Аз докосвам устните му с връхчето на единия си пръст.

— Тук се крият много тайни — казвам. — Хайде, изпей ги.

Той опитва да захапе пръста ми.

Успявам да го отдръпна навреме.

— Защо миришеш толкова хубаво? — пита ме той с усмивка, отклонявайки въпроса ми. Приближава се още повече и обсипва с леки целувки ръба на долната ми челюст, брадичката ми. — Направо ме влудяваш.

— Защото крада от сапуните ти — признавам си аз.

Той вдига вежди.

— Извинявай. — Усещам как се изчервявам.

— Не се извинявай — казва той с неочаквано сериозен тон. — Всичко мое е и твое. Всичко.

Искреността в гласа му ме хваща неподготвена, трогва ме.

— Наистина ли? — питам го. — Защото сапуните ти са невероятни.

Той ми се усмихва широко. В очите му играе дяволито пламъче.

— Какво?

Поклаща глава. Откъсва се от мен. Става от леглото.

— Ейрън...

— Ей сега се връщам — казва той.

Изпращам го с поглед до банята. Чувам завъртането на кран, плискането на вода във ваната.

Сърцето ми затуптява лудо.

Той се връща в стаята, а аз съм се вкопчила в чаршафите и вече се противя на онова, което ми се струва, че е намислил.

Уорнър дръпва завивките. Килва глава към мен.

— Пусни, моля те.

— Не.

— Защо не?

— Какво ти е хрумнало? — питам го аз.

— Нищо.

— Лъжец.

— Няма страшно, скъпа. — Очите му се закачат с мен. — Не се срамувай.

— Прекалено светло е. Изгаси лампата.

Той се засмива на глас. Дръпва завивките и ги хвърля на земята.

Едва сдържам крясъка си.

— Ейрън...

— Съвършена си — казва той. — Всеки сантиметър от теб е съвършен. — Повтаря той. — Не се крий от мен.

— Връщам си думите — казвам паникьосано, стиснала една от възглавниците към тялото си. — Не ти искам сапуна... връщам си думите...

Той обаче изтръгва възглавницата от ръцете ми, грабва ме и ме отнася към банята.

ПЕТДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Костюмът ми е готов.

Уорнър осигури на Алиа и Уинстън всичко необходимо за изработката му и макар да ги гледах как се трудят върху него всеки ден, не можех да си представя дори, че от толкова различни материали е възможно да се получи подобно нещо.

Прилича на змийска кожа.

Материалът е с толкова тъмен сив цвят, че изглежда почти черен, на определена светлина има златисти отблясъци. Съставните му нишки следват всяко мое движение и направо ме изумява как се съединяват и разделят, сякаш плуват по тялото ми.

Обгръща ме по леко неудобен, но и вдъхващ доверие начин, полепва плътно по мен и в началото беше малко скован, но веднага щом раздвижих ръцете и краката си, започнах да разбирам колко гъвкав е всъщност. Направо умът ми не го побира. Този костюм е по-лек дори от предишния ми, сякаш не нося нищо върху себе си, а ми се струва още по-издръжлив, по-здрав. Имам чувството, че би възпрял дори нож. Че ще остана невредима, дори да ме влачат цял километър по павирана улица.

Освен това си имам нови обувки.

Доста приличат на предишните ми, но стигат чак до прасеца, не до глезена. Имат равна, еластична подметка и ходя напълно безшумно с тях.

Този път не съм поискала ръкавици. Ръцете ми са голи.

Разхождам се напред-назад из залата и прегъвам колене от време на време, за да свикна с новата материя върху тялото си. Този костюм изпълнява различна функция от предишния. Вече не целя да скрия кожата си от света. Работата му е единствено да подпомага силата, която вече имам.

Усещам го страхотно върху себе си.

— И тези са за теб — казва ми Алиа със сияещо от радост изчервено лице. — Реших, че ще ти е нужен нов чифт. — Подава ми

абсолютно същите боксове като онези, които беше изработила и първия път.

Онези, които загубих. В битката, която загубихме.

Именно те имат най-символично значение за мен. В моите очи са шанс да надделеem този път.

— Благодаря ти — отвърщам аз с надеждата, че проумява колко искрено говоря.

Поставям протекторите върху голите си кокалчета и свивам пръсти в юмрук.

Вдигам очи. Оглеждам се наоколо.

Всички погледи са вперени в мен.

— Какво ще кажете? — питам ги.

— Твоят костюм е същият като моя — нацупва се Кенджи. — Аз трябва да съм пичът с черен костюм. Защо твоят не е розов? Или жълт...

— Защото не сме шибаните Пауър Рейнджърс — обажда се Уинстън, врътвайки очи.

— Какво, по дяволите, са Пауър Рейнджърс? — сопва му се Кенджи.

— Аз пък мисля, че е супер — казва Джеймс с огромна усмивка. — Изглеждаш много по-готино отпреди.

— Да, страшна си в него — добавя Лили. — Уникален е.

— Това е най-доброто ви произведение, приятели — обръща се Брендън към Уинстън и Алиа. — Наистина. А тези джаджи за кокалчетата... — Продължава той, посочвайки ръцете ми. — Направо са... завършват костюма, бих казал. Удивителна работа.

— Прелестна сте, госпожице Ферърс — обажда се и Касъл. — Мисля, че ви стои поразяващо — и в единия, и в другия смисъл на думата.

Усмиввам му се широко.

Уорнър слага ръка на гърба ми. Привежда се до ухото ми и прошепва:

— Как смяташ, дали се съблича лесно?

И аз едва се сдържам да не погледна към него и усмивката, на която несъмнено се наслаждава за моя сметка. Ужасно е, че все още знае как да ме накара да се изчервя.

Очите ми опитват да намерят друго нещо, върху което да се съсредоточат.

Адам.

Вторачил е поглед в мен с неочаквано безпристрастно изражение. Спокойно. И за момент, за един съвсем кратък момент, зървам в него момчето, което някога познавах. Онова, в което се влюбих.

Той извъръща очи.

Продължавам да се надявам, че ще е добре; разполага само с дванайсет часа да дойде на себе си. Защото тази вечер ще преговорим плана за последно.

А утре всичко започва.

ПЕТДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

— Ейрън? — прошепвам аз.

Светлините са изгасени. Лежим в леглото. Изпънала съм тялото си върху неговото, отпуснала глава върху гърдите му. Вперила съм поглед в тавана.

Той милва с длан косата ми, прокарвайки пръсти през кичурите й от време на време.

— Косата ти е като вода — прошепва. — Толкова е гладка. Като коприна.

— Ейрън.

Долепва нежно устни до главата ми. Потрива с длани раменете ми.

— Студено ли ти е? — пита ме.

— Не можеш да го избягваш вечно.

— Не е нужно да го избягваме — казва той. — Няма какво да избягваме.

— Просто искам да се уверя, че си добре — казвам аз. — Тревожа се за теб. — Още не е проронил и дума за майка си. Нито в стаята й, нито след това. Дори не я е споменавал. Нито веднъж.

Дори сега мълчи.

— Ейрън?

— Да, скъпа моя.

— Нищо ли няма да кажеш по въпроса?

Отново потъва в толкова дълго мълчание, че тъкмо се каня да обърна лице към него, когато...

— Вече не страда — проронва тихо. — Това ми носи голяма утеха.

След това не го прищпорвам да продължи.

— Джулиет — казва той.

— Да?

Чувам тежкото му дишане.

— Благодаря ти — прошепва той. — Че си ми приятелка.

Тогава вече се обръщам. Притисвам се към него, опирайки нос в шията му.

— Винаги ще съм до теб, когато имаш нужда от приятел — казвам му, а тъмнината улавя гласа ми и го приглушава. — Моля те, не го забравяй. Никога.

Още един низ секунди се удавя в мрака. Започвам да се унасям в сън.

— Истина ли е това? — чувам го да шепне.

— Кое? — Примигвам, опитвайки да се разбудя.

— Чувствам те толкова истинска — казва той. — Звучиш толкова истински. Толкова искам всичко това да е истинско.

— Истинско е — казвам аз. — И ще става все по-хубаво. Толкова по-хубаво. Обещавам.

Той вдишва напрегнато.

— Най-страшното е — проронва тихо, — че за пръв път в живота си наистина го вярвам.

— Чудесно — отвърщам с шепот аз, заравяйки лице в гърдите му. Затварям очи.

Уорнър ме обвива с ръце, притиска ме към себе си.

— Защо си толкова облечена? — прошепва той.

— Ммм?

— Това не ми харесва — казва той, докато подръпва панталона ми.

Аз допирам устни до врата му в лека като перце целувка.

— Тогава го свали.

Той отмята завивките.

Имам само секунда да сдържа трепета си, преди Уорнър да се озове между краката ми. Той напипва ластика на панталона ми и го смъква надолу по ханша ми, по бедрата ми. Съвсем бавно.

Сърцето ми ме обстрелва с въпроси.

Той събира панталона ми в юмрук и го мята на пода.

После ръцете му се плъзват по гърба ми, избутвайки ме нагоре към гърдите му. Пръстите му полазват под тениската ми, нагоре по гръбнака ми.

Съвсем скоро и тениската ми вече я няма.

Отлетяла е в същата посока, накъдето е запратил и панталона ми.

Потрепервам лекичко, а той отново ме полага върху възглавниците, внимавайки да не отпусна тежестта си върху мен. Телесната му топлина е толкова приятна, толкова уютна. Отмятам глава назад. Клепачите ми са затворени.

Устните ми се отварят без всякаква причина.

— Искам да те чувствам — прошепва той в ухото ми. — Искам кожата ти до моята. — Ръцете му се плъзгат нежно надолу по тялото ми. — Боже, колко е гладка кожата ти. — Казва с пресипнал от страст глас.

Целува шията ми.

Главата ми се върти. Обливат ме горещи и студени вълни и нещо се съживява вътре в мен, и ръцете ми търсят гърдите му, търсят опора, и очите ми се мъчат да останат отворени, но напразно, и съм в съзнание, но само колкото да прошепна името му.

— Да, скъпа моя?

Опитвам да кажа нещо, но устата ми се противи.

— Спиш ли? — пита ме той.

Да, струва ми се. Не знам. Да.

Кимвам.

— Това е добре — казва тихо той. Повдига главата ми, отмества косата от врата ми, за да отпусна лице върху възглавницата. А той самият се приплъзва до мен. — Нужен ти е повече сън. — Проронва.

Кимвам отново, сгушвайки се в него. Той издърпва завивките около ръцете ми.

Целува извивката на рамото ми. Плешката ми. Пет целувки надолу по гръбнака ми, всяка следваща — по-нежна от предходната.

— Ще съм до теб всяка нощ — прошепва той с болезнено грижовни думи, — за да те топля. Ще те целувам, докато очите ми не се затворят сами.

Главата ми е потънала в облак.

Чуваш ли сърцето ми? — искам да го попитам.

Искам да съставиш списък с всичките си любими неща и искам да съм в него.

Но се унасям толкова бързо, че губя връзка с реалността и не знам как да задвижа устата си. Времето се срина край мен, обвивайки ме в този момент.

А Уорнър продължава да говори. Съвсем тихо, толкова нежно. Мисли, че вече спя. Мисли, че не го чувам.

— Знаеш ли — шепне той, — че всяка сутрин се будя с мисълта, че няма да те намеря до мен?

Събуди се, повтарям си аз. Събуди се. Слушай го внимателно.

— Че всичко това — продължава той, — тези мигове ще се окажат просто незабравим сън? Но после те чувам да ми говориш. — Шепне той. — Виждам как ме гледаш и усещам колко истинско е всичко. Усещам искреността в емоциите ти, в начина, по който ме докосваш... — Мълви, галейки бузата ми с opakото на ръката си.

Клепачите ми потрепват. Примигвам веднъж, два пъти.

— Ейрън — прошепвам.

— Обичам те — казва той.

Сърцето ми вече не се побира в гърдите ми.

— Всичко вече ми изглежда толкова различно — продължава. — Различно на допир. Различно на вкус. Ти ми върна живота. — Умълчава се за миг. — Никога не съм усещал такъв покой. Такова спокойствие. И понякога се боя — казва той, свеждайки очи, — че любовта ми ще те отблъсне.

Той вдига поглед бавно; златистите му мигли разкриват повече тъга и красота, отколкото някога съм виждала в един-единствен момент. Дори не бях подозирала, че човек е способен да насити погледа си с толкова чувство. В душата му живее огромна болка. Огромна страст.

Оставам без дъх.

Поемам лицето му в дланите си и го целувам бавно.

Той затваря очи. Устата му отвърща на моята. Ръцете му се протягат да ме придърпат към него, а аз го спирам.

— Не — прошепвам. — Не мърдай.

Той отпуска ръце.

— Остани така — прошепвам.

Целувам го навсякъде. По бузите. По брадичката. По върха на носа и местенцето между веждите му. Обсипвам с целувки цялото му чело и цялата линия на челюстта му. Всеки сантиметър от лицето му. Малки, нежни целувки, изразяващи повече, отколкото бих могла да изкажа с думи. Искам да знае какво изпитвам. Искам да го усети така, както само той може, както успява да усети дълбините на чувствата,

скрити зад движенията ми. Искам да знае и да не се съмнява нито за момент.

И не искам да бързам.

Устните ми се спускат надолу по врата му и той ахва, а аз вдишвам аромата на кожата му, вкусвам я, и плъзвам длани надолу по гърдите му, целувайки всяко кътче от тялото му. Ръцете му непрекъснато опитват да ме достигнат, да ме докоснат, а аз ги възпирам.

— Моля те — казва той. — Искам да те почувствам...

С галовен допир свалям ръцете му върху леглото.

— Още не. Не сега.

Пръстите ми достигат панталона му. Той вдига рязко клепачи.

— Затвори очи — налага се да му кажа.

— Не — произнася едва.

— Затвори очи.

Той поклаща глава.

— Добре тогава.

Разкопчавам копчето на панталона му. После и ципа.

— Джулиет — прошепва той. — Почакай.

Свалям панталона му.

Той сяда.

— Легни назад. Моля те.

Очите му са широко отворени, гледа ме, без да мига.

Най-накрая склонява да се отпусне назад.

Свалям панталона му докрай. Хвърлям го на пода.

Той е по бельо.

Проследявам с пръст шевовете по мекия памучен плат, линиите от кройката на боксерките му, застъпващи се по средата. Дишането му е толкова учестено, че го чувам, виждам вълнението на гърдите му. Стиснал е очи. Отметнал е глава назад. Отворил е леко устни.

Докосвам го отново, съвсем нежно.

Той едва сподавя стона си, заравя едната страна на лицето си във възглавниците. Цялото му тяло трепери, вкопчил е ръце в чаршафите. Плъзвам длани надолу по краката му, хващайки ги малко над коленете. Раздалечавам ги леко, за да направя място за целувките, които сипя нагоре по вътрешната страна на бедрата му. Носът ми докосва кожата му.

Той изглежда така, сякаш изпитва болка. Неописуема болка.
Достигам ластика на бельото му. Дръпвам го надолу.
Бавно.
Бавно.
Татуировката е малко под тазобедрената му става.

**пъкълът се опразнил
ивсичките му демони са тук**

Покривам думите с целувки.
Прогонвам демоните с целувки.
Прогонвам болката с целувки.

ПЕТДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Седя на ръба на леглото, облегнала лакти върху коленете си, заровила лице в дланите си.

— Готова ли си? — пита ме той.

Вдигам поглед. Изправям се. Поклащам глава.

— Дишай, миличка. — Той застава пред мен, обхваща с ръце лицето ми. Очите му са ярки, дълбоки, уравновесени и преливащи от увереност. В мен. — Великолепна си. Необикновена.

Опитвам да се засмея, но не се получава както трябва.

Уорнър опира челото си в моето.

— Няма от какво да се боиш. За какво да се тревожиш. Не тъгувай по нищо в този преходен свят — казва с ласкав глас.

Отдръпвам се леко от него и го поглеждам въпросително.

— Така оцелявам аз — продължава той. — В света ни има толкова много тъга и толкова малко щастие, че не тъгувам за нищо и взимам всяко късче щастие.

Взирам се в очите му сякаш цяла вечност.

Той се привежда към ухото ми. Понижава глас.

— Пламни, любов моя. Пламни.

Уорнър е свикал военен съвет.

По негови думи процедурата е рутинна и войниците трябва да се явят в стандартната черна униформа.

— И невъоръжени — добавя Уорнър.

Кенджи, Касъл и всички останали ще присъстват невидими, благодарение на Кенджи, но днес ще говоря само аз. Обявих им, че искам да съм водачът. Че съм готова да поема първия риск.

Такъв е планът.

Уорнър ме извежда от стаята си.

Коридорите пустеят. Патрулиращите войници ги няма, тъй като вече са в строя и очакват появата му. Чак сега започвам да проумявам

какво предстои да сторя.

Защото независимо от днешната развръзка, аз показвам лицето си. Изпращам послание на Андерсън. Послание, което несъмнено ще получи.

Жива съм.

Ще използвам собствената ти армия да те заловя.

И ще те убия.

Нещо в тази мисъл ме ощастливява абсурдно.

Влизаме в асансьора и Уорнър хваща ръката ми. Аз стисвам пръстите му. Той се усмихва, гледайки право напред. И най-неусетно вече излизаме от асансьора и минаваме през друга врата, и вече сме в двора, в който съм попадала веднъж досега.

Колко е странно, че се връщам на този покрив като свободен човек, не като пленник. Без страх в сърцето. Стиснала здраво ръката на същото онова русокосо момче, което ме доведе тук и първия път.

Колко странен е светът ни.

Уорнър се поколебава, преди да излезе пред всички. Поглежда ме така, сякаш чака сигнал. Аз кимвам. И той пуска ръката ми.

Двамата пристъпваме заедно напред.

ШЕЙСЕТА ГЛАВА

Откъм редовете с войници под нас се разнася слисан шепот.

Определено са ме запомнили.

Уорнър изважда квадратно парче мрежа от джоба си и го задържа до устните си само за секунда, преди да го стисне в юмука си. Когато проговаря, гласът му заехтява гръмко над тълпата.

— Сектор 45 — подхваща той.

Войниците се раздвижват. Вдигат десни юмуци и ги долепват до гърдите си, отпускаяки левите си ръце до телата си.

— Преди малко повече от месец — продължава Уорнър — ви беше казано, че сме спечелили битката срещу бунтовническата групировка на име Пункт Омега. Казано ви беше, че сме разгромили базата им, а оцелелите им членове сме изтребили на бойното поле. Казано ви е да не се съмнявате в силата на Възобновителите. Че сме непобедими. Ненадминати по военна мощ и контрол над териториите ни. Казано ви е, че ние сме бъдещето. Единствената надежда на човечеството.

Гласът му отеква над тълпата, а очите му обхождат морето от лица пред него.

— И се надявам — казва той, — че не сте повярвали на всичко това.

Войниците гледат смаяно командира си. Като че ли не смеят да развалят строя, опасявайки се, че могат да се окажат жертва на нечия шега или на изпитание, поставено от Възобновителите. Затова просто наблюдават вгълбено, изоставили типичната си хладнокръвна фасада.

— Джулиет Ферърс — казва той — не е мъртва. Тя е тук, до мен, независимо от твърденията на върховния ни главнокомандващ. Той наистина я простреля в гърдите. И наистина я остави да умре. Но тя успя да оцелее след злонамереното му нападение и днес е тук, за да ви отправи едно предложение.

Взимам мрежичката от ръката на Уорнър, долепвам я до устните си също като него. Стисвам я в юмука си и го спускам до тялото си.

Поемам дълбока глътка въздух. И произнасям четири думи.

— Искам да унищожа Възобновителите.

Гласът ми е толкова силен, така мощно проехтява над тълпата, че за момент ме изненадва. Войниците ме гледат ужасено. Шокирано. Недоумяващо. Изумено. Помежду им започват да се носят шепоти.

— Искам да ви поведем в битка — заявявам аз. — Искам да въстанем срещу...

Вече никой не ме слуша.

Съвършено организираният им строй се е разпаднал. Струпали са се на едно място и говорят един през друг, крещат, мъчат се да обсъждат чутото. Да проумеят какво се случва.

Не мога да повярвам, че съм загубила вниманието им толкова бързо.

— Не се колебай — казва ми Уорнър. — Реагирай. *Веднага.*

Надявах се да оставя това за по-късно.

В момента се намираме на по-малко от пет метра от земята, но Уорнър ми каза, че имало още четири нива над нас. Върху най-високото се намират високоговорителите, обслужващи площада отдолу. Има и малка платформа за поддръжка, до която имат достъп само техниците.

Вече се изкачвам към нея.

Войниците отново преместват вниманието си към мен, сочейки ме, докато се катеря по стълбите; продължават да говорят шумно помежду си. Нямам представа дали е възможно новината за възникналата ситуация вече да е достигнала до цивилните граждани или шпионите, докладващи на върховния главнокомандващ. Но в момента нямам време да се тюхкам около това, защото още не съм произнесла речта си, а вече съм загубила вниманието им.

Това не е добре.

Когато най-сетне достигам горното ниво, се намирам на около трийсет метра от земята. Стъпвам предпазливо на платформата, но най-вече внимавам да не гледам надолу твърде дълго. А когато накрая стъпвам здраво на краката си, вдигам поглед нагоре и го плъзвам по струпаните на площада войници.

Отново съм спечелила вниманието им.

Стисвам в юмрук микрофонната мрежа.

— Имам само един въпрос. — Думите ми са гръмки и ясни и отекуват надалече. — Направили ли са нещо за вас Възобновителите?

Този път ме гледат. Слушат ме.

— Не ви дават нищо друго, освен мизерни заплати и обещания за бъдеще, което никога няма да настъпи. Разцепили са семействата ви и са ги разпръснали по всички краища на жалките останки от земята ни. Оставят децата ви да гладуват и унищожават домовете ви. Лъжат ви отново и отново, принуждавайки ви да постъпите в армията им, за да могат да ви контролират. А вие нямате друг избор. — Казвам аз. — Нямайте друго решение. Затова се сражавате във войните им и убивате собствените си приятели, само и само да нахраните семействата си.

Да, вече определено имам вниманието им.

— Човекът, в чиито ръце поверявате управлението на нацията ни, е страхливец — заявявам аз. — Той е безсилен мъж, боящ се да покаже лицето си пред народа. Води таен живот, крие се от хората, които разчитат на него, а в същото време е успял да спечели страха ви. Научил ви е да изтръпвате, чуете ли името му. Може би вие още не сте го виждали с очите си — продължавам, — но аз го срещнах лично. И не останах впечатлена.

Не мога да повярвам, че още никой не ме е застрелял. Знам, че уж трябвало да са невъоръжени. Но все някой е донесъл пистолета си. А още не съм получила куршум.

— Присъединете се към новата съпротива — призовавам тълпата. — Ние сме мнозинството и можем да се обединим. Ще продължавате ли да водите такъв живот? — Питам ги, докато соча към комплексите в далечината. — Ще продължавате ли да мрете от глад? Защото те ще продължават да ви лъжат! — Уверявам ги. — Със света ни не е свършено. Има шанс да го спасим. Можем сами да създадем армия. — Казвам им. — Можем да застанем един до друг. Присъединете се към мен и ви обещавам, че ще променим много неща.

— Как? — чувам някой да се провиква. — Как можеш да обещаеш подобно нещо?

— Не се страхувам от Възобновителите — казвам им. — И съм по-силна, отколкото предполагате. Срещу моята сила дори върховният главнокомандващ не може да надделее.

— Вече знаем на какво си способна! — изкрещява някой друг. — Това не те спаси предишния път!

— Напротив — отвръщам аз, — не знаете на какво съм способна. Нямаме ни най-малка представа на какво съм способна.

Протягам ръце пред себе си, насочвайки ги към тълпата. Опитвам да намеря удачен център. После се съсредоточавам.

Почувствай силата си — беше ми казал веднъж Кеңджи. — *Тя е част от теб, част от тялото и съзнанието ти. Ще изпълнява волята ти, ако се научиш да я контролираш.*

Стъпвам здраво на земята. Приготвям тялото си.

После разцепвам тълпата надве.

Бавно.

Съсредоточавам енергията си върху всяко едно от телата пред мен поотделно и позволявам на силата си да се излее от мен, обгръщайки войниците съвсем внимателно, вместо да ги връхлети свирепо и да ги разкъса. Тя сякаш полепва по телата им като продължение на пръстите ми, откривайки идеалния център, разделящ групата на две половини. Хората вече се гледат един друг, мъчейки се да разберат защо не могат да преминат през невидимите стени, разцепващи тълпата на две групи.

Но щом енергията ми намира стабилен център, разтварям широко ръце.

Силата ми избутва войниците назад. Половината наляво. Другата половина надясно. Натискът не е толкова силен, че да пострадат, но достатъчно силен, за да ги поуплаши. Искам да почувстват мощта ми. Искам да усетят, че умишлено я съдържам.

— Мога да ви защитя — прокълтява отново гласът ми над тях. — И имам приятели, които могат да направят още повече. Да застанат до вас в битка.

И тогава, сякаш по сценарий, приятелите ми се материализират в самия център на площада, на мястото, което току-що съм освободила.

Войниците отскачат смаяно назад, отмествайки се още по-надълбоко в двата края на двора.

Касъл вдига ръка и кара едно малко дърво в далечината да се изкорени от само себе си. С двете си ръце го изтръгва от земята и го запраща в бесен танц във въздуха и докато клоните му плющят шумно на вятъра, Касъл го издърпва назад единствено със силата на ума си.

Издига го още по-нависоко в небето, точно над главите им, и Брендън вдига ръце.

Плясва силно с тях.

Мълния блъсва дървото в основата му и пропълзява нагоре по стеблото му с такава бързина и неописуема мощ, че направо го раздробява на трески, поръсващи се по земята като черен дъжд.

Не го бях очаквала; дори нямахме уговорка да ми помагат днес. Но току-що приятелите ми изпълниха идеалната демонстрация.

Сега. Сега е моментът.

Всички войници ни гледат. Площадът се е изпразнил. Намирам очите на Кенджи и изчаквам сигнала му.

Той кимва.

Аз скачам.

На трийсет метра над земята съм, очите ми са затворени, краката ми са опънати, ръцете ми — разперени. И усещам по-голям прилив на сила в тялото си откогато и да било досега. Овладявам я. Насочвам я.

Кацам с такава мощ на земята, че я разцепвам под себе си.

Приклепнала съм и едната ми ръка е протегната пред мен. Площадът се тресе така силно, че за момент се чудя дали отново не съм предизвикала земетресение.

Когато най-сетне се изправям и плъзвам поглед наоколо, вече виждам войниците много по-ясно. Лицата им, тревогата по тях. Гледат ме със страхопочитание, очите им са изцъкдени от изумление и капка боязън.

— Няма да сте сами — казвам им, завъртайки се, за да погледна повече лица. — Вече няма от какво да се боите. Искаме да си върнем света. Искаме да спасим живота на роднините и приятелите си. Искаме децата ви да имат шанс за едно по-добро бъдеще. И искаме да въстанем. Искаме да *победим*. — Взира се в колкото мога повече очи. — И молим за помощта ви.

Над площада се разстила абсолютна тишина.

А след нея настава абсолютен хаос.

Радостни възгласи. Крясъци и подсвирвания. Тропот на крака.

Усещам как квадратната мрежичка се изхлужва от ръката ми. Полита във въздуха и попада право в дланта на Уорнър.

— Поздравления, господа — обръща се към хората си той. — Разгласете новината на семействата си. На приятелите си. От утре всичко се променя. Върховният главнокомандващ ще пристигне до няколко дни. — Казва той. — Подгответе се за война.

И тогава изведнъж.
Кенджи прави всички ни невидими.

ШЕЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Тичаме през площада и влетяваме в базата и веднага щом се скриваме от погледите на войниците, Кенджи ни превръща отново във видими. Излиза на челна позиция и ни повежда към тренировъчната зала, препускайки покрай сандъците, танковете и камионите в складовото хале и напред към стрелбището, докато всички не нахлуваме накуп през вратата.

Джеймс ни очаква.

Скача на крака с облещени очи.

— Как мина?

Кенджи се спуска напред и грабва Джеймс на ръце.

— Ти как *мислиш*?

— Ами. Добре? — Джеймс се смее.

Касъл ме потупва по гърба. Обръщам се към него. Усмивка ми се широко и очите му блестят от гордост, каквато за пръв път виждам у него.

— Чудесно се справихте, госпожице Ферърс — казва ми тихо. — Чудесно.

Брендън и Уинстън изскачат насреща ми, ухилени до уши.

— Беше направо страхотно — казва Уинстън. — Почувствах се като звезда.

Лили, Иън и Алиа се присъединяват към групичката ни. Благодаря на всички им за помощта и подкрепата в най-ключовия момент.

— Смятате ли, че ще се получи? — питам ги. — Дали беше достатъчно?

— Определено беше добро начало — казва Касъл. — От тук нататък ще трябва да действаме бързо. Предполагам, че мълвата вече е плъзнала, но другите сектори несъмнено ще изчакат върховния, преди да предприемат военни действия. — Той ме поглежда в очите. — Дано разбирате, че подемаме битка срещу цялата страна.

— Не и ако другите сектори също решат да се присъединят към нас — отвръщам аз.

— Каква увереност само — коментира Касъл. Гледа ме така, сякаш съм някое странно, извънземно същество. Такова, което не разбира и не знае как да си обясни. — Изненадвате ме, госпожице Ферърс.

Вратите на асансьора се отварят със звън.

Уорнър.

Идва право при мен.

— Базата е подсигурена — казва той. — Заклучвам я до пристигането на баща ми. Никой няма да влиза и излиза.

— И сега какво? — пита Иън.

— Ще чакаме — отговаря Уорнър. Поглежда към всички ни. — Ако все още не е научил, ще се случи до пет минути. Ще разбере, че някои членове на групировката ви са оцелели. Че Джулиет е жива. Ще разбере, че аз съм се обявил публично срещу него. И ще е много, много ядосан. — Казва Уорнър. — Това мога да ви го гарантирам.

— Значи, отиваме на война — отвръща Брендън.

— Да. — Уорнър е спокоен, толкова спокоен. — Влизаме в бой. Съвсем скоро.

— Ами войниците? — питам го аз. — Наистина ли са на наша страна?

Той задържа погледа ми за един дълъг момент.

— Да — отговаря накрая. — Усещам колко дълбок е гневът им. Внезапното им уважение към теб. Сред тях все още има такива, които се страхуват, а и такива, чийто скептицизъм им пречи да ти се доверят веднага, но ти се оказа права, скъпа моя. Може и да се страхуват, но не искат да бъдат войници. Не и в армията на Възобновителите. Готови са да се присъединят към нас.

— А цивилните граждани? — питам го с изумление.

— Те ще ни последват.

— Сигурен ли си?

— Не мога да съм сигурен в нищо — отвръща тихо той. — Но никога досега, през цялата си служба в този сектор, не съм изпитвал такава вяра в хората си, каквото усетих днес. Изживяването беше толкова силно, толкова обладаващо, че го чувствам дори сега. Буквално пулсира в кръвта ми.

Едва дишам.

— Джулиет, скъпа моя — казва ми той, без да откъсва очи от моите. — Току-що подкладе война.

ШЕЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Уорнър ме издърпва настрана. Далеч от всички останали.

Стоим в единия ъгъл на тренировъчната зала и ръцете му са вкопчени в раменете ми. Гледа ме така, сякаш току-що съм извадила луната от джоба си.

— Трябва да вървя — казва напрегнато. — Налага се да задействам много неща и да се срещна с Дилайло. Ще се погрижа за всички военни въпроси, скъпа. Ще ви подсигурия всичко необходимо и ще оборудвам хората си по възможно най-добрия начин.

Аз кимам с глава, опитвайки да му благодаря.

Той обаче продължава да се взира в очите ми, сякаш е открил нещо в тях, от което не може да се откъсне. Ръцете му обгръщат лицето ми, милва с палец бузата ми. Гласът му е толкова гальовен, когато проговаря.

— Ще постигнеш величие — прошепва той. — Никога не съм те заслужавал.

Сърцето ми.

Той се привежда към мен, целува челото ми с неопикуема нежност.

После си тръгва.

Все още наблюдавам как се затварят вратите на асансьора, когато мярвам Адам с ъгълчето на окоото си. Той идва до мен.

— Здравей — казва ми. Изглежда неспокоен, смутен.

— Здравсти.

Той кима с глава, забил поглед в краката си.

— Е — казва накрая, въздъхвайки. Още не ме поглежда. — Страхотно шоу.

Не знам какво да му отвърна. Затова си замълчавам.

Адам въздъхва.

— Наистина си се променила — прошепва той. — Прав съм, нали?

— Да. Прав си.

Той кимва само веднъж. Засмива се странно. И си тръгва.

ШЕЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Отново сме седнали в кръг.

Разговаряме. Обсъждаме. Мислим и планираме. Джеймс похърква спокойно в ъгъла.

Всички сме изпаднали в състояние между вълнение и страх, но като че ли клоним към вълнението. Все пак именно към това са се стремили всички от Пункт Омега толкова години, присъединили са се към Касъл с надеждата, че един ден ще стигнат дотук.

Ще получат шанс да победят Възобновителите.

За този момент са се подготвяли през цялото това време. Дори Адам, който някак склони да обедини сили с нас, е войник. Кеңджи е войник. Всички са в пикова физическа форма. Всички са бойци; даже Алиа, под чиято скромна черупка се крие много повече. Дори не мога да си представя по-стабилна група сподвижници.

— Кога смятате, че ще се появи? — пита ни Иън. — Утре?

— Може би — казва Кеңджи. — Но при всички случаи не мисля, че ще му отнеме повече от два дни.

— Нали уж е на кораб? В океана? — пита Лили. — Как ще стигне дотук за два дни?

— Едва ли е на обикновен кораб — обяснява Касъл. — Предполагам, че се подвизава на борда на военен плавателен съд, оборудван със самолетна площадка. Ако нареди да му изпратят реактивен самолет, ще е тук за отрицателно време.

— Леле! — Брендън се отпуска назад върху ръцете си. — Май наистина сме в центъра на събитията, а? *Върховният главнокомандващ на Възобновителите*. Двамата с Уинстън така и не го видяхме с очите си, въпреки че хората му ни държаха в плен. — Той поклаща глава. Поглежда към мен. — Как изглежда?

— Изключително привлекателен е — отговарям аз.

Лили прихва в смях.

— Сериозно говоря — уверявам я. — Направо да ти призлее от хубост.

— Наистина ли? — Уинстън се пули насреща ми.

Кенджи кимва.

— Голям чаровник е.

Лили ме зяпа глуповато.

— И казваш, че името му е Андерсън? — пита Алиа.

Кимвам.

— Странно — обажда се пак Лили. — Винаги съм си мислила, че фамилията на Уорнър е *Уорнър*, не Андерсън. — Замисля се за секунда. — Значи, името му е Уорнър Андерсън?

— Не — отговарям аз. — Права си. Уорнър е неговата фамилия, но не и на баща му. Взел е тази на майка си. — Обяснявам. — Не е искал да го свързват с баща му.

Адам изсумтява.

Всички обръщаме погледи към него.

— Тогава какво е собственото му име? — пита Иън. — Знаеш ли?

Аз кимвам.

— И? — подканва ме Уинстън. — Какво, няма да ни кажеш ли?

— Питайте го сами — отвърщам аз. — Ако иска да знаете, ще ви го каже.

— Да, само дето няма да стане — казва Уинстън. — Нямам намерение да му задавам лични въпроси.

Опитвам да се засмея.

— Добре... а знаеш ли собственото име на Андерсън? — обръща се към мен Иън. — Или и то е тайна? Така де, цялата тази работа ми се струва много смахната. Защо им е да крият имената си?

— О — казвам аз, хваната неподготвена. — Не съм сигурна. Предполагам, е защото в името се крие голяма сила. И за да отговоря на въпроса ти: не — казвам, клатейки глава, — не знам първото име на Андерсън. Не съм го питала.

— Не си пропуснала нищо — обажда се ядосано Адам. — Много е глупаво. — Приковал е поглед в обувките си. — Казва се Парис.

— Откъде знаеш?

Обръщам се и виждам Уорнър пред асансьора. Все още пиука тихо, известявайки пристигането му. Вратите се затварят с глухо тупване. Той гледа стъписано към Адам.

— Откъде знаеш? — повтаря въпроса си. Минава директно през кръга ни и сграбчва Адам за тениската, движенията му са толкова бързи, че Адам няма време да реагира.

Уорнър го приковава към стената.

За пръв път го чувам да повиши глас. Никога не съм го виждала толкова вбесен.

— Чии заповеди изпълняваш, войнико? — изкрещява в лицето му. — Кой е командирът ти?

— Не знам за какво говориш! — изкрещява му Адам. Опитва да се измъкне и Уорнър го стисва с две ръце, притискайки го още по-силно към стената.

Започва да ме обзема паника.

— Откога работиш за него? — изревава отново Уорнър. — Откога шпионираш в базата ми...

Скачам на крака. Кеңджи идва зад мен.

— Уорнър — казвам аз, — моля те, той не е шпионин...

— Няма откъде да научи подобно нещо — казва ми Уорнър, без да откъсва очи от Адам. — Освен ако не е член на Върховната гвардия, но дори това е съмнително. Най-прост войник не би имал достъп до такава информация...

— Не съм Върховен гвардеец — опитва да обясни Адам, — кълна се...

— Лъжец — пресича го Уорнър, блъсвайки го силно в стената. Тениската на Адам започва да се прокъсва. — Защо са те изпратили? С каква мисия? Да ме елиминираш ли?

— Уорнър — извиквам отново с умолителен тон този път и заставам пред него. — Моля те... не служи на върховния, заклевам се...

— Как можеш да си сигурна? — Уорнър най-сетне ме поглежда, но само за секунда. — Казвам ти — продължава той, — невъзможно е да има такава информация...

— Той ти е *брат* — проронвам през стегнато гърло накрая. — Моля те. Брат ти е. Имате един и същ баща.

Уорнър се сковава.

Обръща се към мен.

— Какво? — прошепва.

— Вярно е — казвам му със свито сърце. — И несъмнено усещаш, че не лъжа. — Поклащам глава. — Той ти е брат. Баща ви е водел двойствен живот. Изоставил е Адам и Джеймс преди много време. След смъртта на майка им.

Уорнър пуска Адам на пода.

— Не — промълвява. Очите му не мигат. Просто се взират сляпо. Ръцете му треперят.

Обръщам към Адам парещи от емоции очи.

— Кажу ми — подканвам го с отчаян тон. — Кажу ми истината.

Адам не продумва.

— По дяволите, Адам, *кажи* ми!

— Знаела си през цялото това време? — обръща се към мен Уорнър. — Знаела си, а не си ми казала нищо?

— Исках... наистина, наистина исках, но не смятах, че имам право да...

— Не — прекъсва ме той. Поклаща глава. — Не, изключено е. Как... нима е възможно? — Той вдига очи, оглежда се наоколо. — Не може...

Млъква.

Поглежда към Адам.

— Кажу ми истината. — Отива до него и като че ли е на път да го хване за раменете и да го разтърси. — Кажу ми! Имам право да знам!

И тогава всички мигове в света умират, защото се събуждат и осъзнават, че никога няма да са толкова важни, колкото този.

— Вярно е — потвърждава Адам.

Две думи, променящи света.

Уорнър отстъпва назад, вплел ръка в косата си. С другата търка очите си, челото си, прокарва я по устата си, по врата си. Диша тежко.

— Но как? — пита накрая.

И тогава.

И тогава.

Истината.

Късче по късче я изтръгва от Адам. Дума по дума. А всички ние сме безучастни свидетели, Джеймс спи, а аз онемявам, докато двама братя водят най-трудния разговор, на който някога съм присъствала.

ШЕЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Уорнър седи в единия ъгъл на залата. Адам — в другия. И двамата са ни помолили да им дадем малко време.

И двамата се взират в Джеймс.

Джеймс, който още е свит на малка хъркаща топка.

Адам изглежда омаломощен, но не и сломен. Грохнал от умора, но не и съсипан. Изглежда някак освободен. Веждите му са отпуснати. Юмруците му вече не са стиснати. Лицето му е спокойно, по-спокойно, отколкото съм го виждала от доста време насам.

Изглежда *облекчен*.

Сякаш е очаквал тежкото бreme, което е носел на плещите си, да го убие един ден. Мислел е, че споделяйки тази истина с Уорнър, ще си навлече доживотна война с чисто новия си биологичен брат.

Но Уорнър не се ядоса ни най-малко. Дори не се разстрои.

Просто се смая до невероятна степен.

Един баща, разсъждавам аз. Трима братя. Двама, които едва не се избиха един друг, и всичко това заради света, в който са отраснали. Заради купищата лъжовни думи, с които са ги засипвали.

Думите са като семена, мисля си аз, засадени в сърцата ни в най-крехка възраст.

Вкореняват се в нас, докато растем, навлизайки надълбоко в душите ни. Добрите думи виреят успешно. Те процъфтяват и се загнезждат уютно в сърцата ни. Усукват стеблата си около гръбнака ни, подсигурявайки ни опора, когато сме най-нестабилни; вкопават краката ни здраво в земята, когато сме най-неуверени. Лошите думи обаче ни карат да линеем. Стеблата ни загъмжават от вредители и загниват, докато накрая не оставаме кухи отвътре, готови да приемем интересите на другите вместо нашите собствени. Принудени сме да ядем плодовете, родени от същите тези думи, живеейки в плен на клони, усукващи се около гърлата ни, задушавачи ни дума по дума.

Не знам как Адам и Уорнър ще разкрият новината на Джеймс. Може би няма да му кажат, докато не достигне възраст, в която ще е

способен да преодолее шока от подобно откритие за корените си. Не знам как ще реагира Джеймс, като научи, че баща му е масов убиец и ужасен човек, унищожил всеки живот, до който се е докоснал.

Не.

Може би е най-добре Джеймс да не научава още.

Може би за момента е достатъчно, че Уорнър знае.

Намирам известна болезнена красота в това, че в рамките на една седмица Уорнър загуби майка си, но намери двама братя. И макар да разбирам защо иска да е сам в момента, не мога да възпра краката си. Няма да продумам и дума, обещавам си. Просто искам да съм с него.

Затова сядам до него на пода и облягам глава на стената. И дишам, нищо повече.

— Трябваше да ми кажеш — прошепва той.

Поколебавам се, преди да отговоря.

— Нямах представа колко пъти ми се искаше.

— Трябваше да ми кажеш.

— Толкова много съжалявам — казвам, свеждайки глава, понижавайки гласа си. — Наистина.

Мълчание.

Още мълчание.

И тогава.

Шепот.

— Имам двама братя.

Вдигам глава. Поглеждам го.

— Имам двама братя — повтаря той с безкрайно тих глас. — А едва не убих единия.

Очите му са съсредоточени в далечна, далечна точка, събрани в изражение на болка, объркване и нещо, прилично на съжаление.

— Може би е трябвало сам да се досетя — казва той. — Все пак може да те докосва. Живее в същия сектор. А и очите му винаги са ми се стрували смъртно познати. Чак сега осъзнавам, че формата им е като тази на баща ми.

Той въздъхва.

— Крайно неудачно стечение на обстоятелствата — коментира той. — Имах нагласата да го мразя цял живот.

Аз подскачам изненадано.

— Тоест... вече не го мразиш?

Уорнър свежда глава. Гласът му е толкова тих, че едва го чувам.

— Как да мразя гнева му — казва той, — при положение че отлично знам откъде произтича?

Гледам го слисано.

— Съвсем ясно си представям взаимоотношенията му с баща ми — казва Уорнър, клатейки глава. — А като добавим и факта, че е успял да съхрани човечността си по-добре от мен самия? — Пауза. — Не — продължава той, — не мога да го мразя. И ще излъжа, ако кажа, че не му се възхищавам.

Имам чувството, че всеки момент ще се разплача.

Минутите се изнизват тихо и кротко помежду ни, спирайки единствено да чуят как дишаме.

— Хайде — прошепвам накрая и хващам ръката му. — Да си лягаме.

Уорнър кимва, става на крака, но после явно размисля. Изглежда объркан. Измъчен. Поглежда към Адам. Адам отвърща на погледа му.

Двамата се взират един в друг дълго време.

— Извини ме, ако обичаш — казва ми Уорнър.

И с изумление наблюдавам как прекосява стаята. Адам моментално скача на крака... предпазлив, мнителен. Но като че ли омеква с всяка следваща стъпка на Уорнър.

Двамата застават лице в лице и Уорнър проговаря.

Адам стяга челюсти. Свежда поглед.

Кимва с глава.

Уорнър продължава да говори.

Адам преглъща тежко. Кимва отново.

После вдига очи.

Погледите им се срещат за един дълъг момент. После Уорнър слага ръка върху рамото на Адам.

Сигурно сънувам.

Двамата си разменят още по няколко думи, след това Уорнър се завърта на пета и си тръгва.

ШЕЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

— Какво му каза? — питам веднага щом вратите на асансьора се затварят.

Уорнър си поема дълбока глътка въздух. Не отговаря.

— Няма ли да ми кажеш?

— Предпочитам да го премълча — отвърща тихо той.

Хващам ръката му. Стисвам я.

Вратите на асансьора се отварят.

— Странно ли ще ти е? — пита Уорнър. Изглежда изненадан от собствения си въпрос, сякаш не може да повярва, че го е задал.

— Кое?

— Че двамата с Кент сме... братя.

— Не — отговарям аз. — Знам го от известно време. И това не променя нищо.

— Радвам се — казва тихо той.

Кимам объркано с глава.

Вече сме в спалнята и седим на леглото.

— И нямаш нищо против? — пита Уорнър.

Още по-объркана съм.

— Двамата да общуваме един с друг — пояснява Уорнър.

— Моля? — възкликвам, неспособна да скрия изумлението си.
— Не. — Отвърщам бързо. — Не, разбира се, че не... даже много бих се радвала.

Уорнър приковава очи в стената.

— Значи... искаш да общуваш с него? — Полагам големи усилия да му дам нужното пространство и не искам да нахалствам, но просто не мога да се въздържа.

— Бих искал да опозная брат си, да.

— А Джеймс? — питам аз.

Уорнър се засмива леко.

— Да. Джеймс също.

— Значи... си доволен?

Той не отговаря веднага.

— Не съм недоволен.

Сядам в скута му. Обхващам с длани лицето му и повдигам брадичката му, за да ме погледне в очите. Усмиввам се глуповато.

— Това е прекрасно — казвам му.

— Така ли смяташ? — ухилва се той. — Колко интересно.

Кимвам. И отново, и отново. И го целувам веднъж, много нежно.

Уорнър затваря очи. Усмивва се едва и на едната му буза се появява трапчинка. Лицето му придобива умислено изражение.

— Колко странно се развиха нещата.

Имам чувството, че ще умра от щастие.

Уорнър ме вдига от скута си и ме слага да легна върху леглото. После застава отгоре ми.

— А ти защо си толкова доволна? — пита ме, потискайки смеха си. — Направо хвърчиш в облаците.

— Искам да си щастлив — казвам му, докато изучавам очите му. — Искам да имаш семейство. Искам да си обграден от хора, които те обичат. Заслужаваш го.

— Нали си имам теб — казва той, опирайки чело в моето. Очите му се затварят.

— Трябва да имаш повече.

— Не — прошепва той. Поклаща глава. Носът му погъделичква моя.

— Да.

— Ами ти? И родителите ти? — пита ме после. — Имаш ли желание да ги намериш?

— Не — отвърщам тихо. — Никога не са ми били истински родители. Пък и нали си имам приятели.

— И мен — добавя той.

— Ти си ми приятел — казвам аз.

— Но не и най-добрият ти приятел. Кеңджи е най-добрият ти приятел.

Много ми е трудно да не се разсмея, чувайки ревността в гласа му.

— Да, но ти си *любимият* ми приятел.

Уорнър се привежда към мен, подминавайки устните ми.

— Хубаво — прошепва той и ме целува по врата. — А сега се обърни по корем.

Гледам го недоумяващо.

— Моля те — казва той с усмивка.

Изпълнявам желанието му. Съвсем бавно.

— Какво правиш? — прошепвам, обръщайки се да го погледна.

Той натиска нежно тялото ми върху леглото.

— Искам да знаеш — казва, докато дърпа ципа на костюма ми, — че ценя високо приятелството ти. — Материята се разтваря, излагайки кожата ми на въздуха; тялото ми потреперва.

Ципът стига до основата на гръбнака ми.

— Но бих искал да кандидатствам за друга титла — казва Уорнър. Допира леко устни в средата на гърба ми. Прокарва ръце по кожата ми и смъква ръкавите надолу по раменете ми, обсипвайки с целувки плешките ми, тила ми. — Защото моето приятелство — прошепва — ти предлага много повече облаги, отколкото това на Кенджи.

Не мога да дишам. Не мога.

— Не смяташ ли? — пита Уорнър.

— Да — отговарям незабавно. — Да.

После съзнанието ми се завърта опиянено и се питам колко ли скоро ще загубим тези моменти и след колко ли време ще си ги върнем.

Не знам накъде сме се запътили двамата, но знам, че искам да стигна дотам. Ние сме часове и минути, устремили се към една и съща секунда, стиснали ръце, летейки към нови дни и обещанието за нещо по-добро.

Предстои да видим какво ни чака напред и знаем какво оставяме зад гърбовете си, но така и няма да опознаем настоящето. Този момент и следващият, и дори този, който щяхме да наречем „сега“, вече ги няма, отлетели са и ни остават само тези уморени тела — единственото доказателство, че сме живели във времето и сме оцелели.

Но накрая ще си е струвало.

Да се борим за цял живот от такива моменти.

ШЕЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Отне му един ден.

— Искам и аз. — Оглеждам pistolетите по стената в тренировъчната зала. — Кой е най-добрият?

Дилайло ни донесе новината тази сутрин. Върховният главнокомандващ вече е тук. Превозили са го през океана на борда на реактивен самолет, но сега се подвизава в един от военните кораби на Сектор 45, пуснал котва на пристанището.

Елитната му гвардия ще пристигне малко след него. А след тях и останалите военни части.

Понякога не съм толкова убедена, че няма да загинем.

— Не ти трябва pistolет — казва ми учудено Уорнър. — Естествено, че ще ти дам, ако искаш, но едва ли ще ти е нужен.

— Искам два.

— Добре — засмива се той. Никой не последва примера му.

Всички останали са застинали в момента, преди страхът да ги обладае. Успели сме да съхраним умерена доза оптимизъм, но въпреки това сме обезпокоени. Уорнър вече е свикал войските си, а цивилните са уведомени за предстоящото; за желаещите да се присъединят към нас е устроен пункт за снабдяване с оръжия и амуниции. От тях се изисква единствено да представят регистрационните си карти като доказателство, че са жители на Сектор 45, и получават амнистия. Казармите са преустроени в подслони за мъжете, жените и децата, които не могат или не желаят да участват в битката. Позволено им е да се укрят тук, докато преминат кръвопролитията.

Всички тези допълнителни мерки са дело на Уорнър.

— Ами ако просто ни бомбардира отново? — пита Иън, нарушавайки тишината. — Както направи с Пункт Омега?

— Няма — уверява го Уорнър. — Прекалено арогантен е, а войната вече го засяга лично. Ще иска да си поиграе с нас. Да проточи нещата колкото може повече. Изтезанията го привличат открай време. Ще иска да се позабавлява.

— Страхотно, много ме успокои — обажда се Кенджи. —
Благодаря за окуражителната реч.

— Пак заповядай — отвръща Уорнър.

Кенджи почти се засмива. Почти.

— Значи, пак е на кораб? — пита Уинстън. — Тук?

— Такава информация получих, да — отговаря Уорнър. — При нормални обстоятелства би отседнал в базата, но тъй като в този случай ние сме врагът, има усложнения. Освен това научих, че е разрешил достъп до сектора ни на войници от цялата страна, за да могат да се присъединят към него. Има си своя Елитна гвардия, както и подкрепата на войниците, защитаващи Капитола, но освен това набира и хора от народа. Всичко е просто театър. — Казва Уорнър. — Армията ни не е толкова многобройна, че да се нуждае от допълнителни подкрепления. Чисто и просто иска да ни сплаши.

— Е, получава се — казва Иън.

— И си сигурен — обръщам се към Уорнър аз, — че той самият няма да се появи на бойното поле? Убеден си? — Това е най-ключовата част от плана ни. Най-значимата.

Уорнър кимва.

Андерсън никога не се сражава в собствените си войни. Никога не показва лицето си. А ние залагаме именно на малодушието му. Защото макар да очаква нападение, се надяваме, че не очаква невидими нападатели.

Уорнър отговаря за войската. Касъл, Брендън, Уинстън, Лили, Алиа и Адам ще са му подкрепления. Джеймс остава в базата.

Двамата с Кенджи се отправяме към ядрото.

И вече сме готови да потеглим. Екипирани сме, въоръжени и заредени с щедра доза кофеин.

Чувам звук от презареждане на пистолет.

Обръщам се.

Уорнър ме посреща с поглед.

Време е.

ШЕЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Кенджи хваща ръката ми.

Всички останали ще вземат асансьора и ще излязат през стаята на Уорнър, но ние двамата с Кенджи ще се измъкнем незабелязано през задния изход. Важно е всички, дори войниците, да мислят, че сме в центъра на бойното поле. Не бива да се явяваме и после да изчезваме, никой не бива да забелязва отсъствието ни.

Затова изчакваме, докато приятелите ни се качват в асансьора и потеглят към горния етаж. Джеймс продължава да маха дори когато вратите се затварят.

Сърцето ми спира за миг.

Кенджи го целува за довиждане. Лепва му сочна, шумна целувка по главата.

— Ще ме прикриваш, нали? — пита го той. — Ако някой влезе тук, да го спускаш от ритници.

— Добре — съгласява се Джеймс. Смее се, за да не му личи, че плаче.

— Сериозно говоря — казва Кенджи. — Направо му смачкай фасона. Изтърви си нервите. — Той прави странни бойни движения с ръцете си. — Абе направо откачи. — Продължава. — Развилней се едно хубаво...

— Никой няма да влезе тук, Джеймс — казвам на малкия, стрелвайки кръвнишки поглед към Кенджи. — Няма да има нужда да се отбраняваш. Тук ще си в пълна безопасност. А после ние ще се върнем.

— Наистина ли? — пита той и обръща очи към мен. — Всичките ли?

Умно хлапе.

— Да — излъгвам го аз. — Ще се върнем до един.

— Добре — проронва той. Прехапва треперещата си долна устна. — Успех.

— Няма нужда от сълзи — казва му Кенджи, поемайки го в дивашка прегръдка. — Съвсем скоро ще се върнем.

Джеймс кимва.

Кенджи го пуска.

После излизаме през вратата, намираща се в стената с пистолетите.

Първата част, струва ми се, ще е най-трудна. Трябва да стигнем до пристанището пеша, защото е рисковано да открадваме танк. Дори Кенджи да успее да го направи невидим, ще трябва да го оставим на пристанището във видима форма, а това би привлякло доста нежелано внимание.

Андерсън най-вероятно се е обградил със сериозна охрана.

Движим се безмълвно. Когато Дилайло ни уведоми, че върховният щял да се позиционира на пристанището, Кенджи моментално се досети за мястото. Досетиха се и Уорнър, Адам и Касъл, както и почти всички останали... с изключение на мен.

— Прекарах известно време на един от тамошните кораби — казал беше Кенджи с усмивка. — Не много. Заради лошо поведение. Мястото ми е познато.

Затова държа ръката му и той ме води.

Май не съм усещала такъв студ досега. Толкова лед във въздуха.

Корабът прилича на малък град, толкова е гигантски, че дори не виждам другия му край. Обхождаме периметъра, преценявайки доколко трудно ще е проникването на борда.

Изключително трудно, оказва се.

Почти невъзможно.

Точно тези думи използва Кенджи.

Е, почти.

— *Мамка му* — казва той. — Ама че абсурд. Никога досега не съм виждал толкова засилена охрана. Всичко е *задръстено*. — Добавя ядосано.

И е прав. Войниците са навсякъде. На сушата. На входа на кораба. На палубата. И всички са толкова сериозно въоръжени, че

направо се чувствам нелепо с двата си пистолета и кобура, пристегнат с каиши към раменете ми.

— И сега какво?

Той не отговаря веднага.

— Можеш ли да плуваш?

— Какво? Не.

— Да му се не види.

— Не можем просто да скочим в океана, Кенджи...

— Е, струва ми се, че не можем и да *прелетим*.

— А защо не ги преборим?

— Ума ли си загуби? Да не мислиш, че можем да надвием двеста войници? Съзнавам, че съм изумителен красавец, Джул, но не съм Брус Лий.

— Кой е Брус Лий?

— *Кой е Брус Лий?* — потриса се от въпроса ми Кенджи. — Божичко. Приятелството ни е невъзможно вече.

— Защо? Приятел ли ти е бил?

— Знаеш ли какво — казва той, — просто замълчи. Просто... не мога дори да разговарям с теб в момента.

— Ами тогава кажи как да се промъкнем вътре?

— Да се гръмна, ако знам. Как да разкараме всички тези здравеняци от кораба?

— О! — възкликвам аз. — О, боже. Кенджи... — Стисвам невидимата му ръка.

— Хм, това е кракът ми и ако пипнеш още малко по-нагоре, не отговарям, принцесо.

— Кенджи, мога да ги *блъсна* — казвам, игнорирайки коментара му. — Мога просто да ги бутна във водата. Дали ще се получи?

Мълчание.

— Е? — подканвам го аз.

— Ръката ти още е върху крака ми.

— О. — Отдръпвам я. — Та? Какво мислиш? Ще се получи ли?

— *Естествено* — казва Кенджи сприхаво. — Действай, ако обичаш. По-бързо.

Така и правя.

Отстъпвам назад и събирам цялата си енергия в ръцете си.

Сила — мобилизирана.

Ръце — опънати напред.

Енергия — насочена.

Махвам с ръка във въздуха, сякаш чиста маса.

И всички войници падат във водата.

Оттук изглежда почти комично. Сякаш помитам войничета играчки от бюрото си. А сега те подскачат във водата, чудейки се какво ги е сполетяло.

— Да вървим — казва внезапно Кенджи и сграбчва ръката ми. Побягваме по трийсетметровия пристан. — Не са глупави. — Добавя той. — Все някой ще задейства алармата и ще заключат вратите. Навярно имаме само минута, преди корабът да се превърне в недостъпна крепост.

Затова препускаме с всички сили.

Прекосяваме пристана и се качваме на палубата, Кенджи ме тегли за ръката. Вече сме опознали телата си до такава степен, че почти усещам присъствието му до себе си, въпреки че не мога да го видя.

— Надолу — изкрещява той и забелязвам тесен кръгъл отвор със стълба, спускаща се от ръба му. — Слизам. — Обявява той. — Ти тръгни след пет секунди!

Вече чувам сирените, виещи в далечината. Корабът е долепен до пристанището, но водата от другата му страна се шири до безкрая, потъвайки отвъд ръба на земята.

Петте секунди изтекоха.

Тръгвам надолу по стълбата след Кенджи.

ШЕЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Нямам представа къде е Кенджи.

Тук долу е тясно и ме обзема клаустрофобия и вече чувам забързан тропот на крака и крясъци, отекващи по коридора; явно от горната палуба са разбрали, че нещо се е случило. Полагам огромни усилия да не се паникьосвам, но вече не знам какъв трябва да е следващият ми ход.

Не съм очаквала, че ще ми се наложи да се справям сама.

Непрестанно шепна името на Кенджи и се надявам на отговор, но не чувам нищо. Не мога да повярвам, че се загубихме толкова скоро. Поне още съм невидима, от което следва, че едва ли е на повече от петнайсетина метра разстояние, но войниците са прекалено близо, за да действам безразсъдно. По никакъв начин не бива да привличам вниманието им към себе си... или към Кенджи.

Затова си налагам да запазя спокойствие.

Проблемът е, че нямам никаква представа къде се намирам. Какво търся. Дори не съм стъпвала на *кораб* досега, камо ли на внушителен военен съд като този.

Но трябва все някак да се ориентирам.

Стоя по средата на много дълъг коридор, подът, стените и дори ниският таван над главата ми са облицовани с дървена ламперия. През около метър има малки ниши, сякаш изгребани с лъжица в стените.

Врати, осъзнавам.

Чудя се накъде ли водят. Къде ли трябва да отида аз.

Грохотът от десетки войнишки кубинки приближава.

Сърцето ми полудява и опитвам да се притисна до стената, но коридорът е твърде тесен; макар и да не могат да ме видят, е изключено да се промъкна край тях. Вече зървам първата група, чувам яростните заповеди на командира. Всеки момент ще се забият право в мен.

Тръгвам назад с бързи крачки, стъпвайки на пръсти, за да съм възможно най-тиха. Спирам внезапно. Гърбът ми се е опрял в стената.

В коридора влетяват още войници, очевидно вдигнати под тревога, и за момент усещам, че сърцето ми спира. Толкова се притеснявам за Кенджи.

Но щом продължавам да съм невидима, Кенджи не може да е далеч — или поне така си мисля. Би трябвало да е жив.

Вкопчвам се в тази надежда, докато войниците ме връхлитат от двете страни.

Поглеждам наляво. Поглеждам надясно. Приклепват ме, без дори да го осъзнават. Нямам представа накъде са се запътили — може би се връщат нагоре и навън, но трябва да направя нещо, и то бързо, а не искам да осуetyявам прикритието си. Рано е още. Твърде рано е да ги нападам. Вярно, Алиа ме увери, че мога да устоя на куршум, ако силата ми е активна, но последният ми сблъсък с куршум в гърдите ме травмира достатъчно, че да избягвам този вариант до последно.

Затова правя единственото нещо, което ми идва наум.

Пъхвам се в една от нишите, притисвам гръб към вратата и вклинявам ръце в касата ѝ. Моля те моля те моля те, мисля си, *моля те, нека стаята е празна*. Отвори ли някой вратата, мъртва съм.

Войниците се приближават.

Спирам да дишам, докато минават покрай мен.

Лакътят на един от тях се тръква в ръката ми.

Сърцето ми барабани като обезумяло. Веднага щом ме подминават, изскачам от нишата и хуквам по коридори, водещи към още коридори. Това място е като лабиринт. Нямам представа нито къде се намирам, нито какво се случва.

Нито къде мога да открия Андерсън.

А прииждат още войници. Навсякъде са, появяват се на тумби, после изчезват изцяло, а аз се притаявам зад безброй ъгли и се въртя в различни посоки, мъчейки се да им се изплъзна. Докато не мярвам ръцете си.

Вече не съм невидима.

Едва сподавам писъка си.

Скатавам се в друга ниша, опитвайки да се слея с вратата, но вече съм и притеснена, и уплашена до смърт, защото не знам нито какво се е случило с Кенджи, нито какво очаква мен самата. Как можа да ми хрумне толкова глупава идея? Такава съм глупачка. Къде ми беше умът?

Как изобщо ми хрумна, че мога да се справя с подобна мисия?
Кубинки.

Прииждат със страшен тътен. Подготвям се за неизбежното и опитвам да потисна страха си. Вече просто няма начин да не ме видят. Призовавам енергията си, усещам я как пулсира в костите ми, как нахлува с пълна мощ в тялото ми. Ако успея да се задържа в това състояние, докато съм тук, долу, вероятно ще мога да се защитя. Вече знам как да се бия. Мога да обезоръжавам, да изтръгвам оръжия от ръцете на хората. На толкова много съм се научила.

Въпреки това ме изпълва тих ужас, а и никога досега не ми се е ходило до тоалетната толкова много.

Мисли, повтарям си постоянно. Мисли. Какво можеш да направиш? Къде трябва да отидеш? Къде може да се крие Андерсън? Определено не е на горната палуба. Трябва да слеза още по-надолу.

Но как?

Войниците ме приближават.

Чудя се какво ли има зад тези врати. Ако са просто стаи, попадам в капан. Но ако отвъд тази врата има преддверие към по-голямо помещение, може да имам шанс. Но пък, ако вътре има някого, несъмнено ще загазя. Не знам дали да рискувам.

Крясък.

Вик.

Изстрел.

Видели са ме.

ШЕЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Забивам лакът във вратата зад себе си, разбивайки дървото на хвърчащи трески. Обръщам се и продължавам да я налагам с юмруци, поваляйки я накрая с ритник, зареден от внезапен прилив на адреналин, а веднага щом осъзнавам, че съм попаднала в малък бункер без друг изход, предприемам единствената мярка, която ми хрумва на момента.

Подскачам намясто.

Кацам на пода.

И директно пропадам през него.

Строполявам се на долната палуба и успявам да се изправя на крака точно навреме. Войниците скачат след мен с бесни крясъци. Преследвана от тропот на кубинки, отварям вратата и се втурвам надолу по коридора. Отвсякъде ехтят сирени и воят им е толкова потресаващо оглушителен, че едва чувам собствените си мисли. Имам чувството, че тичам през мъгла, докато сигналните лампи рисуват червени кръгове из коридорите, а алармите пищят и кънтят, известяващи всички за нарушителя.

Вече мога да разчитам само на себе си.

С бясна скорост свивам зад още ъгли и следвам още чупки по коридорите и се мъча да установя каква е разликата между този етаж и горния. Като че ли няма такава. Струват ми се напълно еднакви, а и войниците ме преследват със същата свирепост.

Вече стрелят без команда и пронизителният звук на изстрелите се сблъсква с воя на сирените. Дори не знам дали не съм оглушала вече.

Не мога да повярвам, че още не са ме *улучили* нито веднъж.

Струва ми се статистически невъзможно толкова много войници да нямат нито едно попадение от толкова близко разстояние. Има нещо странно в това.

Отново минавам през пода.

Този път се приземявам на крака.

Приклепнала съм и се оглеждам наоколо и тук вече откривам разлика. Коридорите са по-широки, вратите — разположени на по-голямо разстояние една от друга. Ще ми се Кенджи да беше с мен. Ще ми се да знаех какво означава това, какво сигнализира разликата между нивата. Ще ми се да знаех накъде да тръгна, откъде да започна търсенето си.

Отварям една от вратите с ритник.

Нищо.

Втурвам се напред, повалям още една.

Нищо.

Продължавам да бягам. Напред започва да ми се разкрива вътрешното устройство на кораба. Машини, тръби, стоманени греди, огромни резервоари, облаци пара. Сигурно съм избрала грешната посока.

Но нямам представа на колко нива е корабът, нито дали мога да сляза по-надолу.

Още стрелят по мен, а преднината ми е нищожна. Приплъзвам се зад тесни ъгли и вървя с долепен до стената гръб, крия се из тъмни кътчета и се моля да не ме видят.

Къде е Кенджи?, питам се отново и отново. *Къде е?*

Нужно е да стигна до другия край на кораба. Не ми трябва котелни отделения и водни резервоари. Нещо не ми се връзва. В тази част всичко е различно. Дори вратите изглеждат по друг начин. Стоманени са, а не дървени.

За всеки случай отварям няколко от тях с ритник.

Апаратна стая, безлюдна.

Съвещателна стая, безлюдна.

Не. Трябват ми истински стаи. Големи кабинети и спални. Андерсън няма да е тук. Не би живял при газопроводите и бучащите двигатели.

Излизам на пръсти от последното си скривалище и надзъртам зад ъгъла.

Викове. Крясъци.

Още изстрели.

Отдръпвам се назад. Вдишвам дълбоко. Впрягам цялата си енергия наведнъж и решавам, че нямам друг избор, освен да изпробвам теорията на Алиа.

Изскачам иззад ъгъла и се втурвам надолу по коридора.

Бягам, препускам, както никога досега. Куршуми прелитат покрай главата ми и се сипят по тялото ми, удрят лицето ми, гърба ми, ръцете ми, а аз продължавам да бягам, продължавам да дишам, не усещам болка, не усещам страх; вкопчила съм се в енергията си като в спасително въже и не позволявам на нищо да ме спре. Минавам през стената от войници, повалям ги с лакти, отблъсквам ги от пътя си, без дори да се замислям.

Трима от тях ми се нахвърлят и опитват да ме бутнат на земята, а аз ги изтласквам назад. Единият отново се спуска напред, а аз го удрям право в лицето, усещайки как металният ми бокс счупва носа му. Друг ми налита отзад и понечва да сграбчи ръката ми, а аз улавям неговата, изпотрошавайки пръстите му в желязната си хватка, след което го стисвам за предмишницата, придърпвам го към себе си и го запращам към стената, разбивайки я с тялото му. Завъртам се към останалите, а те ме гледат със смес от паника и ужас в очите си.

— Бийте се с мен — казвам им с кипяща от ярост и адреналин кръв. — Предизвиквам ви.

Петима вдигат пистолетите си, насочват ги към лицето ми.

Стрелят.

Отново и отново, и отново, запращайки куршум след куршум към мен. Инстинктът ме подканва да се защитя, но вместо това съсредоточавам енергията си върху мъжете, върху телата им и изкривените им от гняв лица. Налага ми се да затворя очи за момент, тъй като пороят от метални парчета, разбиващи се в тялото ми, ми пречи да виждам. А когато съм готова, доближавам юмрук до гърдите си, усещам прилива на сила и я запращам напред, помитайки седемдесет и пет войници така, сякаш са направени от кибритени клечки.

Поемам си дъх.

Оглеждам сцената пред себе си с бушуващи гърди и препускащо сърце и усещам покоя сред суматохата; примигвам отново и отново, заслепена от проблясващите червени светлини на сигналната лампа, и откривам, че войниците са неподвижни. Живи са, но в безсъзнание. Позволявам си да сведа поглед за един-единствен миг.

В следващия съм обградена.

Куршуми. Стотици куршуми. Локва от куршуми около краката ми. Отскачат от костюма ми.

От лицето ми.

Вкусвам нещо студено и твърдо в устата си и го изплювам в дланта си. Прилича на смачкано парче метал. Сякаш е било твърде крехко за противник като мен.

Хитро малко куршумче, помислям си.

И побягвам.

СЕДЕМДЕСЕТА ГЛАВА

Коридорите пустеят. Преследващите ме стъпки са по-малобройни.

Вече съм хвърлила двеста войници извън борда.

Свалила съм още около стотина.

Нямам представа още колко бранят кораба на Андерсън. Но възнамерявам да разбера.

Крача задъхано през лабиринта. Като се замисля, е жалко, че се научих да се бия и да насочвам енергията си, а още не ме бива в бягането.

За човек с толкова сила съм в извънредно лоша форма.

Изкъртвам с ритник първата врата, която виждам.

И още една.

И следващата.

Ще намеря Андерсън, дори да се наложи да превърна този кораб в купчина старо желязо. Ще го разцепя надве с голи ръце, ако трябва. Защото Андерсън държи в плен Соня и Сара. А може би и Кенджи.

Първо ще се уверя, че тримата са в безопасност.

После ще убия Андерсън.

Поредната врата се разхвърчава на трески.

Следващата повалям с крак.

Всичките стаи са празни.

Виждам двойни летящи врати в дъното на коридора и минавам през тях с надеждата да открия нещо, каквото и да било, все някаква следа от живот.

Намирам се в кухнята.

Ножове и печки, и храна, и маси. Рафтове и рафтове, и рафтове с консерви. Трябва да се върна тук, казвам си наум. Срамота ще е да се пропилее толкова храна.

Обръщам се и изскачам през летящите врати.

После подскачам намясто. С всичка сила. Пробивам дупка в пода и се надявам, че под краката ми има още едно ниво.

Надявам се.

Приземявам се болезнено на пръсти, губя равновесие и залитам назад. Успявам да не падна.

Оглеждам се наоколо.

Да, мисля си. Това вече е друго нещо.

Коридорите в това ниво са огромни, по стените има прозорци. И тук подът е дървен — покрит е с дълги, фини панели, лакирани и излъскани до съвършенство. Това ниво е уютно. Луксозно. Чисто. Воят на сирените е приглушен като далечна, вече отминала заплаха. Осъзнавам, че съм близо.

Стъпки, препускащи към мен.

Завъртам се.

Един войник хвърчи към мен, но този път не се скривам. Вместо това се спускам към него, прибирайки брадичка към гърдите си, и дясното ми рамо се забива в гърдите му с такава сила, че той отскача чак до другия край на коридора.

Някой опитва да ме застреля в гръб.

Завъртам се и тръгвам право към него, отбивайки куршумите с ръка като ято досадни мухи пред лицето ми. Сграбчвам го за раменете, придърпвам го към себе си и забивам коляно в слабините му. Той се превива от болка и стенещ се свлича на пода. Клякам до него, изтръгвам пистолета от ръката му и го повдигам за тениската с една ръка. Блъсвам го в стената. Долепвам дулото на пистолета в челото му.

До гуша ми дойде от лутане.

— Къде е той? — питам войника.

Той не отговаря.

— *Къде?* — изкрещявам.

— Н-не знам — отвърща накрая с разтреперан глас, докато тялото му се тресе като лист в хватката ми.

И нещо ме кара да му повярвам. Опитвам да разтълкувам погледа в очите му и не откривам нищо друго, освен страх. Пускам го на земята. Сплесквам пистолета му в дланта си. Мятам го в скута му.

Повалям с ритник следващата врата.

Вече съм толкова объркана, толкова ядосана, толкова притеснена за Кенджи, че треперя от ярост. Дори не знам кого да търся първо.

Соня.

Сара.

Кенджи.

Андерсън.

Заставам обезсърчена пред поредната врата. Не се задават повече войници. Сирените продължават да ехтят, но ревът им е далечен. И внезапно ме спохожда мисълта, че всичко това е било просто загуба на време. Че може би Андерсън изобщо не е на борда. Че може би сме се качили на *грешния* кораб.

И незнайно защо не повалям вратата пред себе си.

Незнайно защо решавам да пробвам дръжката.

Отключена е.

СЕДЕМДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

В стаята има огромно легло и голям прозорец с красив изглед към океана. Толкова е широка и просторна — прекрасна е. А още по-прекрасни са обитателите ѝ.

Соня и Сара ме гледат смаяно.

Прелестни са. Живи.

По-красиви от всякога.

Спускам се към тях, едва сдържайки сълзите си от облекчение.

— Добре ли сте? — питам ги задъхано, неспособна да се овладеея. — Има ли ви нещо?

Те се хвърлят в прегръдката ми, сякаш се връщат от ада, толкова изтерзани вътрешно, че ми се иска просто да ги изнеса от този проклет кораб и да ги отведа вкъщи.

Но веднага щом първоначалната бездиханна радост отшумява, Соня казва нещо, от което сърцето ми спира.

— Кенджи те търсеше — казва тя. — Мина оттук преди малко и попита дали сме те виждали...

— Каза, че сте се били разделил... — добавя Сара.

— И че не знаел какво ти се е случило — довършва Соня.

— Разтревожихме се, че са те убили — казват двете в един глас.

— Не — успокоявам ги, усещайки как лудостта набъбва в мен. — Не, не, нищо ми няма. Но трябва да вървя. Вие останете тук. — Казвам им. — Не мърдайте. Не тръгвайте наникъде. Ще се върна, обещавам ви. Но първо трябва да намеря Кенджи... да намеря Андерсън...

— Стаята му е през две врати от тази — казва с изцъклени очи Сара.

— В дъното на коридора — добавя Соня.

— Със синята врата — поясняват двете в хор.

— Чакай! — спира ме Соня, когато се обръщам да тръгна.

— Внимавай — казва Сара. — Говори се...

— Че носел някакво оръжие със себе си — казва Соня.

— Какво оръжие? — питам аз, докато ритъмът на сърцето ми се забавя.

— Не знаем — отговарят те заедно.

— Но много го обичал — прошепва Сара.

— Да, много — потвърждава Соня.

Стисвам юмруци.

— Благодаря ви — казвам им аз. — Благодаря... ще се видим след малко. След съвсем малко... — Отстъпвам назад, излизам от стаята, спускам се надолу по коридора и ги чувам да викат след мен: казват ми да се пазя и ми желаят късмет.

Но вече не ми е нужен късмет. Нужни са ми само тези два юмрука и този стоманен гръбнак. Отправлям се решително към синята врата. Вече не изпитвам страх.

Не се колебая. Няма да се поколебая. Никога вече.

Изкъртвам вратата с ритник.

— ДЖУЛИЕТ... НЕ...

СЕДЕМДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Гласът на Кенджи ме връхлита като юмрук в гърлото.

Нямам време дори да мигна, преди нещо да ме блъсне в стената.

Гърбът ми. Нещо не е наред с гърба ми. Болката е толкова нетърпима, че се питам дали не е счупен. Заше метена съм и мислите ми се точат бавно, вие ми се свят и ушите ми бучат.

Полека се изправям на крака.

И получавам още един удар, също толкова силен. Дори не знам откъде извира болката. Не мога да мигам достатъчно бързо, да се свестя за толкова дълго, че да разсея смута в главата си.

Всичко се накланя настрани.

Трябва да се отърся от това.

Достатъчно силна съм. По-силна от всичко. Неунищожима дори.

Изправям се отново.

Бавно.

Нещо ме блъсва с такава мощ, че прелитам през стаята и се удрям в стената. Свличам се на пода. Превивам се, хващам с ръце главата си и се мъча да мигам с клепачи, да разбере какво се случва.

Нямам ни най-малка представа какво може да ме напада.

С такава сила.

Нищо не би трябвало да има такова влияние върху мен. Не и толкова пъти.

Имам чувството, че някой вика името ми, но като че ли не го чувам. Всичко е толкова заглушено, толкова хлъзгаво и неуравновесено, сякаш е толкова далеч, че не мога да го достигна. Да го почувствам.

Нужен ми е нов план.

Този път не се изправям. Оставам на колене и запълзявам напред, а когато опасността ме приближава отново, опитвам да я отклоня. С всички сили изтласквам енергията си напред, но ударите в главата са ме замаяли. Вкопчвам се в енергията си с паническа ярост и макар да не помръдвам в избраната посока, поне не отлитам назад.

Опитвам да вдигна глава.

Съвсем бавно.

Пред мен няма нищо. Нито машина. Нито някоя чудовищна стихия, способна да ме нападне с такава мощ. Стремя се отчаяно да притъпя пищенето в ушите си, да избистря зрението си.

Още един удар.

Силата му заплашва да ме хвърли назад, но аз вкопавам пръсти в дървения под, закотвяйки се в него.

Ако можех, щях да изпищя. Ако ми беше останала капка живот.

Вдигам глава отново. Пак опитвам да видя какво има пред мен.

Този път пред очите ми изплуват две фигури.

Едната е на Андерсън.

Другата е на човек, когото не разпознавам.

Набит блондин с късо подстригана коса и безжизнени очи. Струва ми се смътно познат. Стои до Андерсън със самонадеяна усмивка и протегнати напред ръце.

Плясва с длани.

Само веднъж.

Нещо ме изтласква от пода и ме запраща в стената.

Звукови вълни.

Това са *силови вълни*, осъзнавам аз.

Андерсън си е намерил играчка.

Разтърсвам глава и опитвам отново да я прочистя, но ударите започват да ме връхлитат все по-начесто. С все по-голяма сила. Мощ. Затварям очи под натиска им и запълзвам напред, рушейки дъските на пода в отчаяния си стремеж да се задържа за някоя от тях.

Още един удар.

Жесток, право в главата.

Като че ли предизвиква взрив с всяко пляскане на ръцете си, но не взривът ме убива. Ударът не е директен. Поразява ме ударната вълна.

Отново и отново, и отново.

Знам, че единствената причина да оцелявам толкова дълго е изключителната ми сила.

Но *Кенджи*, сецям се веднага.

Кенджи навярно е някъде в същата стая. Той извика името ми, опита да ме предупреди. Трябва да е тук някъде, а ако аз едва

издържам на това, не вярвам той да го понесе по-добре.

Сигурно е още по-зле.

Много по-зле.

Тази ужасяваща мисъл ми е достатъчна. Изпълва ме нов вид сила, свирепа, животинска мощ, която надвива тялото ми и ме изправя на крака. Успявам да понеса всеки следващ удар, всяка вълна, макар и главата ми да кънти, а ушите ми да бучат безмилостно.

И вървя напред.

Стъпка по стъпка.

Чувам изстрел. Още три. Още пет. И осъзнавам, че всичките са насочени към мен. Куршумите отскачат от тялото ми.

Русокосият мъж отстъпва назад. Опитва да се отдалечи от мен. Увеличава честотата на ударите си с надеждата да ме отклони, но вече съм стигнала твърде далеч, за да се откажа. Дори не разсъждавам, изпадам в умопомрачение и единствената ми цел е да го достигна и да го обезсиля веднъж завинаги. Нямам представа дали вече не е убил Кенджи. Нямам представа дали не ме очаква сигурна смърт. Нямам представа още колко мога да издържа.

Но трябва да опитам.

Още една стъпка, казвам си.

Вдигни крака си. А сега и стъпалото. Свий коляно.

Още малко, казвам си.

Мисли за Кенджи. Мисли за Джеймс. Мисли за обещанията, които даде на онова десетгодишно момче, казвам си. Върни Кенджи у дома. Върни себе си у дома.

Ето го. Пред теб е.

Пресегам се сякаш през мъгла и впивам пръсти в гърлото му.

И стискам.

Стискам, докато звуковите вълни не стихват.

Чувам изпращяване.

Русокосият се свлича на пода.

А аз след него.

СЕДЕМДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Андерсън стои над мен, насочил пистолет към лицето ми.

Стреля.

И пак стреля.

Още веднъж.

Затварям очи и се гмурвам дълбоко, дълбоко в себе си, издирвайки последните остатъци от силата си, защото нещо, някакъв вътрешен инстинкт, ми крещи, че трябва да остана жива. Енергиите ни са изчерпаем ресурс, бяха ми казали веднъж Соня и Сара. Можем да се пренатоварим. А те работели по лекарство срещу това.

Ще ми се да имах от него в момента.

Вдигам клепачи и мъглявият образ на Андерсън изплува пред очите ми. Стои точно зад главата ми и върховете на лъскавите му обувки докосват черепа ми. Не чувам почти нищо друго, освен еката в костите си, не виждам нищо друго, освен дъжда от куршуми, леещ се край мен. Той продължава да стреля. Продължава да изпразва пълнителите си по тялото ми, очаквайки момента, в който защитата ми ще откаже.

Умирам... мисля си аз. Това е. Въобразявах си, че знам какво е да умреш, но явно съм грешала. Защото това е съвсем друг вид смърт. Съвсем друг вид агония.

Но ако така или иначе ми е писано да умра, не виждам защо да не сторя едно последно нещо.

Пресягам се назад. Хващам глезените на Андерсън. Стисвам.

И надробявам костите му в ръцете си.

Письците му пронизват мъглата в съзнанието ми за достатъчно дълго, че да върнат фокуса на света пред очите ми. Примигвам бързо, оглеждам се наоколо и чак сега зрението ми се избистря. Кеңджи се е свил в ъгъла. Русокосият лежи на пода.

Андерсън е отцепен от стъпалата си.

Мислите ми внезапно се проясняват и като че ли си възвръщам самообладанието. Не знам дали така въздейства надеждата на хората,

дали наистина има силата да върне някого към живота, но гледайки как Андерсън се гърчи от болка на пода, определено се оживявам. Спохожда ме чувството, че все още имам шанс.

Той крещи оглушително и се влачи назад по пода, използвайки ръцете си. Изпуснал е пистолета си, очевидно твърде скован от болка, за да се пресегне за него, и по лицето му е изписана неописуема агония. Слабост. Ужас. Чак сега проумява колко жестока съдба го очаква. И кой ще му я донесе. Че ще го унищожи едно глупаво момиченце, прекалено страхливо, по негови думи, за да се защити.

В този момент осъзнавам, че опитва да ми каже нещо. Опитва да проговори. Може би се моли за живота си. Може би ридае. Може би ме умолява за пощада. Но аз не го слушам.

Нямам нищо да му казвам.

Присягам се и изваждам пистолета от кобура си.

И го застрелвам в челото.

СЕДЕМДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Два пъти.

Веднъж за Адам.

Веднъж за Уорнър.

СЕДЕМДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Връщам пистолета в кобура си. Отивам до отпуснатото, все още дишащо тяло на Кенджи и го премятам през рамо.

Повалям вратата с ритник.

Тръгвам надолу по коридора.

Отварям с крак вратата към стаята на Соня и Сара и оставям Кенджи на леглото.

— Помогнете му — казвам им, останала без дъх. — Моля ви, помогнете му.

Падам на колене.

Соня и Сара се спускат към него моментално. Не казват и дума. Не ронят сълзи. Не крещат. Не губят самообладание. Веднага се залавят за работа, а аз едва ли някога съм изпитвала по-силна любов към тях от сега. Слагат го по гръб на леглото, Сара застава от едната му страна, Соня — от другата, първо притисват ръце към челото му. После и към сърцето му.

След това започват да се редуват, връщайки живота в различни части от тялото му, докато накрая Кенджи не се раздвижва и клепачите му не започват да трепкат, макар и да не отваря очи веднага; мята глава наляво-надясно.

Тревожа се за него, но съм твърде уплашена и твърде уморена, за да помръдна дори със сантиметър.

Най-сетне, най-сетне близначките отстъпват назад.

Очите на Кенджи още са затворени.

— Получи ли се? — питам ги, боейки се да чуя отговора.

Соня и Сара кимват.

— В момента спи — отвръщат те.

— Ще се възстанови ли? Напълно? — питам с осезаемо отчаяние в гласа си.

— Надяваме се — казва Соня.

— Но ще спи още няколко дни — добавя Сара.

— Беше засегнат много надълбоко — казват в един глас. —
Какво му се е случило?

— Силови вълни — отговарям им с шепот. — Чудя се как
изобщо е оцелял.

Соня и Сара ме гледат втренчено, очаквайки още информация.
Изправям се мъчително на крака.

— Андерсън е мъртъв.

— Убила си го — прошепват те. В изречението им няма въпрос.

Кимвам.

Двете ме гледат с увиснали усти и смаяни изражения.

— Да вървим — казвам им. — Войната приключи. Трябва да
кажем на останалите.

— Но как ще излезем? — пита Сара.

— Навсякъде е пълно с войници — казва Соня.

— Беше — поправям я аз, твърде уморена, за да се впускам в
обяснения, но безкрайно благодарна за помощта им. За това, че
съществуват. Че ги намирам живи. Усмиввам им се леко, отивам до
леглото и вдигам Кенджи на раменете си. Гърдите му са свити около
гърба ми, една от ръцете му е преметната през лявото ми рамо, а
другата виси пред мен. С дясната си ръка съм обхванала и двата му
крака.

Повдигам го малко по-високо върху раменете си.

— Готови ли сте? — казвам, поглеждайки двете момичета.

Те кимват.

Излизаме през вратата и ги повеждам надолу по коридора, без да
се замислям, че всъщност не знам как да ги изведа от кораба. Поне
коридорите са пусли. Всички са или ранени, или в безсъзнание, или
избягали. Прескачаме нападали по земята тела, отместваме ръце и
крака от пътя си. Единствено ние се движим в кораба.

Аз с Кенджи на гръб.

Соня и Сара зад мен.

Накрая намирам стълба. Изкачвам се по нея. През това време
Соня и Сара държат Кенджи, а после аз го изтеглям през отвора.
Изпълняваме същата процедура още три пъти, докато не достигаме
горната палуба, където отново го качвам върху раменете си.

После продължаваме мълчаливо през опустелия кораб, слизаме на пристанището и тръгваме по суша. Този път нищо не ме спира да открадна един танк. Не ме е грижа, че някой може да ме види. Не ме интересува нищо друго, освен това да намеря приятелите си. И да сложа край на тази проклета война.

Забелязвам един танк, изоставен отстрани на пътя. Пробвам да отворя вратата.

Отключена е.

Момичетата се качват на седалката и ми помагат да сложим Кенджи в скутовете им. Затварям вратата. Качвам се откъм шофьорската страна. Притискам палец към сканиращото устройство, за да запала двигателя, благодарна, че Уорнър ни е подсигурил достъп до системата.

Чак тогава си спомням, че нямам никаква представа как да шофирам.

Хубавото в случая е, че карам танк.

Не обръщам внимание на пътни знаци и улици. Просто излизам от пътя и тръгвам в посоката, от която дойдохме, право към сърцето на сектора. Настъпвам педалите за газта и спиращката твърде рязко, но съзнанието ми вече е на място, където нищо не е от значение.

Имах цел. Първата стъпка е изпълнена успешно.

А сега ще довърша започнатото.

Оставям Соня и Сара пред казармите и им помагам да изнесат Кенджи. Тук ще са в безопасност. Ще могат да си отпочинат. Но аз още не съм приключила.

Минавам право през базата и взимам асансьора до мястото, където слязохме на път към военния съвет. Прелитам през няколко врати, стигайки до площада, след което изкачвам стълбите до високата платформа. Вече съм на трийсет метра над земята.

На мястото, където всичко започна.

Тук се намира будката за техническа поддръжка на високоговорителите, монтирани из целия сектор. Спомням си я. Спомням си всичко, макар че мозъкът ми е изтръпнал, ръцете ми още треперят и чужда кръв се стича по лицето и шията ми.

Такъв е планът.

Трябва да го изпълня докрай.

Набирам кода за достъп върху клавиатурата и изчаквам щракването. Вратата на будката се отваря. Оглеждам различните превключватели и копчета и щраквам онова с надпис ВСИЧКИ ВИСОКОГОВОРИТЕЛИ. Вдишвам дълбоко. Натискам бутона на интеркома.

— Внимание, Сектор 45 — казвам и думите прошумяват гръмко и изкривено в ушите ми. — Върховният главнокомандващ на Възобновителите е мъртъв. Капитолът падна. Войната приключи. — Треперя толкова силно, че пръстът ми се изплъзва от бутона. Натискам го отново. — Повтарям, върховният главнокомандващ на Възобновителите е мъртъв. Капитолът падна. Войната приключи.

Довърши започнатото, казвам си.

Довърши започнатото.

— Аз съм Джулиет Ферърс и поемам властта. Предизвиквам всеки мой противник да ми се опълчи.

СЕДЕМДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Правя стъпка напред и краката ми потреперват, заплашват да се прекършат под мен, но аз си налагам да продължа. Да мина през вратата, да сляза до долния етаж с асансьора и да изляза на бойното поле.

Не ми отнема много време да се добера до него.

Земята е осеяна със стотици преплетени, окървавени трупове, но ме посрещат и стотици оцелели бойци — дори не се бях надявала, че ще открия толкова много. Новината се е разпространила по-бързо, отколкото очаквах. Изглежда, знаят от известно време, че войната е приключила. Оцелелите войници от кораба на Андерсън стоят рамо до рамо с нашите, някои подгизнали, замръзнали до кости в това студено време. Явно, излизайки на брега, са научили новината за нападението ни и тази за последвалата гибел на Андерсън. Всички се оглеждат наоколо, взират се смаяно един в друг, в собствените си ръце, в небето. Други бродят по окървавеното бойно поле, докато издирват приятели и роднини, а по лицата им се преплитат облекчение и страх. Изтощените им тела не могат да продължават така.

Вратите на казармите са широко отворени и цивилните се стичат навън, за да прегърнат любимите си хора, и за момент сцената ми се струва толкова безумно мрачна и толкова безумно красива в същото време, че не знам дали да заплача от болка, или от радост.

Не заплаквам.

Тръгвам напред, принуждавайки краката си да се движат, умолявайки костите си да не ме предават, да ме пренесат до края на този ден и до началото на остатъка от живота ми.

Искам да видя приятелите си. Трябва да се уверя, че са добре. Нужно ми е нагледно доказателство, че са добре.

Но веднага щом навлизам сред тълпата, войниците от Сектор 45 загубват контрол.

Ранените ни бойци, макар и затънали до колене в смърт, избухват в радушни възгласи, приветствайки ме, докато минавам покрай тях. А

аз осъзнавам, че това вече са *моите* бойци. Довериха ми се, бориха се в моята война, на моя страна, и сега е време аз да им се доверя. Ще се бия за тях. Това е първата от многото предстоящи битки. Ще има още много дни като този.

Обляна съм в кръв, костюмът ми е съдран и обсипан с дървени трески и метални отломки. Ръцете ми треперят толкова силно, че вече не ги разпознавам като свои.

И въпреки всичко се чувствам спокойна.

Невероятно спокойна.

Сякаш значимостта на случилото се още не е успяла да проникне в съзнанието ми.

Невъзможно е да не се допра до протегнатите ръце по пътя си през бойното поле и ми е толкова странно, безкрайно странно, че не се отдръпвам, странно, че не крия ръцете си, странно е да не изпитвам страх, че ще ги нараня.

Могат да ме докосват, ако искат, и навярно ще ги заболи, но кожата ми няма да убие никого вече.

Защото няма да ѝ го позволя.

Защото вече знам как да я контролирам.

СЕДЕМДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Жилищните комплекси са толкова потискащи, пусти места, мисля си, докато минавам покрай квадратните сгради. От тях ще се отърва първо. Ще изградим домовете си наново.

Трябва да започнем отначало.

Изкачвам се по външната стълба на една от схлупените сгради. Чак до втория етаж. Протягам ръце,хващам се за ръба на покрива, набирам се и съм горе. Изкъртвам слънчевите панели с крак и ги бутвам на земята, после заставам по средата и отправям поглед към многолюдието под мен.

Издирвам познати лица.

Надявам се, че те ще ме видят и ще се обадят.

Надявам се.

Като че ли с дни, месеци, години стърча на покрива на този бетонен куб, а виждам само войници и семействата им. Никого от приятелите ми.

Олюлявам се на краката си, в главата ми започва да се разстила опасна замаяност, пулсът ми препуска озверял. На път съм да се предам. Стоя тук от достатъчно време, че хората да започнат да ме сочат с пръст, да разпознаят лицето ми, да пуснат мълвата, че не мърдам от мястото си в очакване на нещо. На някого. Който и да е той.

Вече обмислям да се върна сред стълкновението, да започна да оглеждам земята за повалените им тела, когато в сърцето ми изригва надежда.

Приятелите ми постепенно изникват един по един от всички краища на бойното поле, от казармата, откъм комплексите. Окървавени и ранени. Адам, Алиа, Касъл, Иън, Лили, Брендън и Уинстън се отправят към мен, после спират и се обръщат, за да изчакат останалите. Уинстън плаче.

Соня и Сара извеждат Кенджи от казармата, влачейки го напред с малки стъпки. Очите му са отворени, макар и съвсем малко.

Твърдоглавият ми Кенджи. Естествено, че е буден, когато трябва да спи.

Джеймс търчи към тях.

Блъсва се в Адам, вкопчвайки се в крака му, а той вдига малкото си братче на ръце с усмивка, каквато не съм виждала на лицето му досега. Касъл ми кимва с озарени от щастие очи. Лили ми праща въздушна целувка. Иън прави странен жест с пръст, сякаш стреля по мен, а Брендън ми махва. Никога не съм виждала Алиа толкова жизнерадостна.

Гледам ги с нетрепваща усмивка, задържала се на лицето ми единствено с помощта на силната ми воля. Гледам и чакам да се появи и последният ми приятел. Да ни открие.

Но него го няма.

Погледът ми обхожда хилядите хора, разпръснати по замръзналата земя, и не го виждам никъде, и ужасът ме блъска в стомаха, докато не оставам без дъх, без надежда, мигам, мигам и се мъча да запазя хладнокръвие.

Металният покрив се разтриса под краката ми.

Обръщам се към звука с разтуптяно сърце и съзирам нечия ръка да се пресяга над ръба му.

СЕДЕМДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Той стъпва на покрива и тръгва към мен с уравновесена крачка. Спокоен е, сякаш днес не ни чака никаква друга работа, освен да стоим заедно на покрива с изглед към поле от безжизнени тела и щастливи деца.

— Ейрън — прошепвам аз.

Той ме взима в прегръдката си.

И аз рухвам.

Всяка кост, всеки мускул, всеки нерв в тялото ми се срива при допира му и аз се вкопчвам в него като в спасителен пояс.

— Предполагам знаеш — прошепва той, гъделичкайки с устни ухото ми, — че сега целият свят ще ни се нахвърли.

Откъсвам лице от гърдите му. Поглеждам го в очите.

— Нека опитат.

БЛАГОДАРНОСТИ

Достигнах края.

И тук, на финалната линия, внезапно онемявам, не мога да изброя с думи безчетните си помощници, безчетните ръце, докоснали тази книга, и безчетните личности, оформили сюжета. Но вие бяхте с мен през целия път, четяхте с мен и ми пишехте, и ме подкрепяхте, и неизменно държахте ръката ми в трудни моменти. Многого ми скъпи приятели от „Харпър Колинс“ и „Райтърс Хаус“. Семейството ми — вечната непоклатима опора в живота ми. Рансъм Ригс, земен ангел. Тара Уийкъм, същинска магьосница. Джоди Риймър, светица.

А ти, скъпи ми читателю, ти си над всички.

Задължена съм ти за подкрепата, любовта, приятелството — из страниците на книгата и в интернет. Благодаря ти, че сподели приключението на Джулиет с мен; благодаря ти, че вложи толкова емоция. От сърце се надявам да оцениш този последен том като достоен завършек на историята.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.